Colecția

Iubiri de poveste

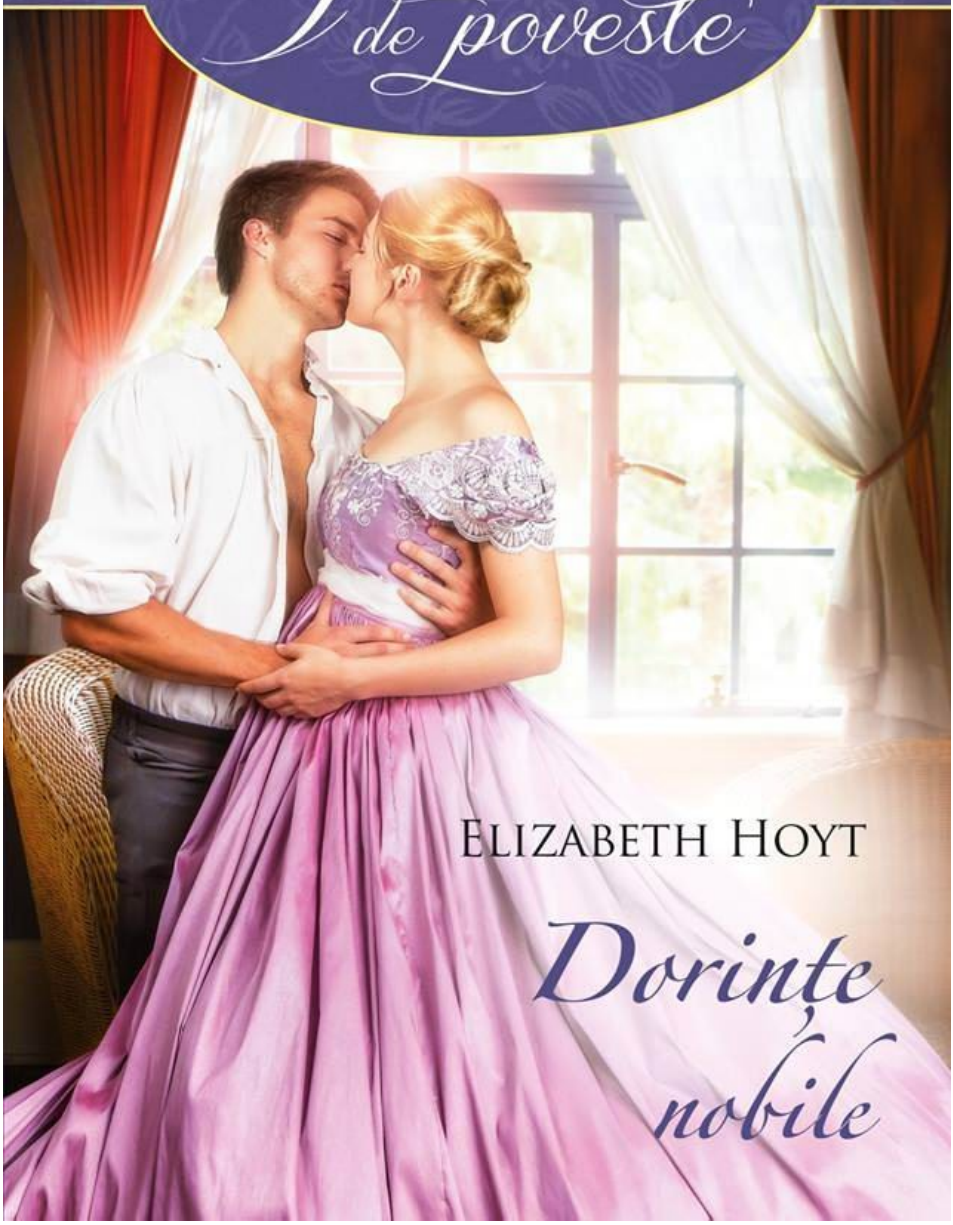

Elizabeth Hoyt

Dorințe nobile

ELIZABETH HOYT
DORINŢE NOBILE

***Duke of Desire by* Elizabeth Hoyt**

Copyright © 2017 Nancy M. Finney
Ediţie publicată prin înţelegere cu Grand Central Publishing. New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Alina Rogojan/Graal Soft

Această carte este pentru tine.

Dacă ai citit celelalte unsprezece cărţi din seria Maiden Lane, îţi mulţumesc pentru loialitate şi pentru că m-ai însoţit în această odisee prin Londra epocii georgiene. Sper că ţi-au plăcut oamenii, priveliştile şi sunetele şi, mai presus de orice, pasiunea.

Dacă nu ai citit niciodată vreuna dintre cărţile mele:

O, draga mea. Ia loc, ia o ceaşcă de ceai şi dă-mi voie să-ţi spun o poveste...

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată un pietrar sărac...
din *Regele de Piatră*

Aprilie 1742

Având în vedere cât de extrem de plictisitoare fusese viaţa ei până în momentul acela, Iris Daniels, Lady Jordan, descoperise o modalitate destul de interesantă de a muri.

Torţe ardeau pe ţăruşi înalţi înfipţi în pământ. Lumina lor pâlpâitoare în noaptea fără lună făcea umbrele să ţopăie şi să se legene peste grupul de bărbaţi mascaţi strânşi în cerc în jurul ei.

Bărbaţii mascaţi *goi puşcă.*

Şi nici măştile lor nu erau simple măşti negre anoste care să le acopere jumătate din faţă. Nu. Purtau forme bizare de animale sau păsări. Văzu o cioară, un bursuc, un şoarece şi un urs cu o burtă păroasă şi un mădular roşu şi strâmb.

Ea era îngenuncheată lângă o lespede mare de piatră, un monolit primitiv prăbuşit, adus aici cu secole în urmă de oameni demult dispăruţi în negura uitării. Mâinile tremurânde îi erau legate în faţă, părul îi cădea în jurul chipului, rochia îi era într-un hal fără de hal şi avea o puternică bănuială că *mirosea* – consecinţă a faptului că fusese răpită cu patru zile în urmă.

În faţa ei stăteau trei bărbaţi, artizanii acelei farse oribile.

Primul dintre ei purta o mască de vulpe. Era subţire, palid şi, judecând după părul de pe corp, roşcat. Pe interiorul antebraţului avea tatuat un mic delfin.

Cel de-al doilea purta o mască aducând cu faţa unui tânăr, cu struguri în păr – zeul Dionysus, dacă nu cumva se înşela –, ceea ce, în mod surprinzător, era cu mult mai înspăimântătoare decât oricare dintre măştile de animale.

Avea un delfin tatuat în partea de sus a braţului drept.

Cel din urmă purta o mască de lup şi era cu un cap mai înalt decât ceilalţi doi. Părul de pe corpul lui era negru, stătea semeţ, cu un aer calm de forţă, şi avea şi el un tatuaj reprezentând un delfin direct pe proeminenţa osoasă a şoldului stâng. Amplasamentul acestuia cam avea darul de a atrage privirea asupra… ăăă… *atributelor masculine* ale individului.

Bărbatul cu mască de lup nu avea de ce să se ruşineze. Iris se înfioră dezgustată şi îşi feri ochii, întâlnind accidental privirea batjocoritoare a lupului.

Ridică bărbia într-un gest de sfidare. Ştia ce reprezenta acest grup de bărbaţi. Erau Lorzii Haosului, o societate secretă odioasă alcătuită din aristocraţi cărora doar două lucruri le făceau plăcere: siluirea şi nimicirea femeilor şi a copiilor. Iris înghiţi un nod şi îşi aminti singură că ea era o *lady* – arborele genealogic al familiei ei îşi avea rădăcinile aproape în perioada Cuceritorului – şi, în această calitate, trebuia să îşi apere numele şi onoarea.

Poate că aceste… *creaturi* aveau să o ucidă – sau chiar mai rău –, însă nu aveau să îi răpească demnitatea.

— Domnii mei! strigă Dionysus, ridicându-şi braţele deasupra capului într-un gest teatral care demonstra prea puţin bun gust – însă, până la urmă, se adresa *totuşi* unui public de bărbaţi goi, mascaţi. Domnii mei, vă urez bun-venit la orgiile noastre de primăvară, în seara aceasta vom aduce o jertfă deosebită – proaspăta ducesă de Kyle!

Mulţimea mugi ca o mare de bestii băloase.

Iris clipi surprinsă. Ducesa de…

Aruncă rapid o privire în jurul ei.

Din câte putea vedea în macabra lumină pâlpâitoare a torţelor, *ea* era singura jertfă care se vedea primprejur, iar ea în mod cert *nu* era ducesa de Kyle.

Agitaţia începu să se stingă.

Iris îşi drese vocea.

— Ba nu sunt ea.

— Taci, şuieră vulpea.

Ea îl privi cu ochii îngustaţi. În ultimele patru zile

fusese răpită în timp ce se întorcea acasă de la nunta *adevăratei* ducese de Kyle, fusese legată, capul şi fusese ascuns sub o glugă, şi fusese aruncată pe podeaua unei trăsuri, unde *rămăsese* în timp ce trăsura se hurducase peste un şir nesfârşit de drumuri cu hârtoape, după care, când ajunseseră în locul acesta, fusese aruncată într-o minusculă colibă de piatră fără niciun fel de foc. Fusese lăsată să flămânzească, iar de băut nu primise decât câteva căni de apă. În sfârşit, dar un detaliu *nicidecum* lipsit de importanţă, fusese nevoită să se uşureze într-o *găleată.*

Toate acestea îi lăsaseră mult prea mult răgaz să reflecteze la propria ei moarte şi la ce fel de torturi aveau să o preceadă.

Chiar dacă era singură şi înspăimântată, nu avea de gând să se abandoneze planurilor Lorzilor fără a încerca să le opună rezistenţă. Din punctul ei de vedere nu avea nimic de pierdut şi era cât se poate de posibil să reuşească să-şi salveze viaţa.

Aşa că ridică vocea şi spuse clar şi tare:

— Aţi făcut o greşeală. Eu *nu* sunt ducesa de Kyle.

Lupul se întoarse spre Dionysus şi vorbi pentru prima dată. Vocea îi era profundă şi întunecată.

— Oamenii tăi au răpit o altă femeie decât cea pe care ar fi trebuit.

— Nu fi prost, se răsti Dionysus la el. Am înhăţat-o la trei zile după căsătoria ei cu Kyle.

— Da, în timp ce mă întorceam *acasă,* la Londra, de la nuntă, spuse Iris. Ducele de Kyle s-a căsătorit cu o tânără pe nume Alf, nu cu mine. De ce aş fi plecat de lângă duce dacă tocmai mă căsătorisem cu el?

Dionysus se întoarse furios spre vulpe, făcându-l pe bărbatul deghizat să se crispeze.

— Mi-ai spus că ai *văzut-o* devenind soţia lui Kyle.

Lupul chicoti sumbru.

— Minte! strigă vulpea şi se năpusti spre ea cu braţele ridicate.

Lupul făcu un pas mare în faţă, înşfăcă braţul drept al vulpii, i-l răsuci la spate şi îl trânti pe celălalt bărbat în

genunchi. Iris se zgâi la el şi simţi un tremur zgâlţâindu-i corpul. Nu mai văzuse niciodată un bărbat mişcându-se atât de rapid.

Nici atât de brutal.

Lupul se aplecă asupra prăzii sale, ambii bărbaţi gâfâind, trupurile lor goale fiind scăldate în sudoare. Botul măştii de lup se apăsă pe gâtul plecat şi vulnerabil al vulpii.

— Nu te atinge de ceea ce îmi *aparţine,* spuse rar şi apăsat.

— Dă-i drumul, îi aruncă furios Dionysus.

Lupul nu se clinti.

Dionysus îşi strânse pumnii.

— *Supune-te!*

În cele din urmă lupul îşi întoarse masca dinspre gâtul vulpii pentru a-l privi pe Dionysus.

— Femeia asta nu e cea care trebuie – e o jertfă întinată, nedemnă de orgie. O vreau eu.

— Ai grijă, murmură Dionysus. Eşti nou-venit în societatea noastră.

Lupul îşi înclină capul într-o parte.

— Nu sunt chiar atât de nou-venit.

— Atunci poate că nou-revenit, replică Dionysus. Încă nu ştii cum stau lucrurile între noi.

— Ştiu că, în calitate de gazdă, am dreptul de a o revendica, mârâi lupul. Îmi e rezervată mie.

Dionysus îşi înclină uşor capul, părând să reflecteze.

— Doar cu acordul meu.

Lupul îşi deschise brusc braţele într-un gest larg, dându-i drumul vulpii şi ridicându-se din nou graţios în picioare.

— Atunci cu *acordul* tău, spuse el, pe un ton din care răzbătea o notă vagă de batjocură.

Lumina focului îi radia de pe pieptul musculos şi braţele puternice. Avea un aer de autoritate firească. Ce ar fi putut determina un bărbat înzestrat cu o asemenea forţă naturală să se alăture acestei societăţi hidoase?

Ceilalţi membri ai Lorzilor Haosului nu părură încântaţi să-şi vadă principala distracţie din seara aceea smulsă de

sub nasurile lor. Bărbaţii mascaţi din jurul ei începură să bombăne şi să se foiască, o duhoare agitată anunţând primejdii plutind în aerul nopţii.

Cea mai mică scânteie ar fi putut să-i arunce în aer, îşi dădu seama Iris în momentul acela.

— Ei bine? îl întrebă lupul pe Dionysus.

— Nu poţi să renunţi la ea, îi spuse vulpea conducătorului său, ridicându-se în picioare. Pielea palidă îi era pătată de urme roşii ce începeau să se învineţească. De ce dracu' îl asculţi pe el? E *a noastră.* Lasă-ne să ne facem poftele cu ea şi…

Lupul îl izbi peste cap dintr-o parte – o lovitură teribilă care făcu vulpea să zboare în spate.

— E a *mea,* mârâi lupul. Îşi îndreptă din nou privirea spre Dionysus. Tu te afli în fruntea Lorzilor sau nu?

— Cred că e mai mult decât evident că eu mă aflu în fruntea Lorzilor, spuse Dionysus tărăgănat, chiar în timp ce bombănelile mulţimii crescură în intensitate. Şi cred că nu e cazul să îmi demonstrez dârzenia oferindu-ţi ţie femeia asta.

Iris înghiţi un nod. Se băteau pentru ea ca nişte câini sălbatici în faţa unei bucăţele de carne. Era mai bine dacă o revendica lupul? Nu ştia.

Lupul stătea între Iris şi Dionysus, iar ea îi văzu muşchii picioarelor şi ai feselor contractându-se. Se întrebă dacă Dionysus observase că celălalt bărbat se pregătea de luptă.

— Însă, continuă Dionysus, pot să ţi-o ofer ca un gest de… *îndurare.* Bucură-te de ea oricum vei considera tu de cuviinţă, dar ai grijă ca inima ei să nu mai bată atunci când va răsări din nou soarele.

Iris inspiră şuierat la auzul bruştei condamnări la moarte. Dionysus poruncise să fie ucisă cu la fel de multă nepăsare cum ar fi călcat un gândac.

— Pe cuvântul meu, aruncă lupul tăios, iar privirea speriată a lui Iris zbură spre el.

Dumnezeule bun, bărbaţii aceştia erau nişte monştri.

Dionysus îşi înclină capul într-o parte.

— Ţi-ai dat cuvântul – te-a auzit toată lumea.

Un mârâit grav răsună din spatele măştii de lup. Bărbatul se aplecă şi o prinse pe Iris de încheieturile legate laolaltă, ridicând-o în picioare. Ea porni împleticindu-se în urma lui, străbătând mulţimea de bărbaţi mascaţi furioşi. Oamenii se izbeau în ea, lovind-o din toate părţile cu braţele şi coatele lor goale, până când lupul o smulse într-un sfârşit dintre ei.

Când fusese adusă aici, avusese capul ascuns sub o glugă şi era prima dată când vedea că se afla în faţa unei biserici sau a unei catedrale aflate în ruine. Pietre şi arcade sparte se înălţau ameninţător în întuneric, iar Iris se împiedică în repetate rânduri de molozul acoperit de buruieni. Noaptea de primăvară era rece odată ce te îndepărtai de focuri, însă bărbatul cu mască de lup, păşind gol în beznă, nu părea afectat de elementele naturii. Păstră acelaşi ritm până ajunseră la un drum de pământ unde aşteptau mai multe trăsuri. Se duse la una dintre acestea şi, fără nicio introducere, deschise portiera şi o împinse înăuntru.

— Aşteaptă aici! Nu ţipa şi nu încerca să fugi! N-o să-ţi placă reacţia mea.

Şi, cu aceste cuvinte ameninţătoare, închise portiera. Iris se trezi gâfâind înspăimântată în trăsura goală, cufundată în întuneric. Încercă imediat să redeschidă portiera, însă bărbatul o încuiase sau o blocase cumva. Nu o putea deschide.

Din depărtare se auzeau voci de bărbaţi. Strigăte şi exclamaţii. Dumnezeule! Parcă ar fi fost o haită de câini turbaţi. Ce avea să facă lupul cu ea?

Avea nevoie de o armă. Ceva – *orice* – cu care să se apere.

Pipăi în grabă portiera – avea un mâner, însă nu îl putea smulge – o fereastră mică, dar fără draperii – pereţii trăsurii – *nimic.* Banchetele erau din catifea moale. Scumpă. Uneori, în trăsurile mai bine făcute, banchetele aveau…

Smuci de una dintre ele.

Se ridică.

Înăuntru se afla un spaţiu mic.

Băgă mâna şi găsi o pătură de blană. Nimic altceva.

Fir-ar să fie!

Auzi vocea mârâită a lupului de dincolo de pereţii trăsurii.

Disperată, se aruncă pe bancheta de pe cealaltă parte şi o ridică. Băgă mâna înăuntru.

Un pistol.

Ridică trăgaciul, sperând că era încărcat.

Se întoarse şi îndreptă pistolul spre poarta trăsurii exact când aceasta se deschise larg.

În uşă stătea lupul – în continuare gol puşcă – ţinând un felinar în mână. Iris văzu ochii din spatele măştii alunecând pentru o clipă spre pistolul pe care îl ţinea cu ambele mâini legate. El întoarse capul şi se adresă cuiva aflat afară, vorbind într-o limbă de neînţeles pentru ea.

Iris îşi simţi răsuflarea intrându-i şi ieşindu-i din piept precum colţii unui fierăstrău.

Lupul urcă în trăsură şi închise portiera, ignorând-o complet şi pe ea, şi pistolul îndreptat spre el. Atârnă felinarul într-un cârlig şi se aşează pe bancheta din faţa ei.

În cele din urmă îi aruncă o privire.

— Lasă ăla jos!

Vocea îi era calmă. Joasă.

Trădând doar o urmă de ameninţare.

Ea se retrase în colţul opus, cât mai departe posibil de el, ţinând pistolul ridicat. La nivelul pieptului lui. Inima îi bubuia atât de rapid încât aproape o asurzea.

— Nu.

Trăsura se puse în mişcare cu o hurducătură, făcând-o să se împiedice înainte să apuce să-şi ţină echilibrul.

— Spu… spune-le să oprească trăsura, îi ceru ea, bâlbâindu-se de spaimă în ciuda hotărârii ei. Lasă-mă să plec acum!

— Ca să te poată viola până la moarte ăia de-acolo? Arătă din cap în direcţia Lorzilor. Nu.

— La următorul sat, atunci.

— Nu cred.

Se întinse spre ea, iar ea ştiu atunci că nu mai avea încotro.

Apăsă pe trăgaci.

Focul de armă îl aruncă pe el pe banchetă, iar ei îi zbură mâinile în sus şi în spate, pistolul trecând la mică distanţă pe lângă nasul ei.

Iris se ridică stângace în picioare. Glonţul zburase, dar putea folosi oricum pistolul ca armă de lovit.

Lupul era răsturnat pe banchetă, cu sângele şiroindu-i dintr-o rană căscată larg în umărul drept. Masca îi fusese împinsă într-o parte şi îi stătea pieziş pe faţă.

Iris se aplecă în faţă şi i-o smulse.

Iar apoi icni.

Faţa care fu astfel dată la iveală fusese cândva la fel de frumoasă ca a unui înger, dar acum era mutilată oribil. O cicatrice roşie-vineţie se întindea pe jumătatea dreaptă a feţei lui, imediat de sub linia părului, secţionând sprânceana, ocolind cumva ochiul în sine, dar brăzdând o adâncitură în obrazul îngust şi înfigându-se în marginea buzei de sus, făcând-o să se răsucească. Cicatricea se termina cu o scobitură, o bucată de carne lipsind din bărbia severă a bărbatului. Avea părul negru precum cerneala şi, deşi ochii îi erau închişi acum, Iris ştia că erau evident gri şi complet lipsiţi de emoţie.

Ştia pentru că îl recunoscuse.

Era Raphael de Chartres, ducele de Dyemore, iar când dansase cu el – o dată – cu trei luni în urmă, la un hal, îşi spusese că arăta ca Hades.

Zeul lumii de dincolo.

Zeul morţilor.

Nu avea niciun motiv să se răzgândească acum.

Apoi el icni, deschise ochii ca nişte cristale îngheţate şi o privi furios.

— Femeie idioată! Încerc să te *salvez.*

Faţa lui Raphael se schimonosi de durere, simţind pielea cicatrizată de pe partea dreaptă a feţei trăgându-i de buza de sus. Fără îndoială gestul îi transforma gura într-un

rânjet grotesc.

Femeia care îl împuşcase avea ochii de culoarea cerului de deasupra mlaştinilor imediat după furtună: un cer albastru-cenuşiu după norii negri. Acea nuanţă deosebită de albastru fusese unul dintre puţinele lucruri pe care mama lui le găsise frumoase în Anglia.

Raphael îi dădea dreptate.

În ciuda spaimei care scânteia în ei, ochii de un albastru-cenuşiu ai lui Lady Jordan erau superbi.

— Cum adică încerci să mă salvezi?

Încă ţinea pistolul ca şi cum ar fi fost gata să îl izbească în cap dacă s-ar fi clintit, ca o micuţă creatură însetată de sânge ce era.

— Adică nu intenţionez să te siluiesc şi să te ucid. *Ani întregi* de nelinişte şi vise de răzbunare, urmaţi de luni întregi de planuri atent ticluite pentru a se infiltra printre Lorzii Haosului, iar acum totul se prăbuşise din cauza unor *ochi albaştri-cenuşii.* Era un neghiob nenorocit. Voiam doar să te duc cât mai departe de dezmăţul Lorzilor Haosului. Oricât ar părea de ciudat, am crezut că îmi vei fi recunoscătoare.

Sprâncenele ei frumoase se strânseră într-o expresie bănuitoare deasupra acelor ochi.

— I-ai promis lui Dionysus că mă vei *ucide.*

— *Am minţit,* spuse el alene. Dacă aş fi intenţionat să-ţi fac rău, te asigur, te-aş fi legat fedeleş. Poţi observa că nu am făcut-o.

— O, Dumnezeule bun! Cu o expresie consternată, aruncă pistolul deoparte şi se zgâi la umărul lui însângerat. Ce bucluc!

— Chiar aşa, spuse el scrâşnind din dinţi.

Raphael coborî privirea spre umărul lui. Rana era o masă de carne strivită, din care sângele ţâşnea cu viteză constantă. Ceea ce nu era nicidecum bine. Intenţionase să o pună înapoi pe drumul spre Londra în noaptea aceea, păzită de oamenii lui. Dacă Dionysus afla că îl împuşcase, că era *slăbit...*

Gemu şi încercă să se ridice în capul oaselor, în ciuda

legănatului trăsurii, studiind-o între timp pe femeia aceasta pe care nu o mai întâlnise cu adevărat decât o singură dată.

O văzuse pentru prima dată într-o sală de bal în care se dusese pentru a se întâlni cu membri ai Lorzilor Haosului. În acea văgăună a viciilor, forfotind de inamici de-ai lui, ea ieşise în evidenţă, pură şi inocentă. O avertizase să plece din acel loc periculos. Apoi, când ea se întorsese singură la trăsură, o urmărise din umbră pentru a se asigura că ajungea cu bine.

Şi totul s-ar fi terminat acolo – dacă nu ar fi descoperit că era logodită cu ducele de Kyle – un bărbat căruia i se încredinţase, din porunca regelui, periculoasa misiune de a-i nimici pe Lorzii Haosului. Raphael ştia că, atât timp cât Kyle îi vâna pe Lorzi, Lady Jordan avea să fie în primejdie. Din acest motiv Raphael îşi petrecuse destul de mult timp făcându-şi griji pentru ea. Ba chiar mersese atât de departe încât s-o urmărească în provincie, pe moşia lui Kyle.

Acolo o văzuse căsătorindu-se cu Kyle – sau cel puţin aşa crezuse. La momentul acela Raphael fusese nevoit să considere că totul se încheiase. Protecţia lui Lady Jordan nu mai era problema lui, ci a soţului ei. Oricât de mult i-ar fi displăcut lui Raphael să recunoască, Kyle era cel puţin la fel de bine pregătit ca el pentru a-şi proteja soţia. Iar dacă Raphael simţise o tresărire cât de vagă de alean… ei bine, avusese grijă să o îngroape adânc, undeva unde să moară de la sine din cauza lipsei luminii.

Şi totuşi, acum…

Era ca şi cum inima lui, oprită până atunci, tresărise şi reîncepuse să bată.

— Într-adevăr nu tu eşti ducesa de Kyle?

— Nu sunt.

Se întinse spre el, iar el fu uluit de cât de blânde îi erau mâinile. Nu avea niciun motiv să fie blândă cu el – nu după calvarul prin care trecuse în noaptea aceea. Şi totuşi îşi puse ambele palme mici în jurul braţului lui stâng – partea nerănită – şi îl ajută să se ridice în picioare. El se prăbuşi în faţă, zgâlţâit de mişcarea trăsurii, şi căzu pe

jumătate pe bancheta opusă.

— Şi eu te-am văzut căsătorită cu Kyle, spuse el pe un ton măsurat.

Ea îl privi mânioasă.

— *Cum?* Alf şi Hugh au făcut nunta înăuntrul conacului lor de la ţară. A fost prezent şi regele, şi te asigur că erau gărzi peste tot.

— L-am văzut pe Kyle sărutându-te în grădină la banchetul de după, spuse el. Poate că erau gărzi peste tot, dar *te asigur* că nu s-au gândit să scotocească şi prin pădurile care dau spre grădină.

— Confuzia din capul tău ar trebui să-ţi fie învăţătură de minte să nu mai *spionezi,* spuse ea înţepată. Nu ţin minte ca Hugh să mă fi sărutat, dar dacă a făcut-o, a fost într-o manieră frăţească. Suntem *prieteni.* Nu contează, oricum. Indiferent ce îţi *închipui* că ai văzut, nu sunt căsătorită cu Hugh.

El închise ochii o clipă, întrebându-se *de ce* se obosise să îl mute, când simţi greutatea unui covor de blană strângându-se în jurul trupului lui gol. Nici măcar nu îşi dăduse seama că tremura.

Ah, firește. Era covorul care fusese ţinut până atunci sub bancheta pe care stătuse aşezat.

— Şi totuşi era de notorietate în Londra că urma să te căsătoreşti cu ducele de Kyle.

— I-am lăsat pe clevetitori să creadă că eu aveam să-i fiu mireasă pentru că adevărata lui soţie nu are nici familie, nici titlu. Clătină din cap. Va fi mare scandal când va ieşi adevărul la iveală. De asta m-ai salvat? Pentru că ai crezut că eu sunt ducesa?

— Nu. Raphael deschise ochii şi o privi dezlegându-şi eşarfa din jurul gâtului, dezgolind un decolteu adânc. Sânii îi erau înduioşător de vulnerabili. Îşi feri privirea. Astfel de lucruri nu erau pentru cineva atât de întinat ca el. Te-aş fi salvat oricum – indiferent dacă erai sau nu ducesă.

— Dar de ce?

Îi împinse blana la o parte de pe umăr şi apăsă cu forţă eşarfa delicată peste rană. El trase adânc aer în piept,

fără a se obosi să răspundă la întrebarea ei stupidă. Oare îşi închipuia că era un demon?

La drept vorbind, îl văzuse *totuşi* participând la ceva care avea, la bază, un ritual demonic.

— Trebuie să opreşti trăsura, o auzi spunând. Nu pot opri sângerarea. Ai nevoie de un doctor. Ar trebui…

— Suntem aproape de casa mea, spuse el, întrerupând-o. Vom ajunge în scurt timp. Tu doar ţine apăsat în continuare. Te descurci foarte bine, Lady Jordan. Îngrijeşti o rană aproape la fel de bine cum dansezi.

Ochii ei albaştri-cenuşii se ridicară pentru o clipă spre ai lui, căscaţi de surprindere.

— Nu eram sigură dacă m-ai recunoscut de la bal.

Era o postură foarte intimă, poziţia ei cu faţa atât de aproape de a lui. El gol puşcă şi ea cu jumătatea de sus a sânilor dezgolită. Se simţi ameţit de ispita disperată care îl încerca. Îi simţea *mirosul,* peste cel al propriului sânge – un vag parfum de flori.

Nu lemn de cedru, slavă Domnului!

— Eşti greu de uitat, murmură el.

Ea se încruntă, nefiind prea sigură dacă îi făcuse un compliment sau o insultase.

— De asta m-ai salvat? Pentru că mă cunoşteai de la acel dans, unul singur?

— Nu.

Nicidecum. Nu ştiuse pe cine intenţionase Dionysus să sacrifice în seara aceea. Nu ştiuse că *avea să existe* un sacrificiu – deşi, desigur, era o posibilitate. Ar fi salvat orice altă femeie?

Poate.

Însă din clipa în care o văzuse *pe ea* ştiuse că trebuia să ia măsuri.

— Pari neaşteptat de competentă în a trata o rană de glonţ.

— Răposatul meu soţ, James, a fost ofiţer în armata Maiestăţii Sale, spuse ea. L-am urmat în campaniile lui pe continent. Au fost situaţii când a fi capabilă să tratez o rană s-a dovedit deosebit de util.

El înghiţi un nod, privind-o pe sub pleoapele pe jumătate coborâte şi încercând să *gândească.* Nu îşi putea permite să trădeze vreo slăbiciune prin părţile acestea – era şi motivul pentru care îşi adusese propriii servitori din Corsica. Lorzii Haosului erau puternici aici. Dacă Dionysus descoperea că fusese rănit, atât el, cât şi ea aveau să fie în primejdie. Dionysus deja îşi dorea moartea ei, şi se aştepta ca Raphael să o ucidă.

O idee diavolească i se furişă în minte.

Era o ispită – o ispită care îi punea la încercare unica slăbiciune. Avea atât de mult timp de când făcea totul singur. Toată viaţa lui aşa fusese, la drept vorbind. Nu se gândise niciodată să-şi caute tovarăş. Să lase să se strecoare vreo geană de lumină în întunericul lui.

Dar ea era acolo, la îndemână. S-o lase din nou să-i scape nu mai stătea în puterea lui în momentul acela. Era slăbit, ameţit, rătăcit. Dumnezeule bun, voia să şi-o păstreze pentru el. Iar mijlocul de a o convinge să rămână cu el tocmai îi căzuse plocon în poală.

— Sângele s-a îmbibat în eşarfă.

Părea supărată, dar nu în pragul isteriei. Era o femeie puternică, mai puternică decât i se păruse iniţial, când o smulsese din mijlocul orgiei.

Se hotărî.

— Trebuie să te căsătoreşti cu mine.

Ochii ei superbi se căscară într-o expresie ce aducea a spaimă.

— Poftim? Nu! N-am de gând să…

El ridică mâna stângă şi o prinse de încheietură. Ambele mâini ale ei erau apăsate ferm pe rana lui. Pielea îi era caldă şi moale.

— Dionysus mi-a poruncit să te ucid. Dacă…

Ea încercă să se dea în spate.

— Doar n-ai de gând să…

El îi strânse încheietura fragilă, simţindu-i bătăile inimii. Simţind pulsul acelui moment.

Profitând de el.

— *Ascultă!* Intenţia mea era să te văd ajunsă cu bine

pe drumul spre Londra în noaptea asta. Ceea ce nu mai e posibil acum că sunt rănit. Singura modalitate prin care pot să te protejez este căsătorindu-mă cu tine. Dacă eşti ducesa mea, vei avea titlul meu şi averea mea să te apere atunci când vor veni după tine, şi crede-mă, Lady Jordan, oamenii lui Dionysus vor veni *inevitabil* după tine. Sunt nevoiţi să te reducă la tăcere, pentru că acum ştii mult prea multe despre Lorzii Haosului.

Ea pufni în râs.

— Înainte îşi închipuiau că sunt ducesa de Kyle. *Aia* în mod cert nu m-a protejat.

— *Eu* sunt un duce de cu totul altă natură decât Kyle, replică el, cu o certitudine seacă. Ridică şi cealaltă mână şi dezlegă frânghia din jurul încheieturilor ei. Şi îi mai am şi pe servitorii mei.

Ea coborî o privire încruntată spre încheieturile ei eliberate, apoi spre el.

— Şi cum vor reuşi ei să mă ferească de a fi ucisă?

— Sunt corsicani – cum nu se poate mai viteji şi loiali – şi am mai bine de două duzini de astfel de oameni.

Îşi petrecuse toată viaţa mânat de furie, durere şi dorinţa de răzbunare. Nici măcar nu se gândise vreodată la căsătorie. Era doar o toană de moment. O aberaţie. O abatere de la calea strictă pe care şi-o stabilise în viaţă. Şi totuşi nu găsea în el suficientă forţă să reziste.

— Servitorii mei nu dau socoteală decât în faţa mea. Dacă eşti soţia mea – familia mea şi ducesa mea –, te vor apăra cu preţul propriilor vieţi. Dacă voi muri din cauza rănii pe care mi-ai provocat-o tu împuşcându-mă, *fără* ca tu să te fi căsătorit cu mine, s-ar putea să te privească mult mai puţin favorabil.

Gura ei generoasă se căscă brusc într-o expresie scandalizată.

— Ai fi în stare să *mă şantajezi* ca să mă căsătoresc cu tine? Eşti ţicnit?

„O, da. Probabil că da la ambele întrebări”.

— Sunt *rănit.* Arcui o sprânceană. Şi mă străduiesc să-ţi salvez viaţa. Ai putea încerca să-mi mulţumeşti.

— Să îţi *mulţumesc?* Ce…

Din fericire, trăsura se opri înainte să apuce să articuleze ce părere avea despre această idee.

Raphael rămase cu mâna ferm încleştată pe încheietura domniţei când portiera se deschise, iar înaintea lor apăru Ubertino, unul dintre cei mai de încredere oameni ai lui. Ubertino avea aproape patruzeci de ani şi era un bărbat scund, cu pieptul lat şi părul ce începuse să încărunţească prins la spate într-o împletitură strânsă. Ochii de un albastru intens ai corsicanului se căscară larg pe faţa lui bronzată când văzu sângele stăpânului său.

— Am fost împuşcat, îi spuse Raphael. Adu-i pe Valente şi pe Bardo, şi cheam-o şi pe Nicoletta.

Ubertino se întoarse să dea ordine în corsicană celorlalţi bărbaţi din spatele lui şi urcă în trăsură. Lady Jordan se retrase circumspectă în spate.

— Spune-i lui Ivo s-o conducă pe domniţă în abaţie, porunci Raphael.

O considera în stare să o ia la fugă imediat ce s-ar fi văzut coborâtă din trăsură.

— Ea a făcut asta, Excelenţă? bombăni Ubertino în corsicană, folosindu-şi umărul pentru a-l sprijini pe Raphael în partea rănită.

Raphael gemu şi se ridică în picioare, încleştându-şi falca. Refuza să leşine.

— O simplă neînţelegere. Ai să uiţi de asta.

— Cred că îmi va fi greu să uit, spuse Ubertino.

Coborâră cu grijă cele două trepte ale trăsurii.

Îi era frig. Atât de frig.

— Şi totuşi, îţi poruncesc să o faci. Raphael se opri şi îşi aţinti privirea asupra servitorului. Într-o altă viaţă poate că l-ar fi socotit pe omul acesta drept cel mai vechi prieten al lui. O veţi proteja indiferent ce se întâmplă.

Corsicanul înclină capul.

— Cum doriţi, Excelenţă.

Valente şi Bardo apărură în fugă pe alee. Valente, cel mai tânăr din ei, începu să pună întrebări în corsicană, însă Ubertino îl întrerupse.

— Ascultă-l pe *lo duca.*

Raphael îşi strânse pumnii. Refuza să se prăbuşească aici, în faţa servitorilor lui.

— Mergeţi la vicarul din oraş. Ştiţi care îi e casa, lângă biserica englezească?

Ambii bărbaţi dădură din cap.

— Treziţi-l şi aduceţi-l aici! Simţea sângele şiroindu-i pe coaste, surprinzător de fierbinte în contrast cu răceala trupului său. Indiferent ce-ar spune sau ar face acesta, nu-l lăsaţi să vă oprească de la treaba voastră. Grăbiţi-vă!

Valente şi Bardo porniră alergând spre grajduri.

Cei doi nu cunoşteau decât câteva cuvinte în engleză. Era foarte posibil ca vicarul să-şi închipuie că era jefuit sau chiar mai rău. Raphael ar fi trebuit să-i scrie o epistolă în care să-i explice ce se petrecea.

Dar nu avea timp.

În spatele lui, Lady Jordan exclamă:

— Ia-ţi mâinile de pe mine, domnule!

Raphael ridică vocea.

— Ivo nu face decât să te ajute să intri în casa mea, domniţă.

— Nu doresc să fiu ajutată!

Se întoarse şi o văzu privindu-l furioasă, cu părul blond ca o aură în jurul capului ei în lumina felinarului din trăsură, şi îşi simţi buzele tresărind într-un zâmbet. Era într-adevăr de-a dreptul extraordinară.

Mare păcat că nu putea s-o facă soţia lui şi în realitate.

Privirea ei alunecă dincolo de el peste faţada clădirii din spatele lui şi făcu ochii mari într-o expresie ce aducea în mare măsură a groază.

— *Asta* e casa ta?

Se întoarse să privească şi el. Abaţia era foarte veche. Structura iniţială fusese un donjon, la care mai fuseseră adăugate diverse părţi şi modificări de-a lungul secolelor, mai întâi de către călugări, apoi, după dispariţia mănăstirilor, de către generaţiile de străbuni de-ai lui. Acesta era locul în care îşi petrecuse cea mai mare parte

din copilărie. Locul unde mama lui îşi dăduse ultima suflare.

Locul pe care sperase că nu avea să îl mai vadă vreodată.

Gura i se schimonosi.

— *Casă* s-ar putea să fie o descriere puţin exagerată.

Capitolul 2

Pietrarul locuia cu cele două fiice ale sale într-o colibă minusculă, la marginea unei întinse câmpii sterpe acoperite de pietre. Era un loc mohorât, şi prea puţine creaturi ale Domnului sălăşluiau aici, însă pietrarul găsea pietre din belşug şi, cum nu învăţase niciodată o altă meserie, aici rămânea...

din *Regele de Piatră*

În lumina pâlpâitoare a felinarului, edificiul care se înălţa înaintea lui Iris avea aerul ameninţător al unui gigant în putrefacţie, arătând cumva atât sumbru, cât şi respingător.

— Ce e locul acesta? şopti ea.

— Abaţia Dyemore, răspunse ducele.

Chiar şi acum vocea lui răsuna ca un hârşâit senzual pentru terminaţiile ei nervoase. Pielea îi era palidă şi asudată, iar cicatricea oribilă îi ieşea în evidenţă precum un şarpe roşu încolăcindu-se pe jumătatea dreaptă a chipului său.

— Vino, spuse el, şi se întoarse spre intrare.

Iris nu voia să intre cu el în acel conac înfiorător. Nu avea cu totul încredere în el, chiar dacă era rănit. Poate că o salvase de pericolul imediat de a fi violată şi ucisă, dar fusese totuşi unul dintre participanţii la orgia din seara aceea. Era în mod evident un membru al Lorzilor Haosului.

Iar Dionysus îi poruncise să se asigure că avea să le păstreze secretele. Îi poruncise să o *ucidă.*

Servitorul posomorât din dreapta ei – Ivo – nu îi dădu

de ales, însă. Strânsoarea fermă a mâinii acestuia pe cotul ei o forţă să înainteze, pornind pe aleea acoperită de pietriş.

O singură fereastră era luminată – o strălucire vagă din interior, ca şi cum s-ar fi chinuit să nu se stingă sub tonele de piatră de un maroniu-închis care alcătuiau abaţia Dyemore. Conacul avea probabil patru sau cinci etaje, cu ferestre dreptunghiulare adâncite în faţadă, în spatele monolitului reprezentat de turnul central se înălţau siluete stâncoase, ca şi cum dincolo de clădire s-ar fi aflat un lanţ muntos de alte aripi sau ruine.

Ducele urcă treptele de la intrare ajutat de servitorul său. Uşa era în arcadă, dar deasupra acesteia trona faţa masivă a unui monstru sau gargui, ţinând glaful ferestrei de deasupra. Garguiul îi privea posomorât, cu gura lăţită într-o grimasă.

Iris se cutremură.

În mod evident ducii de Dyemore nu fuseseră preocupaţi să primească oaspeţi în reşedinţa lor ducală.

Uşa se deschise, şi o femeie rotofeie începu imediat să sporovăiască în corsicană.

Era probabil Nicoletta. Era mai în vârstă – părând să aibă în jur de cincizeci de ani –, iar părul negru îi era pieptănat la spate dinspre faţa încruntată şi ascuns sub o bonetă albă simplă. Femeia ţinea o lumânare într-o mână şi părea să îl dojenească pe servitorul care îl sprijinea pe duce. Servitorul care îl însoţise pe duce de la trăsură spuse ceva, iar corsicanii îşi îndreptară toţi privirea spre Iris.

Le spusese cine îl împuşcase pe stăpânul lor – era cât se poate de evident. Ochii negri ai Nicolettei se îngustară.

Şi îndreptă spre ea o privire deloc prietenoasă.

Iris se înfioră, amintindu-şi cuvintele ducelui. Servitorii lui aveau pe bună dreptate s-o considere vinovată pentru rana lui. Exista vreo modalitate prin care să le explice? Dar cei mai mulţi dintre ei nu vorbeau engleză, iar ea nu ştia corsicană. Mai mult, rana lui Dyemore *chiar* era din vina ei. Indiferent ce ar fi fost ducele, adevărul era că o salvase de Lorzii Haosului, iar ea îl răsplătise împuşcându-l.

Doamne! Clipi pentru a-şi ţine în frâu lacrimile neaşteptate. Nervii îi erau întinşi la maximum după cele câteva zile de incertitudine şi teamă, iar acum gândul că îi făcuse aşa ceva unei alte fiinţe umane, fie şi în apărarea propriei persoane…

Iris înghiţi un nod şi îşi îndreptă spatele. Nu avea voie să cedeze nervos acum. Nu avea voie să trădeze vreo slăbiciune câtă vreme nu ştia cine erau oamenii aceştia sau dacă îi puseseră gând rău. În clipa aceea Dyemore aruncă o replică răstită în corsicană, iar servitorii îşi desprinseră privirile de pe ea, punându-se din nou în mişcare. O conduseră în casă. Iris se strădui să îşi înăbuşe teama când îi auzi pe corsicani vorbind în limba lor şi simţi că strânsoarea mâinii lui Ivo pe braţul ei rămăsese la fel de fermă. Holul era grandios – podele de marmură, lambriuri din lemn sculptat şi tavane înalte care păreau a fi fost pictate – însă era friguros şi slab luminat. Singura lumină era lumânarea servitorului.

Abaţia Dyemore părea… *moartă.*

Iris se scuturã de gândul morbid şi, urmând alaiul, păşi mai adânc în holul de la intrare. Ajunşi în spate urcară treptele late care duceau la un palier din care se desprindeau alte două şiruri de scări, câte unul la fiecare capăt. Sub privirile portretelor de pe pereţii cufundaţi în întuneric, cotiră spre treptele din dreapta. La etajul superior Nicoletta o luă înainte, conducând-o într-o cameră de zi spaţioasă în care avu în sfârşit parte de căldură.

În apropierea focului – singura sursă de lumină în încăperea ca o peşteră – Dyemore se lăsă să cadă greoi într-o uriaşă berjeră. Unul dintre servitori îi turnă un pahar de vin dintr-o carafă de cristal.

— Îmi cer scuze pentru lipsa de ospitalitate, spuse Dyemore după ce luă o înghiţitură de vin. Cei mai mulţi dintre corsicanii mei păzesc casa la exterior. E absolut necesar să nu hoinăreşti prin abaţie. Există un motiv pentru care unele încăperi sunt încuiate. Nu intra în ele.

Cuvintele lui erau arogante şi se lăfăia în fotoliu ca şi cum ar fi fost un tron, însă faţa îi era pe deplin pământie.

Ea îşi feri privirea. Nu era în stare să se uite la el. La ceea ce îi făcuse.

— Trebuie să te întinzi.

— Nu, îl auzi ea spunând, vocea lui profundă păstrându-şi un ton calm, ca şi cum ar fi discutat despre preţul panglicilor pe Bond Street. Vicarul va sosi în scurt timp. Voi rămâne în picioare. Trebuie să ascundem de Lorzi adevărul despre rana mea cât mai mult timp posibil.

Ea ridică smucit capul auzind acestea.

— Eşti *gol puşcă* sub blana aia şi *sângerezi.* Cum ai de gând să-ţi ascunzi rana de vicar? E ridicol!

Schiţă un gest de iritare spre el, însă Ivo o reţinu.

— Dă-mi drumul!

Corsicanul o privi împietrit.

Ea întinse mâna liberă spre Dyemore.

— *Porunceşte!*

El se zgâi la ea pentru o clipă, ochii lui cenuşii deveniră sticloşi, iar ea se întrebă dacă începea să alunece în nesimţire. Doamne, dacă ar fi leşinat acum, ar fi fost un dezastru. Servitorii lui s-ar fi întors împotriva ei.

Dyemore îi spuse ceva în corsicană lui Ivo, iar servitorul o eliberă.

În clipa următoare Iris ajunse în celălalt capăt al încăperii şi se aplecă asupra ducelui.

Nicoletta şuieră dezaprobator.

Iris o ignoră.

— Întreab-o pe servitoarea ta dacă are bandaje cu care să oprească sângerarea. Şi porunceşte-le oamenilor tăi să îţi aducă de îndată un doctor din sat.

Cu coada ochiului o văzu pe Nicoletta strecurându-se afară. Înţelegea engleza?

— Nu. Ochii lui Dyemore erau aţintiţi asupra ei calmi, reci şi fără picătură de emoţie, deşi probabil că avea dureri. Niciun doctor. Nu am încredere în nimeni din sat. Poţi să mă bandajezi tu. Dacă trebuie.

— O, eu cred că *trebuie,* replică ea caustic. Glonţul e încă în umărul tău şi trebuie scos.

El clipi lent.

— Nu avem timp să-mi extragi glonţul. Oamenii mei se vor întoarce în scurt timp cu vicarul. Leagă-mi rana cât să nu sângereze. Ubertino mă va ajuta să pun câteva haine pe mine.

— Asta este o nebunie, murmură Iris, dar începu să facă ceea ce i se ceruse.

Poate căzuse sub un fel de vrajă. Poate îşi pierduse minţile după ce stătuse închisă în mica şi oribila cocioabă în care o ţinuseră Lorzii Haosului.

Poate că totul nu era decât un vis şi avea să se trezească în curând în camera ei anostă, teafără şi nevătămată în reşedinţa din oraş a fratelui ei.

Doar că ea era o femeie practică, o femeie care nu cădea pradă uşor leşinurilor sau halucinaţiilor, şi ştia cât se poate de bine că nu era un vis. Avea în faţă un bărbat adevărat, care sângera sub mâinile ei, cu pielea tare şi mult prea rece.

Nu mai atinsese un bărbat în modul acesta de când murise James, cu cinci ani în urmă.

Clipi şi îşi privi degetele, mânjite cu sângele stacojiu al lui Dyemore. Rana era în umărul drept al ducelui, o gaură cu margini neuniforme, supurând, căscată sub claviculă. Se părea că osul nu era fracturat. Măcar în această privinţă avusese noroc.

Nicoletta se întoarse însoţită de alţi doi servitori, cu braţele încărcate de haine, bandaje şi carafe cu apă.

Iris se întinse să ia un bandaj, dar servitoarea apucă să îl înşface înaintea ei.

— Dă-i-l doamnei, aruncă tăios Dyemore. Are experienţă în tratarea rănilor soldaţilor.

Femeia corsicană strânse din buze, dar îi dădu bandajul lui Iris.

— Mulţumesc, murmură Iris când îl primi.

La drept vorbind, îşi spuse, era de înţeles atitudinea Nicolettei. În mod evident aceasta îi era foarte loială ducelui şi nu credea că aceeaşi femeie care îl împuşcase ar fi putut să-l şi îngrijească acum.

Iris luă bandajul, îl umezi în apa pe care o ţinea unul

dintre bărbaţi şi începu să cureţe sângele închegat. Pielea lui Dyemore era vizibil mai întunecată decât a ei, rece şi fină. Puse deoparte bandajul murdar şi, luând unul curat, îl împături până obţinu un tampon gros, pe care îl puse pe rană.

— Ţine ăsta, te rog, îi spuse ea servitoarei durdulii.

Nicoletta strânse din nou din buze, dar veni să facă ceea ce i se ceruse.

Iris înfăşură strâns fâşii mai lungi de bandaj în jurul pieptului lui Dyemore şi peste umărul acestuia.

Când termină, Iris se dădu în spate.

Dyemore stătea drept în fotoliu, cu fălcile încleştate şi fruntea acoperită de broboane de sudoare.

Îi susţinu privirea şi spuse blând:

— Spală-te pe mâini, te rog, doamna mea. Nicoletta te va ajuta să-ţi aranjezi părul.

Iris clipi surprinsă. Nu era sigură că voia ca acea femeie să se apropie de părul ei, însă o urmă pe servitoare într-un colţ al camerei de zi. Doi dintre servitori le însoţiră, în mod evident pentru a o împiedica să ţâşnească afară pe uşă. Era o nebunie – se făceau pregătiri pentru a o *căsători* cu Dyemore, un bărbat pe care nici nu-l cunoştea şi în care nici nu avea încredere cu adevărat.

Prea târziu, Iris îşi dădu seama că nici măcar nu ştia în ce parte a Angliei se aflau. Fusese răpită din Nottinghamshire, însă călătorise câteva zile până să ajungă în coliba în care fusese ţinută prizonieră de către Lorzii Haosului. Chiar dacă ar fi fugit din abaţia Dyemore, nu ar fi ştiut în ce direcţie să se îndrepte.

Sau la cine să apeleze.

Eventual ar fi putut să ceară ajutorul vicarului la sosirea acestuia? Să îl facă să înţeleagă cumva că era căsătorită cu forţa? Dar el ar fi fost un singur bărbat împotriva a doua duzini de corsicani loiali lui Dyemore. Chiar dacă vicarul ar fi fost cel mai viteaz dintre bărbaţi, tot nu vedea cum ar fi putut ieşi victorios.

Iar Dyemore avea dreptate. Lorzii Haosului aveau să înceapă să o vâneze după ce descopereau că era încă în

viaţă. Aveau să-i dea de urmă. Aveau s-o aducă înapoi la orgiile lor sinistre. Sau pur şi simplu s-o ucidă direct.

El era singurul care o putea proteja.

Singura ei speranţă.

Nicoletta îi perie cu îndemânare părul încâlcit şi i-l prinse într-un coc simplu. Era rapidă şi competentă. Mai important, nu îşi descărcă nervii trăgând-o pe Iris de păr.

— Mulţumesc, îi murmură Iris femeii.

Nicoletta îi întâlni privirea şi dădu din cap. Gura ei moale era în continuare strânsă într-o expresie de dezaprobare sau iritare, însă privirea îi devenise puţin mai blândă.

Sau cel puţin aşa spera Iris.

Unul dintre servitori intră în fugă în încăpere. Spuse ceva în corsicană.

Dyemore răspunse:

— Atunci spune-i vicarului să urce. Se întoarse spre Iris. Vino încoace, doamna mea!

Ea înghiţi un nod. Chiar avea de gând să comită această nebunie extremă? Spre deosebire de alte văduve, ea nu îşi găsise discret un amant. Aşteptase – poate cu naivitate – să întâlnească un gentleman care să o aprecieze suficient pentru a o lua de soţie. Mai mult de atât, îşi dorise să fie *îndrăgită* de următorul bărbat cu care avea să se culce.

Data viitoare când avea să se căsătorească.

Nu îşi dorise o căsnicie nouă rece şi lipsită de afecţiune.

Ceea ce se întâmpla acum nu era nicidecum ceea ce plănuise ea.

Dyemore o privi ezitând. Se îmbrăcase într-o haină de casă din mătase neagră, cât timp Nicoletta se ocupase de părul ei. Tunica era încheiată până la gât, dându-i un aer sever şi acru. La prima vedere ar fi putut fi luat drept un gentleman care se relaxa acasă, eventual uşor ameţit de băutură.

Îi întinse braţul nerănit, mâna lui schiţând un gest poruncitor.

— Haide! A sosit vicarul. Nu avem prea mult timp.

Ar fi trebuit să arate slăbit, aşa cum stătea acolo în faţa focului, cu faţa palidă şi pământie, cu părul negru, ajungându-i până la umeri, lipindu-i-se pe tâmple de transpiraţie. Părea o întruchipare severă a morţii, aici în mijlocul acelei case sumbre.

Însă ochii îi erau de un cenuşiu de gheaţă şi îi trădau deplina stăpânire de sine.

Iris şi-ar fi dorit cu disperare să ştie la ce se gândea.

Deja o salvase o dată. Ce altceva ar fi putut să facă?

Iris traversă încăperea şi îşi puse mâna în palma lui Hades. Raphael strânse mâna lui Lady Jordan cu impresia vagă că, dacă i-ar fi dat drumul, ar fi fugit din blestemata lui abaţie. L-ar fi lăsat complet singur în acea casă a morţii şi a deznădejdii.

L-ar fi văduvit de lumina ei.

Clipi şi îşi îndreptă spatele. Umărul îi pulsa de durere, ca şi cum în carnea lui s-ar fi cuibărit un animal care acum rodea neîncetat, încercând să-i ajungă la inimă.

Însă era doar o fantezie.

Trebuia să îşi limpezească mintea. Să o ţină lângă el şi să o protejeze pe femeia aceasta cu ochii albaştri-cenuşii şi buze trandafirii şi dulci.

Valente intră în camera de zi. În spatele lui venea un bărbat mic şi firav, cu peruca rotunjită pusă strâmb pe capul ras. Bărbatul avea ambele mâini încleştate pe o carte neagră. Arăta în acelaşi timp complet năucit şi complet înspăimântat.

Bardo încheia alaiul, înălţându-se ameninţător deasupra vicarului.

— Îşi închipuie că îl vom ucide, Excelenţă.

Raphael dădu din cap.

— Vicarule, cum te cheamă?

Bărbatul, care până atunci se zgâise oripilat la cicatricea lui Raphael, tresări.

— Sunt… Adică… Jonathon Webberly, domnule, dar ţin să protestez. Cine sunteţi şi ce…

— Sunt Raphael de Chartres, duce de Dyemore. Nu

avea timp să joace teatru. Şi am trimis după tine ca să mă căsătoreşti cu logodnica mea.

O trase pe Lady Jordan mai aproape de el, ignorând felul în care îi înţepeni tot trupul.

Privirea vicarului se mută imediat asupra ei.

— Excelenţa Voastră… Adică… E foarte neobişnuit. Eu…

— Poţi sau nu să ne căsătoreşti legal? aruncă Raphael aspru.

— Eu… Da, fireşte că mariajul ar fi legal, Excelenţă. Sunt preot hirotonisit al Bisericii Anglicane şi tot ce trebuie să fac e să înregistrez o căsătorie. Dar e ceva extrem de ieşit din comun, în special pentru un gentleman atât de însemnat ca dumneavoastră. Vicarul se linse pe buze nelinişti, aruncându-i o privire lui Lady Jordan. Fără îndoială vă doriţi să faceţi anunţurile publice şi să celebraţi căsătoria în biserica din sat?

Lady Jordan schiţă un gest curmat.

Raphael îşi închise mai strâns mâna peste a ei, ţinând-o nemişcată.

— E obligatoriu să fac anunţurile publice şi să mă căsătoresc într-o biserică pentru ca mariajul să fie valabil?

— Nu, Excelenţă, spuse bărbatul, părând consternat. Biserica, în mod firesc, nu priveşte cu ochi buni astfel de căsătorii încheiate în pripă, însă *legal* nu există nicio obligaţie de a face anunţuri publice. Adică…

— Atunci nu doresc să mai amânăm. Dorinţa mea e să ne căsătoreşti de îndată.

Îşi aţinti asupra bărbatului o privire rece, pe deplin conştient de impactul chipului său.

Domnul Webberly smuci din cap şi deschise cartea.

Raphael se concentră să rămână atent. Lăsă cuvintele vicarului să alunece peste el, simţind neîncetat degetele ei în mâna lui.

Ea era… diferită de alte femei, într-un fel pe care încă nu reuşea să îl înţeleagă. Era mai pură, mai luminoasă, mai *preţioasă.* Trezea în el ceva animalic. Cântecul ei de sirenă i se strecurase în vene, în plămâni şi în măruntaie, astfel că

acum nu o mai putea separa de însăşi măduva lui.

Avea *nevoie* de ea.

Iar acum o lua de soţie, Iris Daniels, Lady Jordan.

Gândul era la fel de păgân ca ideea de a lega un măcăleandru de o cioară neagră.

Şi totuşi nu avea să împiedice această monstruozitate. Mai mult, ar fi ucis pe oricine care ar fi încercat să i se împotrivească.

O *dorea.*

Mai presus de raţiune. Mai presus de onoare şi bun-gust. Mai presus de propriile lui jurăminte şi lucrurile pe care trebuia să le vadă duse la îndeplinire în viaţa aceasta. Poate că ceea ce se întâmpla era o nebunie.

Sau păcatul de moarte al tatălui său.

Dacă da, îi căzuse pradă.

Vicarul continuă pe un ton monoton până ajunse în punctul în care trebuiau să îşi facă jurămintele. Raphael se întoarse să vadă dacă Iris avea să protesteze atât de târziu. Eventual să izbucnească în plâns şi să spună că era forţată să facă acest lucru. Să îl implore pe domnul Webberly să o ajute să scape din acest loc înfiorător şi să fugă de bărbatul cu cicatrice hidoasă care se dădea drept soţul ei.

Însă cum ar fi putut să uite că aceasta era o femeie care îl înfruntase cu un pistol? Care îl *împuşcase* cu o oră şi ceva în urmă?

Nu încăpea îndoială că era curajoasă.

Lady Jordan îşi rosti jurămintele cu o voce calmă şi limpede.

El răspunse pe acelaşi ton dintotdeauna, ferm şi lipsit de emoţie.

Vicarul îi declară soţ şi soţie, apoi închise cartea, ridicând ochii. Privirea îi alunecă spre umărul rănit al lui Raphael şi făcu ochii mari.

Raphael îşi dădu seama că rana îi sângerase prin bandaj. Îi făcu semn din cap lui Ubertino.

— Plăteşte-l bine!

Corsicanul se înclină, scoase un sac greu de bani din buzunar şi i-l întinse vicarului.

Englezul căscă ochii.

— Excelenţă, asta e mult mai mult decât sunt obişnuit să primesc pentru o simplă cununie.

— Ducesa mea şi cu mine îţi suntem deosebit de recunoscători că te-ai deranjat pentru noi, răspunse Raphael mieros. Şi, fireşte, mă voi aştepta la discreţie absolută din partea ta în această privinţă, domnule Webberly.

Eventualele temeri că fusese prea subtil se spulberară când vicarul păli.

— Eu… adică… Da, fireşte, Excelenţă.

— Bun. Ţin extrem de mult la respectarea intimităţii mele. Nu mi-ar *plăcea* să devin ţinta bârfelor.

Bărbatul înghiţi în sec şi făcu un pas în spate, ţinând strâns la piept cartea şi sacul de bani.

Raphael îl salută din cap.

— Servitorii mei te vor duce în siguranţă acasă.

— Mulţumesc, Excelenţă.

Vicarul se grăbi să iasă din încăpere, urmat îndeaproape de Valente şi Bardo.

Raphael oftă şi îşi lăsă capul să cadă pe spate, sprijinindu-l de spătarul scaunului. De lângă el, noua lui ducesă plescăi dezaprobator.

— Mai că nu l-ai scos din minţi de spaimă. Chiar era necesar?

— Dacă Lorzii Haosului prind cumva de veste că sunt slăbit, atât viaţa ta, cât şi a mea vor fi în pericol. Prin urmare, da, în mod cert era necesar. Făcu un efort şi, deschizând ochii, îi aruncă o privire. Avea umbre întunecate sub ochi, iar buzele de un trandafiriu-deschis îi erau ofilite. O dungă de mizerie sărea în ochi de pe obrazul ei stâng, iar el simţi impulsul ridicol de a i-o şterge. Acum cred că mă voi retrage, dacă nu ai nimic împotrivă, doamnă.

Ea îşi încruntă sprâncenele delicate.

— Nu înainte de a-ţi fi scos glonţul din umăr.

Raphael îşi simţea pleoapele atât de grele.

— Nu-mi închipui că o atitudine atât de îndărătnică poate fi atrăgătoare la o soţie.

— Poate ar fi trebuit să te gândeşti la asta dinainte, replică ea, însă pe un ton blând.

— Hm.

— Trimite-ţi servitorii să aducă un chirurg.

El deschise larg ochii pentru a o privi mânios.

— Ai spus că ai experienţă cu rănile provocate de gloanţe.

— Da, dar nu am ajuns niciodată să extrag efectiv un glonţ.

Chipul îi era palid de teamă, însă el tot observă o oarecare strălucire sub epuizarea de la suprafaţă.

Raphael decise să ignore acea obiecţie.

— Am încredere în tine şi nu avem de ales. Dacă Lorzii Haosului află că sunt rănit, se vor năpusti asupra noastră ca o haită de lupi asupra unui mieluşel suferind. Nu voi mai trăi să văd răsăritul – şi nici tu.

O auzi pufnind, însă mâna ei se strecură sub umărul lui, îndemnându-l să se ridice. Apoi veniră şi servitorii lui, oferindu-i un sprijin mult mai solid. Era capabil să umble. Refuza să se lase purtat în braţe, fir-ar să fie! Nu în casa tatălui său.

Urcarea scărilor se dovedi dificilă, treptele încercând întruna să-l facă să se împiedice, însă ajunseră la etajul superior. Trecură greoi pe lângă camerele ducelui şi, într-un final, se văzură în faţa camerelor ducesei – acelea care fuseseră cândva ale mamei lui.

Raphael se întinse în pat cu un sentiment de recunoştinţă aproape copleşitor.

— Voi avea nevoie de un cuţit şi o pensetă sau un cleşte, dacă ai aşa ceva, spuse soţia lui pe un ton politicos, aproape părând să îşi ceară scuze.

— Aveţi încredere în femeia asta cât să o lăsaţi să vă bage cuţitul în carne, Excelenţă? mârâi Ubertino în corsicană, chiar în timp ce Nicoletta ieşi grăbită din cameră.

Făcând un efort, Raphael deschise ochii şi se mulţumi să îşi plimbe privirea între servitorii strânşi în jurul lui, fixându-l unul câte unul, apoi spuse în engleză:

— Ea e stăpâna voastră, ducesa voastră, de acum

înainte. O veţi respecta. Aţi înţeles?

O auzi pe ducesă inspirând şuierat.

Iar din rândurile servitorilor lui răsunară răzleţ câteva bombăneli de confirmare.

— Acum nu eu sunt cel căruia îi juraţi supunere, le aruncă răstit.

Ubertino smuci din cap spre ceilalţi servitori şi se întoarse spre ducesa lui, care privea cu ochii mari. Corsicanul făcu o plecăciune adâncă şi spuse:

— Excelentă.

Ea înghiţi un nod.

— Mulţumesc.

Când se întoarse din nou spre Raphael, se încruntă, sprâncenele coborându-i peste ochii aceia albaştri-cenuşii ca nişte nori de furtună pe cerul de deasupra mlaştinilor din Yorkshire. Un gând fantezist.

El nu avea de obicei gânduri fanteziste.

Îşi dădu seama că cineva începuse să îi descheie nasturii tunicii.

Deschise ochii şi o văzu pe ea, Lady Jordan, având o expresie destul de îngrijorată, cu Nicoletta alături. Dar nu era corect, aşa-i? Era ducesa de Dyemore acum.

— Adu-mi caseta de bijuterii a mamei mele, îi porunci el servitoarei.

Nicoletta se grăbi să iasă.

El îi simţi mâinile smulgându-i pansamentul de pe rană. Icni la un junghi tăios de durere.

— Îmi pare rău, şopti soţia lui.

— Excelenţă.

Deschise ochii şi o văzu pe Nicoletta întinzându-i caseta de bijuterii. Părea să aibă o aureolă în jurul capului şi îi veni să chicotească. Nicoletta avea limba prea veninoasă ca să poată fi o sfântă, nu-i aşa?

— Deschide-o, îi ceru el.

Ea luă o cheie de pe o legătură pe care o purta la brâu şi o băgă în încuietoare, apoi deschise caseta şi i-o aduse aproape ca să poată vedea ce se afla înăuntru.

Raphael ridică mâna nerănită – şi-o simţea neobişnuit

de grea – şi răscoli cu un deget printre bijuterii până găsi inelul. Cu mâna tremurându-i, îl scoase din casetă.

— Încui-o la loc şi dă-i cheia Excelenţei Sale!

Nicoletta strânse din buze, însă făcu întocmai.

Ducesa lui nu făcu decât să pară nedumerită de faptul că i se încredinţa cheia de la o cutie a comorilor.

— E a ta acum, spuse el, însă vocea lui... Era ceva în neregulă cu vocea lui. Icni. În calitate de soţie a mea. În calitate de ducesă. Şi ăsta e tot al tău.

Îi luă mâna – atât de caldă într-a lui – şi îi puse pe deget inelul greu, gravat. Nu i-ar fi încăput pe inelar – mama lui fusese o creatură fragilă, cu mâini foarte subţiri. În schimb i-l împinse pe degetul mic de la mâna dreaptă. Vederea inelului de aur scânteietor, cu rubinul rotund din mijloc şlefuit de atâţia ani în care veghease asupra familiei mamei lui, fixat pe mâna ei, satisfăcu ceva din el.

Mâinile îi căzură pe pat ca nişte greutăţi de plumb.

— Protejeaz-o, îi şopti Raphael lui Ubertino în timp ce, în jurul lui, camera se întunecă. Auzi pe cineva plângând. Nicoletta? Promite-mi! Protejeaz-o!

*

Iris simţi lacrimi arzându-i ochii, ceea ce era ridicol. Nu-l cunoştea mai deloc pe bărbatul acesta, chiar dacă era soţul ei. Ce-i păsa ei dacă trăia sau murea? Era arogant, brutal şi poruncitor – exact trăsăturile pe care nu şi le dorise la un soţ. Şi totuşi plângea pentru el.

Clipi, încercând să-şi limpezească vederea. Degetele i se mânjiră de sânge când începu să lucreze la rană, aurul inelului masiv pe care i-l pusese Dyemore dispărând aproape complet sub mizerie.

Îi aruncă o privire lui Dyemore şi îşi dădu seama că faţa i se relaxase. Genele negre i se odihneau pe obrajii palizi, iar buzele îi erau uşor întredeschise, deşi jumătatea dreaptă a feţei îi era în continuare schimonosită, chiar şi acum.

Leşinase.

Preţ de o clipă nesfârşită, încremeni.

Era cu totul la mila ei, acest bărbat nemilos, violent şi *puternic.* Acest bărbat care îi salvase viaţa şi apoi îi poruncise să devină soţia lui. Se culcase şi, fără ezitare sau teamă, o lăsase să îl spintece.

Avea încredere în ea – suficient cât să-şi lase *viaţa* în mâinile ei, aparent.

Nu mai fusese niciodată atât de importantă pentru cineva.

Trase aer în piept şi luă o pensetă mică – probabil dintr-un set de toaletă. Servitorii îi aduseseră un teanc de prosoape, o pereche de foarfece, apă, un lighean, un cuţit ascuţit şi penseta, şi le aranjaseră ordonat pe masa de lângă pat. Îi aprinseseră şi două lumânări pe noptieră, pentru a face lumină în camera care în rest era cufundată în semiobscuritate.

Strecurând cu grijă penseta în rană, pe lângă lama cuţitului, tatonă cu delicateţe. Îi părea bine că el îşi pierduse cunoştinţa – detesta gândul de a-i provoca şi mai multă durere.

Mişcă ustensila metalică prin carnea lui Dyemore, prin *umărul* acestuia, în timp ce din rană continuă să se scurgă sânge, pătându-i haina de casă şi aşternuturile. Sudoarea îi aluneca unsuroasă pe mijlocul spatelui.

Într-un sfârşit – Dumnezeule bun, *în sfârşit* – simţi penseta ciocnindu-se cu un zăngănit de ceva. Încercă să deschidă lamele subţiri pentru a prinde glonţul, însă nu avea suficient loc.

— Fir-ar să fie, bombăni ea în barbă.

Era teribil de necuviincios pentru o lady să înjure. Pe de altă parte, era necuviincios pentru o lady şi să-şi bage degetele în umărul sângerând al unui gentleman.

Răsuci instrumentul, încercând să strângă cumva bucăţica de metal. Preţ de o clipă i se păru că reuşise, dar apoi penseta alunecă de pe glonţ.

Iris înghiţi un nod. Era atât de istovită. Nu îşi dorea decât să repare răul pe care i-l făcuse lui Dyemore.

Să îl vindece.

Nicoletta murmură ceva şi tamponă zona din jurul rănii cu un prosop, ştergând o parte din sânge.

— Mulţumesc.

Iris trase aer în piept şi închise ochii. Lucrând încet, căută din nou pe pipăite glonţul. Prinse bucăţica de metal… exact acolo… şi scoase cu grijă penseta cu tot cu glonţ, apoi cuţitul.

Expiră zgomotos, studiind obiectul hidos, apoi luă unul dintre prosoapele de pe masă. Şterse glonţul şi îl examină.

Era întreg.

Slavă Domnului.

Îl puse pe masă şi se întoarse din nou spre Dyemore. Rana continua să scuipe sânge. Se linse pe buze şi trase aer în piept. Avea să fie nevoită să o închidă cosând-o.

Pe masă nu erau nici ace, nici aţă şi se întoarse spre Nicoletta.

— Ai o trusă de cusut?

Servitoarea dădu din cap şi plecă în grabă.

Astfel că Iris rămase în cameră cu trei servitori masivi. Ubertino se aplecă să scormonească focul şi să mai pună cărbuni. Iris luă un prosop, îl împături pentru a obţine un tampon şi îl apăsă pe rană. Cât sânge pierduse în noaptea aceea? Dyemore era un bărbat masiv, un bărbat puternic din câte văzuse ea – şi îl văzuse *în întregime* –, dar chiar şi cel mai puternic bărbat ar fi putut muri dacă pierdea prea mult sânge.

Când se deschise uşa, Iris ridică privirea şi văzu că Nicoletta se întorsese cu un coş.

Servitoarea se apropie în fugă şi deschise coşul, dând la iveală o trusă de cusut. Alese un ac solid şi băgă în el ceva ce părea a fi un fir de mătase.

— Mulţumesc, spuse Iris luând acul.

Luă tamponul îmbibat de sânge de pe rană şi ezită. În trecut îi mai văzuse pe alţii cosând răni de glonţ, însă nu îi urmărise niciodată cu atenţie.

Ei bine, nu era ca şi cum ar fi avut de ales.

Strânse marginile rănii laolaltă, apoi sprijini vârful

acului în pielea lui. Era mai greu decât îşi imaginase, să străpungă carnea unui om. Acul era alunecos sub degetele ei şi aproape că îl scăpă.

Brusc văzu mâinile Nicolettei intervenind şi ele, ţinând rana închisă pentru a o ajuta.

— Mulţumesc, spuse Iris din nou, recunoscătoare.

Cusu rana cât de bine putu, însă, când termină, i se păru că se descurcase cam rău.

Cel puţin sângerarea se mai redusese.

Împreună cu Nicoletta bandajară umărul lui Dyemore. La un moment dat bărbaţii fură nevoiţi să îl ridice pe duce pentru a putea să-i înfăşoare bandajul peste spate.

Nici măcar acest lucru nu îl trezi.

Când terminară, Iris constată că mâinile îi tremurau.

Clipi, simţindu-se atât de istovită, încât nu ştia ce să facă mai departe.

Nicoletta scoase un sunet dezaprobator şi îi aduse un bol cu apă curată.

Iris se spălă lent pe mâini, privind apa colorându-se în roz de la sânge.

Îşi uscă mâinile, iar servitoarea îi dădu un pahar de vin şi o bucată de pâine.

Iris mâncă şi bău mecanic, apoi Nicoletta îi arătă oala de noapte în spatele unui paravan, în colţul camerei.

Ar fi trebuit să se simtă stingherită, însă Iris constată că nu-şi putea găsi energie pentru aşa ceva. În schimb se lăsă pe vine şi se uşură.

Când ieşi de după paravan, văzu că ducele fusese băgat sub cuvertura uriaşului pat şi că pe cealaltă jumătate cuvertura fusese dată la o parte.

Patul o aştepta.

Înlemni.

Nu îi trecuse prin minte…

Ei bine, fireşte, se *căsătoriseră,* dar…

O, Dumnezeule bun, Nicoletta şi servitorii o priveau nerăbdători.

Dyemore era rănit. Cu siguranţă ar fi trebuit să doarmă altundeva? Dar dacă *nu* i se pregătise un alt loc?

Şi era atât de blestemat de obosită.

Iris se hotărî. Patul era mai mult decât suficient pentru două persoane – chiar şi cu un bărbat atât de mare precum Dyemore –, iar ea era epuizată. Dacă îl deranja în timpul nopţii, putea oricând să se mute să doarmă pe podea.

Atât era de istovită.

Şi, în plus – cineva trebuia *totuşi* să aibă grijă să fie bine peste noapte.

Traversă încăperea, îşi aruncă pantofii zdrenţuiţi şi urcă în pat. Oh.

O, *ceruri!*

Lumina se retrase din încăpere şi auzi uşa închizându-se.

Apoi rămaseră doar ea şi bărbatul acesta.

Soţul ei.

Capitolul 3

Acum cea mai mare dintre fiicele pietrarului era înaltă, albă la chip şi zdravănă, iar numele ei era Ann, însă cea mai mică era mărunţică, oacheşă şi bolnăvicioasă, iar numele ei era El. La scurt timp după ce împlini doisprezece ani, El căzu la pat şi zăcu acolo, cu pielea precum cenuşa şi tremurând...

din *Regele de Piatră*

În aceeaşi noapte Dionysus era aşezat pe tronul său, privind orgiile supuşilor săi. Sub arcada măreaţă a catedralei în ruine, lumina torţelor pâlpâia, proiectând umbre macabre peste trupurile ce se zvârcoleau. Gemete şi plescăitul înăbuşit al cărnii peste carne răsunau în întuneric.

Ţipetele încetaseră cu ore bune în urmă.

Nu îl excitau nici imaginile, nici sunetele. Aceste

lucruri nu aveau niciun farmec pentru el. La drept vorbind, prea puţine dintre plăcerile trupului aveau farmec pentru el, dacă ar fi fost s-o spună pe-aia dreaptă, însă aceasta era, în fond, o societate a desfrâului, deci era inevitabil.

În plus, îl aleseseră să le fie Dionysus – *regele* lor. Era bine să îşi lase supuşii să sărbătorească noaptea aceea.

Dionysus zâmbi uşor în spatele lemnului neted al măştii în timp ce îi privea. Ştia cine erau oamenii din spatele acelor măşti de animale. Îl cunoştea pe magistratul respectabil care pipăia sânii propriei lui surori. Îl cunoştea pe contele care tocmai era sodomizat de un tânăr chipeş. Îl cunoştea pe arhiepiscopul care biciuia o femeie ce plângea.

El îi cunoştea, iar ei habar nu aveau cine era, pentru că, spre deosebire de toţi bărbaţii idioţi care fuseseră Dionysus înaintea lui, el avusese grijă să ajungă la putere fără a-şi dezvălui identitatea. Pe el nu îl interesau simplul viol sau viciul. În timp ce căpeteniile de dinainte ale Lorzilor fuseseră cu gândul doar la mădulare, găoaze şi alte orificii, el era preocupat de lucruri mai măreţe.

El visa la *putere.*

— Dyemore nu avea dreptul. Vulpea se ridicase din masa de trupuri şi încerca să se apropie cu pas măsurat de tronul lui Dionysus. Umbla împiedicat, deoarece graţia lui obişnuită fusese spulberată de vinul pe care îl băuse. Îţi batjocoreşte autoritatea.

— Cum aşa?

Dionysus îşi înclină capul într-o parte, privind vulpea.

Precum animalul pe care şi-l alesese drept mască, individul era viclean şi amăgitor. În acelaşi timp însă, vulpea reuşise să rămână în viaţă pe parcursul ultimelor şase luni de frământări şi înfruntări sângeroase care izbucniseră când bătrânul duce de Dyemore – cel care le fusese Dionysus – fusese ucis, ceea ce dusese iniţial la o luptă feroce pentru putere, iar apoi la catastrofa finală, când ducele de Kyle îi descoperise şi aproape le distrusese nobila societate. Prea puţini dintre cei care alcătuiseră vechea gardă a Lorzilor Haosului trecuseră cu bine de furtuna aceea.

Vulpea era unul dintre ei.

Motiv pentru care trebuia urmărit.

— A luat femeia, nu-i aşa? Vulpea flutură un braţ, probabil pentru a indica unde o dusese Dyemore pe Lady Jordan, Sau poate pentru că pur şi simplu îi făcea plăcere să fluture braţul. Femeia era pentru *noi.* Pentru noaptea asta.

Dionysus oftă iritat.

— Nu era ducesa de Kyle. Sacrificarea ei nu ar fi însemnat măreaţa răzbunare împotriva lui Kyle pe care o plănuisem eu. Ridică din umeri. Am decis să i-o ofer pe Lady Jordan lui Dyemore. Fapta e consumată.

— A fost o greşeală…

Dionysus se aplecă în faţă, gestul brusc atrăgând mai multe perechi de ochi din mulţime, printre care şi cei ai cârtiţei, care se ţinea în umbră, singur, sub un stâlp dărâmat.

— *Greşeala* a fost că aţi răpit pe altcineva decât trebuia. Acea greşeală *ţi-a aparţinut,* cred.

Vulpea făcu un pas în spate înainte de a se dezmetici şi de a-şi apăra poziţia.

— Nu am fost singurul implicat în incursiunea aceea. Au fost şi cârtiţa şi…

— Da, dar ei nu au venit acum să mi se plângă, nu-i aşa? întrebă Dionysus. *Ei* nu îmi pun la îndoială autoritatea şi nu-mi strică plăcerea, împiedicându-mă să mă bucur de orgii.

— Eu… eu doar voiam să te avertizez, stăpâne, spuse vulpea, plecându-şi capul a supunere.

— Fireşte, răspunse Dionysus, îmblânzindu-şi viclean tonul. Ştiu că îmi eşti loial.

— Sunt, răspunse vulpea, ridicând prudent capul. Dyemore râvneşte la tronul tău.

Dionysus oftă în sinea sa. Fireşte că Dyemore râvnea la tronul lui. *Toţi* râvneau la tronul lui. Majoritatea însă nu aveau nici inteligenţa, nici cruzimea necesară pentru a-l sfida.

Dyemore, pe de altă parte…

Şi să nu fi fost nimic mai mult, Dionysus ţinea să îşi

păstreze duşmanii aproape, sub stricta lui supraveghere, pentru a le înţelege mai bine planurile.

— Nu poţi avea încredere în el, spuse vulpea pe un ton plângăcios. Se strecurase mai aproape. Te rog, stăpâne, fereşte-te de Dyemore!

— Grija ta e înduioşătoare. Dionysus observă cârtiţa privindu-i din spatele stâlpului său. Haide! Să ne înfruptăm împreună din bunătăţi. Adu-mi o jertfă şi o vom împărţi.

— O, da, stăpâne, spuse vulpea cu însufleţire. Ţâşni de lângă el şi se întoarse în scurt timp târând după el o zdreanţă beată, cu părul de culoarea vinului roşu. Aceasta îţi place?

— Îmi place, minţi Dionysus.

Îşi lăsă degetul să alunece peste faţa vlăguită a femeii – văzându-i ochii căscându-se de teamă – apoi îşi trecu acelaşi deget peste umărul pistruiat al vulpii.

Vulpea se înfioră la atingerea lui.

În depărtare, de lângă stâlp, cârtiţa făcu un pas în faţă, apoi încremeni. Vulpea aruncă femeia în faţa tronului, astfel încât să se afle cu faţa între coapsele lui Dionysus, arătându-i limpede ce avea de făcut. Dionysus oftă în sinea lui. Mădularul îi era moale – şi aşa avea să rămână şi în gura ei, şi a oricărui altcuiva dacă doar acest lucru i s-ar fi oferit să-l stimuleze.

Dar trebuia să facă ceea ce era necesar. Era important să facă impresie – pentru el, pentru vulpe şi, probabil cel mai important, pentru cârtiţă.

Aşa că degetele lui găsiră micul pumnal ascuns în lateralul tronului, îl ascunse în palmă şi îşi înfipse lama în interiorul coapsei drepte, periculos de aproape de artera care se întindea chiar sub piele.

Durerea explodă şi sângele îi ţâşni peste degete.

Mădularul i se trezi la viaţă.

Îşi şterse degetele însângerate pe gura femeii năucite înainte de a o privi în ochii înspăimântaţi.

— Începe!

Când ea îşi aplecă gura mânjită de sânge pe organele lui genitale, Dionysus îşi înfipse degetul mare în rană,

provocându-şi o agonie dulce, extaziantă, care îi străbătu tot corpul.

Vulpea deja gâfâia la spatele ei.

Dionysus ridică privirea o singură dată, pentru a găsi cârtiţa şi a se asigura că acesta îi urmărea, cu degetele încleştate pe stâlp, apoi închise ochii.

Da, avea să fie nevoit să se ocupe de Dyemore. Să se asigure că se descotorosise de Lady Jordan.

Şi să îl spulbere ca eventuală ameninţare la tronul său.

*

Iris se trezi a doua zi în lumina soarelui.

Clipi.

Lumina soarelui părea *teribil* de nefirească, având în vedere evenimentele înfricoşătoare din noaptea precedentă, şi totuşi era acolo, chiar şi aşa. O mică rază veselă de soare dansa de-a curmezişul podelei antice de lemn a dormitorului ducal, aproape până la patul uriaş în care era întinsă ea. Văzu fereastra prin care se strecura soarele – construită din piatră, ascuţită în partea de sus în unghiuri severe. Lambriurile de lemn din jurul acesteia erau de un maroniu roşcat-închis, minuţios sculptate în vârfuri verticale şi faguri. Lambriurile se întindeau până la tavan. Dacă îşi dădea capul pe spate şi arunca o privire dincolo de baldachinul greu, violet, al patului, reuşea să desluşească marginea unui medalion sculptat chiar în mijlocul tavanului.

Iris îşi lăsă capul să cadă înapoi pe pernă.

Îl auzea pe Dyemore răsuflând lângă ea, uniform şi profund. La drept vorbind o făcea să se simtă chiar bine prezenţa lui acolo. Conştiinţa faptului că sacrificase atât de mult pentru a o proteja.

Iris se încruntă la acest gând. Chiar nu ar fi fost cazul să se simtă în siguranţă cu Dyemore – ştia atât de puţine despre el, iar ceea ce *totuşi* ştia era suspect – dar, cu toate acestea, aşa se simţea.

Cu multă grijă, se mută de pe o parte pe spate,

cearşafurile strângându-se în jurul taliei ei şi foşnind oribil. Încremeni preţ de o clipă, însă răsuflarea lui nu se poticni, aşa că se întoarse cu faţa spre el.

Dyemore era întins pe spate, cu buzele uşor întredeschise, cu obrajii roşii. Din unghiul din care îl privea ea nasul i se ridica într-un profil tăios.

Iris se sprijini în cot.

Fruntea îi era brăzdată de cute, între sprâncene şi pe obrazul neatins de cicatrice, de la nară până la colţul gurii. Nu credea că se aflau acolo în mod normal. Părea să sufere în somn.

Îşi aşeză cu delicateţe dosul palmei pe fruntea lui. Pielea îi era fierbinte şi umedă, iar Iris se încruntă îngrijorată – făcuse febră?

Oftă şi îşi retrase brusc mâna.

Chiar dacă se simţea în siguranţă cu el, raţional ştia că nu avea niciun motiv să simtă astfel. Dacă îl trezea, avea s-o ia din nou din scurt, aşa cum o făcuse noaptea trecută?

Iris nu era sigură că voia să accepte autoritatea acestui bărbat. Dreptul lui, în calitate de soţ, de a face orice dorea cu ea.

Dreptul lui de a o *poseda* în pat.

Se cutremură, aţintindu-şi privirea asupra lui, forţându-se să examineze oribila cicatrice care îi pocea jumătatea dreaptă a feţei. Ducele de Kyle – Hugh, aşa cum îl cunoştea ea – fusese cu ea atunci când îl văzuse pentru prima dată pe Dyemore la balul acela, cu multe luni în urmă. Acesta îi pomenise că circulau diverse zvonuri privind cicatricea. Cum că ar fi avut loc un duel între Dyemore şi un tată turbat de furie din cauza unei fiice pe care o compromisese. Că propriul tată al lui Dyemore, bătrânul duce, crestase acea cicatrice pe chipul fiului său. Sau că acea cicatrice era cumva semnul unui blestem de familie.

Că Dyemore se născuse cu jumătate de faţă desfigurată.

Privirea ei coborî spre partea din dreapta a gurii lui, la colţul buzei răsfrânte permanent într-o uşoară expresie

ameninţătoare de la marginea cicatricii înfiorătoare, apoi spre cealaltă parte a gurii lui, la curba senzuală a buzelor lui. Ridică mâna, întinzându-se să atingă acea rotunjime perfectă. Încremeni, cu mâna în aer, când lumina soarelui scânteie de pe inelul cu rubin aflat pe degetul ei. Era un inel mic şi frumos, delicat şi creat pentru o femeie. În orice alte circumstanţe l-ar fi purtat fericită.

Aici, însă... Ei bine, era aproape un simbol de posesiune, nu-i aşa?

Iris trase adânc aer în piept şi îşi smuci mâna înainte de a-l atinge. Chiar dacă bărbatul acesta era acum *soţul* ei – în urma unui şir de evenimente teribile şi din cauza propriei lui încăpăţânări, rămânea în continuare un străin.

Un străin în care nici măcar nu era sigură că putea avea încredere deplină.

Clătină din cap şi se ridică din patul uriaş.

Hugh şi Alf probabil îşi ieşeau din minţi de îngrijorare. Iris fusese răpită din trăsura ei, însă Parks, camerista ei personală, vizitiul şi lacheii ei rămăseseră neatinşi. Fără îndoială aceştia îl anunţaseră pe Hugh că fusese răpită. Şi mai trebuia să se gândească şi la Henry, fratele ei mai mare.

Iris locuia cu Henry şi soţia acestuia, Harriet, în casa lor din Londra. Deşi Iris nu le dăduse o dată exactă la care avea să se întoarcă de la nunta lui Hugh şi Alf, fără îndoială Henry începuse deja să-şi facă griji în privinţa absenţei ei prelungite. Era posibil chiar ca Henry să fi făcut un drum până la Londra şi să fi dat alarma privind dispariţia ei.

Trebuia să le dea de veste că era încă în viaţă. Dyemore îi spusese cu o seară în urmă că nu putea să se lase văzută în satul din apropiere, dar poate reuşea să îl convingă pe vreunul dintre servitorii lui să pornească la drum pentru a-i duce un bileţel lui Hugh sau lui Henry.

Iris întoarse spatele patului şi încremeni.

Într-un capăt al încăperii, cea mai mare parte a peretelui era ocupată de un uriaş şemineu medieval, cu vatra încadrată de marmură roşie ca sângele, cu vinişoare ivorii.

Deasupra poliţei căminului se afla portretul unei femei.

Femeia avea părul de culoare închisă şi purta o rochie cu decolteu rotunjit şi talie înaltă datând din urmă cu câteva decade. Tenul îi era atât de alb, încât artistul îl colorase în vagi umbre verzui în câteva locuri. Era obsedant de frumoasă, însă expresia tragică din ochii de un cenuşiu-deschis ai nobilei doamne fu ceea ce o făcu pe Iris să se zgâiască.

Ochii ei aveau aceeaşi nuanţă de cenuşiu ca ochii lui Dyemore.

Dyemore, însă, nu exprima niciodată o emoţie atât de profundă – sau niciun fel de emoţie, în afară de furie. Cel puţin Iris nu îl văzuse niciodată să o facă.

Ochii lui erau la fel de reci ca gheaţa în miez de noapte.

Femeia din portret era probabil mama lui Dyemore. Iris reflectă, dar nu reuşi să-şi amintească să fi auzit nimic despre ea.

Aruncă o privire în jurul ei. În afară de patul masiv, încăperea era aproape sever mobilată. Exista o comodă delicată, sprijinită pe picioare poleite cu aur, într-un colţ al camerei, două cufere aşezate pe podea lângă aceasta, câteva scaune joase din catifea în faţa enormului şemineu şi paravanul din colţ, ascunzând comoda.

Îndreptă o privire îngrijorată spre pat, însă Dyemore dormea în continuare, aşa că îşi goli în grabă vezica şi se simţi mult mai bine după aceea. Din păcate acum se putea gândi la alte probleme – cum ar fi fost halul în care îi arătau hainele şi ea însăşi. Avea nevoie de o baie şi să îi dea de veste lui Hugh, iar Dyemore avea nevoie de cineva care să-l îngrijească.

Era timpul să meargă să-i caute pe corsicani.

Deschise uşa cât mai încet posibil, pentru a nu-l trezi pe duce, şi ieşi pe coridor. Era complet pustiu, însă de dedesubt se auzea un murmur vag de voci.

Iris traversă coridorul şi ajunse la scări. În lumina zilei, abaţia arăta mai bine întreţinută decât i se păruse ei pe

baza impresiilor din noaptea precedentă, dar tot avea un aer neglijat. Când coborî, observă că scările erau acoperite de covor, însă colţurile treptelor erau năclăite de praf. Şi tablourile atârnate pe pereţi ar fi avut nevoie să fie curăţate, iar în aer pluteau scame minuscule, dansând în raza firavă de soare care se chinuia să ajungă înăuntru prin cele câteva ferestre. Ar fi trebuit să fie mai multe lumânări aprinse, balustrada de marmură ar fi trebuit lustruită, iar candelabrul care atârna mult deasupra capului în holul de la intrare ar fi trebuit dat jos şi făcut lună.

Era ca şi cum casa aceasta ar fi fost zăvorâtă şi uitată.

Se încruntă, urmând vocile până traversă abaţia şi ajunse în aripa servitorilor. Holul deveni îngust şi întunecat, şi coborî un scurt şir de trepte de serviciu. La capătul lor ajunse în bucătărie, o încăpere vastă, cu tavanul jos.

Ubertino, Nicoletta şi alţi trei servitori erau aşezaţi la masa din centru.

— Bună dimineaţa, îi salută Iris când intră.

— Bună dimineaţa, Excelenţă, replică Ubertino, ridicându-se şi făcând o plecăciune.

Se întoarse spre restul servitorilor şi le spuse ceva pe un ton tăios. Aceştia se ridicară şi ei imediat, iar Ubertino i-i prezentă.

— Aceştia sunt Valente şi Bardo, care l-au adus pe preotul englez noaptea trecută.

Cel dintâi era un tânăr mătăhălos, cu părul negru şi bogat strâns la spate într-un coc dezordonat. Acesta o privi sfios pe sub genele lui extravagante. Cel de-al doilea era un bărbat posomorât, de treizeci şi ceva de ani, cu fire argintii strecurându-se în părul arămiu. Purta o vestă roşu aprins care îi făcea ochii albaştri să pară aproape nefiresc de luminoşi.

— Iar acesta este Ivo, încheie Ubertino.

Ivo era servitorul care o adusese în abaţie noaptea trecută. Era înalt şi osos, iar faţa îi fu năpădită de pete roşii când se văzu ţinta atenţiei ei.

— Mă bucur să aflu cum vă cheamă, spuse Iris.

— Ei nu ştiu engleză, replică Ubertino pe un ton de scuză. Dar, dacă doriţi, pot să le transmit cuvintele voastre.

— Desigur, spuse Iris.

Ubertino le murmură celorlalţi soldaţi în corsicană. Doar Valente – care îi zâmbi lui Iris – îşi schimbă expresia.

— Nu există niciun servitor englez aici? întrebă ea curioasă.

— Nu, Excelenţă, replică Ubertino. *Lo duca* i-a alungat pe englezi când am venit. Nu are încredere în oamenii din locul acesta.

— Ah!

Iris îşi aminti că Dyemore spusese ceva similar şi cu o seară în urmă.

Nici nu era de mirare că abaţia avea un aer părăsit. În mod normal ar fi fost nevoie de un întreg batalion de servitori pentru a avea grijă de o casă ca aceasta. O cameristă şi două duzini de bărbaţi, dintre care majoritatea, aparent, erau însărcinaţi cu paza, nu erau nici pe departe suficienţi.

Dădu din cap.

— Ducele încă doarme. Aş dori să se ocupe cineva de el. Dar, mai întâi, poţi trimite un mesager călare să-i ducă o scrisoare ducelui de Kyle?

— Desigur, voi merge direct la *lo duca,* spuse Ubertino cu gravitate. Dar mă tem că nu e posibil să trimitem un mesager călare la acest duce de Kyle.

— Dar de ce nu? întrebă Iris încercând să zâmbească. Sunt, în fond, noua voastră ducesă.

— Aşa e, Excelenţă, şi sunt teribil de ruşinat că nu vă pot ajuta, însă Excelenţa Sa a poruncit ca toţi bărbaţii să rămână aici să vă păzească, replică Ubertino. Până nu se trezeşte el să poruncească altfel, vom face întocmai ceea ce ne-a cerut.

Iris se strădui să îşi păstreze expresia neutră, simţind o fierbinţeală inundându-i faţa. Era umilitor că servitorii refuzau să i se supună – oricât de plin de regret ar fi părut Ubertino.

Şi, mai mult, o irita faptul că nu putea să-i dea de

veste lui Kyle.

Trase adânc aer în piept.

— Atunci ar fi posibil să fac o baie?

— Da, da, desigur, Excelenţă.

Ubertino se întoarse spre Nicoletta şi îi spuse ceva într-un torent de cuvinte. Servitoarea se posomorî, clătină din cap şi îi răspunse pe un ton răstit.

Ubertino insistă, iar în cele din urmă femeia plescăi nemulţumită şi se duse la sobă, unde se afla deja o oală cu apă, aburind deasupra cărbunilor. Ceilalţi trei servitori începură să umple oale mari cu apă dintr-un rezervor.

Iris ridică întrebătoare din sprâncene spre Ubertino.

— Ah, spuse el, cu faţa puţin mai roşie de la cearta cu servitoarea. Nicoletta spune că poate veţi dori să serviţi micul dejun până se încălzeşte apa pentru baie. Ea înţelege engleza, îi mărturisi el în şoaptă, dar nu o vorbeşte.

— Asta e bine de ştiut, replică Iris. Şi da, voi servi micul dejun cât aştept.

Ubertino păru uşurat.

Nicoletta se întoarse cu un uriaş vas de lut plin cu ceai şi îl trânti pe masa de lemn a bucătăriei, în timp ce Iris se aşeză. Valente îi aduse un coş de pâine şi câteva ouă fierte tari. Bardo îi oferi o farfurie cu unt şi o alta cu brânză, iar Nicoletta îi turnă ceai într-o ceaşcă delicată de porţelan. Ivo, aparent, era însărcinat să întreţină focul şi să încălzească apa.

Iris sorbi din ceai şi aproape îşi opări limba. Ceaiul era suficient de tare cât s-o facă să clipească rapid. Dar îi zâmbi Nicolettei chiar şi aşa.

Nicoletta îşi încrucişă braţele dolofane sub sâni şi coborî sprâncenele, privind-o pe Iris.

Iris oftă în sinea ei şi îşi întinse unt pe pâine. Ştia că nu ar fi fost o idee bună să le ofere mâncare servitorilor, chiar dacă se afla în momentul acela pe domeniul lor – în bucătărie. Din hainele ei aproape că nu mai rămăseseră decât nişte zdrenţe, era murdară şi avea mare nevoie de o baie, dar, chiar şi aşa, era totuşi stăpâna casei. Iar acest statut o separa inevitabil de ei.

Înghiţi o îmbucătură de pâine.

— E delicioasă.

Nicoletta – care probabil făcuse acea pâine – nu îşi schimbă deloc expresia.

Poate că armistiţiul pe care Iris crezuse că îl încheiase cu servitoarea cu o seară în urmă se sfârşise.

Oftă şi i se adresă lui Ubertino.

— Tu vorbeşti engleză destul de bine. Cum ai învăţat?

— Mulţumesc, Excelenţă. Făcu o plecăciune. În tinereţe am fost marinar, iar corabia mea dădea adesea peste alte corăbii din diverse ţări. Când se întâmpla acest lucru, pasagerii acelor corăbii deveneau… oaspeţi pe corabia noastră. Mare parte dintre acei oaspeţi erau englezi.

Rânji din nou, cu un aer uşor poznaş.

Iris încremeni cu ceaşca ridicată la buze şi miji ochii spre el. *Dădea peste…? Cum*va Ubertino tocmai îi mărturisise că fusese *pirat?*

Puse ceaşca jos cu multă grijă şi le aruncă o privire celorlalţi servitori. *Toţi* fuseseră cândva piraţi?

Valente şi Bardo îi susţinură privirea cu o expresie destul de inocentă. Iris clătină din cap şi îşi luă din nou ceaşca.

— Ah… chiar aşa. Şi mai există printre servitori vreunul care să vorbească engleza?

Ubertino ridică din umeri.

— Valente ştie puţină engleză. Ceilalţi, nu prea. Dar mulţi sunt ca Nicoletta şi înţeleg mai mult decât pot exprima, Excelenţă. Toţi ştiu că sunteţi ducesa lor acum.

— Ah. Iris sorbi din nou din ceai, amintindu-şi că ducele zăcea neclintit în pat, cu faţa brăzdată de hidoasa cicatrice stacojie. Ubertino?

— Excelenţă?

Iris ezită, apoi decise să îl întrebe direct.

— Ştii cum s-a ales ducele cu acea cicatrice?

Însă Ubertino clătină din cap.

— Nu, Excelenţă.

Iris dădu din cap, încruntându-se şi întrebându-se

dacă *exista* cineva care să ştie cum ajunsese să sufere acea tăietură oribilă de-a curmezişul feţei. Fără îndoială fusese îngrozitor atunci când se întâmplase. Tăietura probabil că îi despicase faţa de la frunte până la bărbie. Cât de dureros trebuie să fi fost! Cât de îngrozitor gândul că avea să rămână astfel sluţit pe viaţă.

Se încruntă, tulburată de sentimentul de compătimire pe care i-l trezise ducele. Nu părea genul de bărbat căruia să-i placă să fie compătimit.

Îşi termină micul dejun şi se ridică de la masă.

— Mulţumesc. Pâinea a fost minunată – proaspătă şi cu o coajă crocantă grozavă.

Nicoletta îşi trase nasul şi începu să strângă masa.

Ubertino îşi dădu ochii peste cap.

— Nicoletta spune că se bucură că v-a plăcut mâncarea ei.

Ignoră făţiş faptul că Nicoletta nu scosese niciun cuvânt.

Femeia mormăi şi le aruncă rapid câteva cuvinte tăioase celorlalţi servitori. Apoi se întoarse spre Iris şi flutură din mâini ca pentru a o alunga.

Gestul păru să îl copleşească de ruşine pe Ubertino. Căscă ochii mari, dar apoi zâmbi, făcu o plecăciune simandicoasă şi spuse apăsat:

— Suntem *cu toţii* bucuroşi să vă servim. Vă voi conduce în apartamentul ducal, iar restul vor aduce apa când va fi fierbinte.

Iris îşi înăbuşi un zâmbet şi porni înainte.

Se aşteptase ca Dyemore să se fi trezit cât fusese ea plecată, însă când intră în cameră, îl găsi tot zăcând în pat.

Iris se încruntă.

— De regulă Excelenţa Sa s-ar fi trezit deja până la ora asta, murmură Ubertino în spatele ei, confirmându-i temerile.

Dormea încă, nu?

Inima i se opri în piept timp de o clipă. Se duse la patul uriaş şi se aplecă asupra lui.

Uite! Îi văzu pieptul ridicându-se şi coborând sub

mătasea neagră subţire a hainei de casă.

Răsuflă, simţindu-se îmbătată de uşurare când îl privi.

— *Lo duca* e prea fierbinte, spuse Ubertino din cealaltă parte a patului. Am să aduc nişte apă rece şi proaspătă.

Corsicanul se strecură afară din încăpere, însă atenţia lui Iris rămase aţintită asupra lui Dyemore.

Părea să fi împins la o parte cuvertura şi să-şi fi descheiat primii câţiva nasturi ai tunicii. Sudoarea i se strânsese într-o baltă mică la baza gâtului, chiar la intersecţia claviculelor, iar Iris desluşi câteva firicele de păr negru iţindu-se de sub mătasea neagră. I se lipiseră de piept din cauza umezelii.

Îl văzuse pe bărbatul acesta *gol puşcă.*

Gândul o făcu să se încălzească. Era atât de… de… masculin*, chiar ş*i aşa cum zăcea acolo, rănit şi cufundat în nesimţire. Fierbinţeala se rostogolea în valuri de pe el, aproape îi putea simţi mirosul bărbătesc şi o lovi impulsul bizar de a-i atinge gâtul…

Are febră.

Revelaţia îi făcu inima să se strângă. Febra putea ucide un om. Uşa se deschise şi apăru din nou Ubertino, urmat de restul servitorilor. Avea în mâini vin, pâine şi o carafă cu apă.

— Am să mă ocup de Excelenţa Sa câtă vreme vă îmbăiaţi.

Valente ducea o cadă de aramă pentru băi de şezut. În spatele lui veneau Bardo şi Ivo, amândoi cărând vase uriaşe cu apă aburindă. Ultima venea Nicoletta, cărând în braţe un teanc de prosoape. Nicoletta traversă dormitorul şi se duse la o uşă interioară, ceilalţi urmând-o cuminţi.

Iris aruncă o privire prin uşă şi văzu că dincolo de aceasta se afla o cameră de toaletă. Nicoletta deja supraveghea umplerea căzii.

Iris se întoarse din nou spre dormitor. Avea nevoie de ceva în care să se îmbrace după ce se spăla.

Se duse la comodă şi deschise sertarul de sus. Înăuntru se aflau batiste, ciorapi şi lenjerie de corp. Sertarul

de dedesubt, însă, conţinea cămăşi – cămăşile *lui.* Scoase una şi o ridică în aer. Avea să fie o ţinută ruşinos de sumară, desigur, dar avea să-i acopere trupul de la gât până la genunchi.

Aducând puţin cu o cămaşă de corp.

Şi nu era ca şi cum ar fi avut *altceva* de îmbrăcat.

Luă şi o pereche de ciorapi, apoi servitorii se retraseră din camera de toaletă – toţi în afară de Nicoletta.

Iris strânse cămaşa şi ciorapii la piept şi intră în camera de toaletă.

Nicoletta o aştepta, cu mâinile pe şolduri şi cada de aramă aburind blând lângă ea. Apa caldă abia dacă fusese suficientă cât să o umple câţiva centimetri, însă era de-ajuns.

Iris închise uşa dormitorului şi puse hainele curate pe un scaun. Camera de toaletă conţinea un pat mic – probabil pentru o cameristă sau un valet un dulap înalt cu multe sertare mici şi două scaune.

Nicoletta se apropie în grabă de ea şi începu să îi dezlege şiretul de la spatele rochiei.

Iris simţi ceva din ea relaxându-se. Acest moment, cel puţin, îi era familiar. Nu era nevoie de un limbaj comun între o lady şi camerista ei ca aceasta din urmă să o poată dezbrăca. Sarcina era aceeaşi indiferent de ţară.

Nicoletta o ajută să-şi dea jos corsajul, plescăind dezaprobator când văzu petele şi ruptura din dreptul cusăturii de la umăr. Îi dezlegă apoi fustele şi le lăsă să cadă la picioarele lui Iris. Ea păşi deoparte şi rămase nemişcată, lăsând-o pe cameristă să-i dezlege şnurul corsetului. Acesta din urmă era un articol de îmbrăcăminte destul de solid şi, prin urmare, era încă într-o stare destul de bună.

Dedesubt cămaşa ei de corp era boţită şi umedă de la contactul cu pielea. Iris se aşeză pe un scaun pentru a se descălţa de pantofi şi ciorapi, apoi se grăbi să îşi tragă cămaşa de corp peste cap. Se înfioră când aerul răcoros o atinse pe pielea goală.

Fără a mai zăbovi, se aşeză în micuţa cadă de aramă

pentru băi de şezut.

„Oh, ce bine e”. O clipă se mulţumi să se relaxeze în apa fierbinte, în timp ce Nicoletta forfotea prin încăpere, bombănind şi scuturându-i hainele, şi reflectă la ceea ce se petrecuse în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Era căsătorită. Din nou.

Preţ de o fracţiune de secundă, faţa i se boţi într-o expresie mâhnită, dar apoi şi-o netezi înainte să apuce camerista să se întoarcă şi să o vadă.

Nu… nu aşa îşi dorise să fie viaţa ei.

Sperase că, după căsnicia ei cu James – o „partidă bună” cu un bărbat cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât ea –, avea să i se ofere şansa de a se căsători din dragoste. Sau, în lipsa iubirii – căci nu avea o fire atât de romantică, încât să se păstreze la nesfârşit pentru un vis imposibil –, din afecţiune. Iris îşi dorea un gentleman care să savureze aceleaşi ocupaţii ca ea – cititul în faţa focului, mersul la teatru iarna, plimbatul la ţară în timpul verii.

Genul acesta de activităţi cotidiene simple.

Dar, mai presus de orice, tânjea să aibă propriii copii. O *familie* a ei. La un moment dat, cu câteva luni în urmă, sperase că Hugh, ducele de Kyle, ar fi putut să o ajute să îşi întemeieze acea familie. Însă acest lucru fusese înainte ca el s-o cunoască pe Alf şi înainte ca cei doi să se îndrăgostească. În momentul acela Iris îi spusese lui Hugh, cât se poate de categoric, că, la drept vorbind, o căsătorie între ea şi el pur şi simplu nu ar fi fost *posibilă.*

Îşi dorise un bărbat care să o *iubească.*

Pentru că adevărul era că se simţea singură.

O, avea prieteni, dar niciunul dintre ei nu era apropiat – nu mai avea pe nimeni apropiat de la moartea lui Katherine, prietena ei cea mai dragă din copilărie. Îl avea pe fratele ei şi pe cumnata ei, dar ei nu erau *ai ei.*

Toată viaţa îşi dorise un grup de oameni apropiaţi, o familie care să o cunoască în profunzime – tot ceea ce era bun în ea şi tot ceea ce era rău – şi care să o iubească oricum.

O familie în care să poată fi ea însăşi.

În schimb se căsătorise cu un străin – un străin violent, poate chiar periculos – care totodată îi salvase viaţa.

Iris fu nevoită să se întoarcă în prezent, când Nicoletta veni în grabă la ea şi începu să-i scoată agrafele din păr. Dar oricât de atentă ar fi fost Nicoletta – iar Iris îşi dădu seama că servitoarea se străduia să fie blândă –, părul îi era teribil de încâlcit.

Iris se strâmbă de fiecare dată când se simţi trasă de păr.

Când toate agrafele fură îndepărtate într-un final, camerista îşi lipi mâna pe ceafa lui Iris şi apăsă ferm.

Iris se aplecă în faţă, punându-şi capul între genunchii îndoiţi.

Simţi apă caldă revărsându-i-se peste cap. Degetele puternice ale Nicolettei îi săpuniră părul. Săpunul mirosea a ceva plăcut – portocale, poate –, iar Iris se lăsă alinată de mişcările mâinilor dibace ale cameristei.

Un nou val de apă caldă peste capul ei o făcu să tresară. Era o senzaţie agreabilă, însă.

Îşi dădu pe spate părul ud leoarcă, dar curat, şi începu să se spele. Frecţionând pentru a îndepărta întreaga teroare, epuizare şi nelinişte prin care trecuse. Lăsând apa proaspătă să spele de pe ea tot ceea ce se petrecuse în ultimele câteva zile.

Şi ceea ce ar fi putut să se petreacă.

Când termină, Nicoletta îi întinse un prosop mare cu care să se şteargă.

Iris ieşi din cada de aramă, simţindu-se renăscută. Era ducesa de Dyemore acum, indiferent ce presupunea acest lucru şi, la drept vorbind, ar fi preferat să presupună ceva pozitiv, dacă i s-ar fi dat de ales. Poate că… poate că avea să reuşească, într-un fel sau altul, să îşi întemeieze o familie cu Dyemore.

Dacă Dyemore îşi revenea de pe urma rănii pe care i-o provocase ea.

Încruntându-se, se şterse energic cu prosopul, apoi luă hainele curate pe care şi le pregătise pe scaun.

Dumnezeule, spera că Dyemore nu avea nimic mai grav decât o uşoară febră.

Spera că avea să se trezească cât mai repede.

Iris îşi trase cămaşa peste cap. Într-adevăr îi ajungea până la genunchi, iar mânecile îi căzeau până peste mâini.

Auzi un sunet şi ridică privirea la timp pentru a o vedea pe Nicoletta acoperindu-şi gura cu ambele mâini, în mod evident încercând să-şi ascundă un zâmbet.

Susţinu privirea ochilor căprui ai femeii mai în vârstă şi, preţ de o clipă, încremeniră amândouă.

Apoi buzele lui Iris tresăriră într-un zâmbet.

— Da, ei bine, nu aveam nimic altceva la îndemână.

Nicoletta plescăi, spuse ceva în limba ei, apoi o ajută să îşi suflece mânecile. Iris îşi trase ciorapii în timp ce Nicoletta scoase de undeva un pieptăn şi îi îmblânzi răbdătoare părul încâlcit. Când termină, camerista prinse părul încă umed al lui Iris într-o împletitură nu foarte strânsă şi i-o legă la capăt cu o panglică.

— Mulţumesc, spuse Iris.

Nicoletta nu zâmbi, însă chipul ei se îmblânzi oarecum. Făcu o reverenţă şi se grăbi să iasă, cu braţele încărcate de hainele murdare. Iris speră că se dusese să caute o soluţie pentru a le curăţa şi repara, nu pentru a le arunca pe toate.

Rămasă singură, Iris îşi plimbă privirea prin micuţa încăpere şi se înfioră. Adevărul era că o cămaşă nu o îmbrăca suficient. Ar fi trebuit să vadă dacă nu cumva Dyemore avea o altă haină de casă pe care să o poată împrumuta.

Sau poate o pelerină.

Însă când deschise uşa dormitorului primul lucru pe care îl văzu fu noul ei soţ, stând în picioare lângă pat, cu ochii de cristal aţintiţi asupra ei.

— Ce cauţi îmbrăcată în cămaşa mea? întrebă el, cu vocea lui înecată de fum.

Capitolul 4

— Nu putem face nimic pentru El? întrebă Ann.

— Mă tem că nu, răspunse pietrarul. Căci mama voastră a adus-o pe lume în câmpul de piatră, ademenită acolo de stafiile de cremene care bântuie locul acela în timpul nopţii. Acele stafii au răpit focul inimii lui. El încă de la prima ei răsuflare.

Şi fără acel foc... Bătrânul clătină din cap. Nu va trăi suficient să devină femeie...

din *Regele de Piatră*

Raphael ţinea strâns stâlpul patului, străduindu-se din răsputeri să nu se clatine. Ducesa lui stătea în prag ca o naiadă speriată, cu silueta învăluită într-una dintre propriile lui cămăşi. Părul îi fusese împletit ca al unei fetişcane şi îi atârna peste un umăr, umezind batistul fin al cămăşii.

Şi făcându-l transparent.

I *se* păru că desluşeşte vârful unui sfârc, trandafiriu şi ascuţit, şi simţi ceva strângându-i-se în vintre. *Dumnezeule,* era ca şi cum ar fi fost goală în faţa lui.

Îşi smulse privirea de la acea privelişte şi se concentră asupra chipului ei. Ochii ei albaştri-cenuşii erau mari şi speriaţi. Arăta de doisprezece ani.

Ei bine, ar fi arătat dacă nu i-ar fi văzut naibii sfârcul.

Ea clipi şi păru să îşi vină în fire.

— De ce te-ai ridicat din pat?

El ridică o sprânceană.

— Am simţit nevoia să mă uşurez.

Două pete de culoare înfloriră pe obrajii ei, un trandafiriu palid. Ar fi putut să-şi petreacă zile întregi încercând să reproducă exact nuanţa aceea pe hârtie şi nu s-ar fi plictisit niciodată.

— Ai febră, cred, spuse ea cu asprime. Poate ar trebui să te întorci în pat.

— Sunt bine, spuse el, ignorând firicelul de sudoare care îi şiroia pe mijlocul spatelui. Cămaşa mea?

Ea înşfăcă în pumni pieptul cămăşii, ca şi cum i-ar fi fost teamă că ar fi putut să o smulgă de pe ea. Batistul fin se întinse şi se mulă, conturându-i sânii scandalos de amănunţit. Oare o făcea *intenţionat?*

— Nu aveam nimic altceva curat ca să iau pe mine.

Cuvintele ei îl făcură din nou atent la conversaţie.

— Ah, desigur.

Ar fi trebuit să-şi dea seama.

Ubertino îl informase că Iris făcea baie când îl trezise cu vin şi pâine, pe care i le servise drept mic dejun.

Se duse cu pas măsurat la comoda lui. Trebuia să găsească o haină cu care să o acopere – măcar pentru a nu-şi pierde minţile.

În spatele lui o auzi spunând:

— Există vreun loc de unde să îmi pot face rost de veşminte adecvate?

El se întoarse ţinând în mână una dintre hainele lui de casă.

— Nu. Singura femeie din abaţie e Nicoletta, iar ea nu e nicidecum de dimensiunile tale.

Ea luă tunica din mâinile lui, privindu-l plină de speranţă.

— Cu siguranţă oraşul din care a venit vicarul are o croitoreasă sau ceva de genul acesta.

El clătină din cap chiar înainte ca ea să termine de vorbit.

— E mult prea periculos să mergi în oraş fără mine. Nu vreau ca Lorzii să afle că eşti în viaţă înainte de a mă fi repus pe picioare.

— Dar cu siguranţă…

— *Nu.*

Tonul lui brutal o făcu să încremenească pentru o clipă chiar în timp ce îmbrăca tunica de casă.

Strânse din buze.

— Pot cel puţin să-i trimit o scrisoare ducelui de Kyle pentru a-l informa că sunt în siguranţă?

El se încruntă la acest gând.

— Nu.

Ea îşi îngustă ochii şi termină de îmbrăcat haina de casă. Tivul tunicii se târa pe podea, iar negrul de abanos al ţesăturii îi făcea pielea să radieze.

Chiar nu ar fi trebuit să deplângă faptul că îi ascundea silueta.

— Mă va căuta, spuse ea, cu o notă clară de sfidare. Va *fi îngrijorat*. Nu-mi imaginez că a-i linişti temerile ne-ar putea face vreun rău ţie sau mie.

— Ah, nu? se răsti el. Şi dacă Lorzii Haosului îl urmăresc pe servitorul meu până la Kyle – dacă află că eşti în viaţă câtă vreme eu încă mă refac de pe urma acestei răni?

Ea îşi împreună sprâncenele într-o expresie încruntată.

— Cu siguranţă oamenii tăi ne pot păzi pe amândoi.

— Nu înţelegi cât de mare e primejdia. Raphael îşi încleştă fălcile, luptându-se cu ameţeala, încercând să îi explice situaţia pentru a o împiedica să facă vreo prostie. Lorzii Haosului îşi desfăşoară orgiile prin părţile acestea de zeci de ani deja. Au o influenţă profundă asupra localnicilor. La drept vorbind, tatăl meu s-a aflat în fruntea societăţii lor ani la rând. Orgia la care ai fost noaptea trecută s-a petrecut pe propria mea moşie.

— Poftim? Se zgâi la el cu o expresie care aducea a oroare. I-ai *invitat* să îşi facă poftele murdare pe proprietatea ta?

— Nu, se răsti el iritat. Nu e nicidecum atât de simplu. Umărul îi pulsa ca o minge încinsă şi îşi încleştă mai strâns mâna pe stâlpul patului. Lorzii fac tot ce poftesc – iar ceea ce poftesc e să-şi ţină în continuare orgiile la catedrala în ruine de pe moşia mea. Tatălui meu i-a plăcut să-i primească acolo. Când am descoperit că Lorzii intenţionau să-şi desfăşoare aici ritualul de primăvară, mi-am dat seama că e în interesul meu să-i las să-şi vadă nestingheriţi de planuri.

— În interesul tău în calitate de membru al Lorzilor Haosului, adică.

Începu să se retragă discret spre uşa dormitorului, ca

şi cum ar fi putut să fugă îmbrăcată doar în cămaşa lui şi cu tunica de casă.

Lui Raphael îi veni să râdă, însă nu mai râsese cu adevărat de ani buni.

Trase adânc aer în piept şi făcu rapid câţiva paşi mari în faţă, apoi o înşfacă de umeri.

Ea tresări, iar el fu lovit de ameţeală.

Preţ de o clipă i se păru că era posibil să vomite.

— Dă-mi drumul, spuse ea. Dă-mi drumul, altfel…

— Altfel *ce?* Arcui o sprânceană. Deja m-ai împuşcat.

Dacă intenţionase să o facă să se simtă stingherită, nu reuşise.

— Da, aşa e.

Ochii ei albaştri-cenuşii îi întâlniră pe ai lui fără şovăială, iar el nu se putu abţine să nu îi admire curajul.

O strânse de umeri. Săpunul pe care îl folosise la baie fusese probabil parfumat cu portocale, căci mirosul părea să îl învăluie.

— Nu sunt membru al Lorzilor Haosului.

— Atunci *ce* căutai acolo noaptea trecută? De ce erai gol şi purtai o mască, pregătit să participi la orgia lor?

— Pentru că intenţionez să mă infiltrez printre ei, scrâşni el. Încăperea începea să se învârtă cu el. Să aflu cine este Dionysus şi să îl distrug. Să îi distrug pe toţi.

Ea ezită.

— Nu… nu ştiu dacă să te cred.

— Mă doare-n cot, minţi el şi se prăbuşi greoi peste ea.

Ea ţipă când o izbi greutatea lui, dându-se în spate şi lipindu-se de perete, însă ridică braţele pentru a-l sprijini. Faţa lui se îngropă în gâtul ei, buzele pe pielea ei moale şi răcoroasă, iar mâna lui stângă ateriză cumva pe sânul ei.

Şi ce bine că era aşa.

Nu. Nu, astfel de lucruri nu erau pentru cei de teapa lui. Trebuia să reziste. Să se desprindă de ea.

Dar părea incapabil să o facă.

— Arzi, icni ea.

— Atunci nu ar trebui să mă atingi, spuse el cu

seriozitate. Vei fi mistuită.

— Prea târziu, murmură ea şi se răsuci, încercând să îl tragă, presupuse el, spre pat. Eşti teribil de greu…

— Am sufletul turnat din plumb.

— … şi delirezi, încheie ea categoric. Am nevoie de ajutor.

El se clinti la acele cuvinte.

— Nu pleca.

Ochii îi erau atât de frumoşi.

— Trebuie să-l caut pe Ubertino.

El înălţă capul, aţintindu-şi privirea în ochii ei ca norii de furtună.

— Promite-mi că n-ai să pleci din abaţie.

Dacă îl părăsea, toată lumina avea să îl părăsească şi ea.

Iris îşi feri privirea, iar el îşi dădu seama că voia să mintă.

— Promite-mi, îi ceru el sever.

Privirea ei se întoarse spre a lui.

— Îţi promit.

— Bun.

Apoi făcu singurul lucru care i se păru firesc.

O sărută.

*

Iris icni. Gura lui Dyemore *ardea*. Aproape întreaga lui greutate se apăsa peste ea – şi nu era un bărbat mic –, însă sărutul fu ceea ce o sperie cel mai tare.

Era…

Îi simţea *gustul,* al vinului pe care probabil îl băuse în dimineaţa aceea, mirosul de fum din părul lui plutind în jurul feţei ei, fierbinţeala rostogolindu-se din el în valuri. Era atât de copleşitor de *masiv,* atât de dureros de *masculin.*

Fusese căsătorită. Mai fusese sărutată şi altă dată – fireşte că da –, însă nu fusese aşa.

Nu mai cunoscuse nimic *asemănător.*

Era ca şi cum femeia din ea se trezea la viaţă şi

aducea la suprafaţă bărbatul din el. Inima ei îşi acceleră bătăile, sfârcurile i se ridicară şi i se întăriră, sexul i se umezi şi fu năpădită de *senzaţii...* peste tot.

El se clătină, iar ea îşi veni brusc în fire, smulgându-se de sub buzele lui. Gura ei alunecă stângace peste marginea feţei lui şi peste pielea netedă a cicatricii.

Se smuci în spate, tresărind la acel contact. I se părea mult prea intim, cumva.

— Ar… Vocea i se frânse şi fu nevoită să şi-o dreagă. Ar trebui să te întinzi.

El gemu, iar ea începu să-şi facă griji cu adevărat. Chiar şi când se simţise extrem de rău, în ziua precedentă, tot reuşise să se exprime articulat – mai mult decât coerent.

Acum capul îi atârna moale pe umărul ei, iar faţa îi era atât de fierbinte pe gâtul ei încât îi era teamă că avea să-i însemneze pielea precum un fier înroşit. Târându-l pe jumătate, îl conduse spre pat. El se poticni, braţul lui încolăcindu-se în jurul umerilor ei, iar Iris aproape căzu cu el. Însă găsi forţa să îşi păstreze genunchii drepţi şi să rămână în picioare. Dacă ar fi căzut acum, nu ar mai fi reuşit să îl ridice niciodată. Unde dispăruse Ubertino? Cum îndrăznea să îşi abandoneze astfel stăpânul?

Iris strânse din dinţi şi îl cără pe Dyemore ultimii câţiva metri până la pat.

Îl împinse spre pat, gâfâind, iar Dyemore căzu peste acesta. Din fericire, mai avu putere cât să se târască pe saltea, însă Iris îi văzu braţele tremurând.

Panica începu să îi inunde gâtul, sufocând-o.

Nu se putea întâmpla aşa ceva. *Supravieţuise* rănii provocate de glonţ. Se certase cu ea cu doar câteva momente în urmă.

Dumnezeule bun, nu putea muri de infecţie acum.

Smuci cuvertura, trăgând-o de sub el, şi îl ajută să se bage sub plapumă. Tremura ca şi cum i-ar fi fost frig, însă la atingere pielea îi era fierbinte, iar Iris îi văzu fruntea scăldată în picături de sudoare.

Poate că… poate că doar făcuse un efort excesiv

ridicându-se prea repede din pat.

Dar chiar în timp ce încercă să se convingă singură, Iris porni în grabă spre uşă. O deschise larg şi fugi spre scări, strigând:

— Ubertino! Nicoletta! Ivo!

Auzi un zângănit de dedesubt când ţâşni în jos pe scări. Unul dintre servitori – îl văzuse cu o seară în urmă, dar în ruptul capului nu-şi amintea dată îi fusese prezentat – îi ieşi în întâmpinare pe scări. Bărbatul ridică o mână ca pentru a o opri, împreunându-şi sprâncenele negre şi stufoase.

— Nu!

Ea îl lovi peste mână, împingându-i-o deoparte, şi trecu furtunos pe lângă el, ignorându-i strigătul.

Camera de zi în care deveniseră soţ şi soţie prin acea ceremonie de tot râsul se afla la nivelul acesta. Trânti uşă după uşă, deschizându-le pe rând, până găsi salonul şi se năpusti înăuntru. Uite! Carafa cu vin se afla pe un bufet. O înşfăcă şi, răsucindu-se pe călcâie, îl văzu în prag pe Ubertino, holbându-se confuz la ea.

— Excelenţă?

— Ducele s-a prăbuşit, spuse ea. Vino cu mine!

Nicoletta era pe coridor, încruntându-se bănuitoare, alături de Valente şi Ivo.

Iris îi conduse pe toţi sus.

Năvăli în dormitor şi o singură privire spre pat fu de-ajuns ca să vadă că ducele nu îşi revenise deloc.

Nicoletta exclamă ceva şi trecu pe lângă ea, grăbindu-se să ajungă la bolnav. Servitoarea se aplecă asupra lui, atingându-l pe faţă.

Ducele murmură ceva în corsicană, însă nu deschise ochii. Nicoletta îşi strânse buzele într-o linie subţire. Se ridică şi începu să le împartă ordine tăioase celorlalţi servitori.

Toţi trei ieşiră în fugă din încăpere.

Iris se afla deja de cealaltă parte a patului şi, ca şi cum s-ar fi înţeles, atât ea, cât şi Nicoletta începură să dea la o parte plapuma. Tunica neagră a ducelui era udă de

sudoare, iar pieptul i se ridica şi cobora rapid.

Împreună, îl ajutară să se ridice în capul oaselor, iar Iris îi turnă puţin vin în gură. El bău, apoi întoarse capul într-o parte, schimonosindu-se. Degetele i se împleticeau pe nasturii hainei de casă.

Iris ridică privirea şi întâlni ochii negri ai Nicolettei. Nicoletta avea un aer îngrijorat.

Iar acest lucru, mai mult decât orice altceva, o înspăimântă pe Iris.

Împinse blând deoparte mâinile lui Dyemore şi îi descheie tunica, apoi dădu la o parte mătasea fină, dezgolindu-i pieptul înfierbântat şi asudat. Îi scoase braţul din mânecă, strângând din dinţi când el gemu la acel gest.

Servitorii bărbaţi se întoarseră. Aveau cu ei carafe cu apă, prosoape şi alte obiecte.

Nicoletta luă o pereche de foarfece şi tăie bandajul de pe umărul ducelui. Straturile de la exterior erau uscate, însă, pe măsură ce servitoarea le tăie şi le îndepărtă, deveni evident că straturile aflate mai aproape de piele erau îmbibate cu sânge şi alte fluide.

Iris strâmbă din nas.

Rana puţea.

Mirosul îi aminti de momentele în care se ocupase de răniţi după micile confruntări armate de pe continent. O făcuse în ciuda împotrivirii vehemente a lui James, căci fuseseră atât de mulţi răniţi şi atât de puţine persoane disponibile să ajute, încât Iris considerase că era de datoria ei să o facă. Fiind o tânără de condiţie nobilă, nu i se permisese să facă prea multe în afară de a spăla feţele băieţilor şi bărbaţilor muribunzi, a scrie epistole către cei de acasă pentru cei care erau coerenţi şi, în general, a strânge după restul, însă imaginile, sunetele şi în special *mirosurile* din acele momente se dovediseră foarte greu de uitat.

Nicoletta trase la o parte bandajul şi dădu la iveală o masă de ţesut umflat, de un roşu violent. Suturile pe care le făcuse Iris cu o seară în urmă dispăruseră în acel haos tumefiat.

Iris trase adânc aer în piept. Văzuse oameni murind în

câteva zile de la răni infectate atât de grav ca aceasta.

Nicoletta luă un vas de lut turtit şi îi scoase dopul. Băgă o lingură de lemn în gura largă a vasului şi scoase o cantitate generoasă de miere scânteietoare.

— Nu încă.

Iris îi opri mâna.

Servitoarea se încruntă şi îi arătă că voia să întindă mierea pe rană.

— Da, ştiu, spuse Iris. Dar mai întâi… Aruncă o privire în jurul ei şi le făcu semn lui Ubertino şi Valente să se apropie de pat. Veniţi încoace!

— Excelenţă? întrebă Ubertino.

Iris îl privi pe servitor, văzând îngrijorarea din ochii lui de un albastru luminos.

— Am nevoie ca tu şi Valente să îl ţineţi pe duce imobilizat, cât timp Nicoletta şi cu mine ne vom ocupa de rană. S-ar putea să îl doară şi nu are voie să facă nimic care să-i agraveze starea.

— Da, Excelenţă.

Ubertino îi spuse ceva lui Valente, iar cei doi bărbaţi îşi ocupară locurile de o parte şi de cealaltă a patului, mâinile lor ţintuind antebraţele ducelui.

Ubertino ridică privirea spre Iris.

Iris îi făcu semn din cap.

Apoi luă carafa şi turnă vinul direct peste rană.

Ducele ţipă şi încercă să se smucească, însă servitorii îl ţinură ţintuit pe perne.

Ochii lui de cristal se deschiseră, aţintind o privire acuzatoare asupra lui Iris, care continuă să toarne vinul pe pielea lui purulentă.

— Eşti crudă, gâfâi el, iar ea şovăi.

Alcoolul probabil îl ustura. Probabil îl ustura teribil. Dar văzuse doctorii procedând astfel când tratau oameni cu răni infectate.

Pacienţii acestora nu supravieţuiseră întotdeauna.

În cele din urmă carafa fu goală, iar Iris se dădu la o parte.

Privirea lui nu se desprinse de pe ea nici măcar când

Nicoletta se aplecă în faţă să aplice mierea, întinzând-o cu grijă peste rană. Nu se clinti, nici măcar nu tresări cât timp lucră servitoarea, deşi fără îndoială era şi aceasta o procedură dureroasă, căci Nicoletta apăsa substanţa lipicioasă pe carnea mustind de sânge şi puroi.

În schimb rămase cu ochii lui stranii aţintiţi asupra lui Iris.

Iar ea nu putu face nimic altceva decât să îi susţină privirea, stând acolo ca şi cum ar fi fost un şoarece hipnotizat de un şarpe pe moarte. În cele din urmă pleoapele i se închiseră exact când Nicoletta se îndepărtă să pună din nou capacul vasului cu miere şi să înfăşoare lingura într-o bucată de pânză.

Iris inspiră adânc şi se întrebă de ce simţea o durere în piept.

O auzi pe servitoare murmurând în spatele ei, însă nu putea să îşi smulgă privirea de pe faţa bărbatului adormit. Ce faţă îngrozitoare! Chinuită şi sluţită de cicatrice. Văzuse bărbaţi cu răni oribile căpătate în luptă. Purtau bandaje ori eşarfe sau pălării pentru a ascunde cea mai urâtă parte a rănilor. Nu şi Dyemore, însă. El stătea drept şi înfrunta neşovăitor privirile celorlalţi, nestingherit de cicatricea sa.

Îl atinse pe mâna care se odihnea deasupra cuverturii. Degetele îi erau lungi şi elegante, unghiile pătrate şi frumos conturate.

Nicoletta o bătu pe umăr, îndemnând-o să se aşeze într-un scaun pe care unul dintre servitori îl adusese lângă pat.

— Mulţumesc, murmură Iris.

În spatele ei, uşa se închise, iar ea rămase singură cu ducele.

Îşi lăsă capul să cadă în mâini, de-abia acum dându-şi seama că nu purta decât o cămaşă şi o haină de casă.

Iris îşi înăbuşi un hohot de râs isteric. Dumnezeule bun! În ce se băgase? Se căsătorise cu un bărbat care susţinea că ducea o luptă crâncenă împotriva Lorzilor Haosului?

El gemu, foindu-se agitat în aşternuturi.

Ea ridică privirea şi îl atinse din nou pe mână – simţind-o prea fierbinte sub degetele ei. Oricât s-ar fi văicărit, nu îşi putea schimba soarta. Fusese căsătorită timp de trei ani cu un bărbat pe care nu îl iubise.

Care nu o iubise nici el.

Supravieţuise acelei căsnicii.

Şi avea să-i supravieţuiască şi acesteia.

Între timp, ştia un singur lucru, nu voia ca ducele să moară.

*

Visele îi erau bântuite de flăcări şi demoni.

Demonii dansau pe cărbuni încinşi, copitele lor despicate făcând să ţâşnească scântei în aerul înecat de fum. Limbi bifurcate şi lungi apăreau şi dispăreau de după găurile lăsate în dreptul gurii în măştile lor de animale, iar pe pieile goale pluteau tatuaje reprezentând delfini. Demonii îl numeau prinţul lor, iar când fugea de ei, îl vânau prin abaţie, jurându-i că îl iubeau şi nu voiau decât să îl încoroneze rege.

O luă la fugă, cu inima cuprinsă de o spaimă fără nume şi cu plămânii sufocaţi de fum.

Indiferent în ce direcţie s-ar fi întors, coridoarele abaţiei erau năpădite de flăcări, iar el, deşi ardea, nu se făcea cenuşă.

În spatele lui îi auzea pe demoni strigând, urlându-şi în gura mare iubirea lor teribilă, gonindu-l în întunericul nesfârşit.

Până ajunse în miezul infernului, adânc, foarte adânc sub pământ. Iar acolo se afla *El,* stând încremenit cu struguri în păr şi un zâmbet pe chipul lui de nedescris.

Întinse spre el degetele lungi şi pătate.

— Scumpul meu băiat!

Raphael puse mâna pe cuţit, căci ştia ce trebuia să facă…

Se trezi gâfâind, cu gâtul atât de uscat, încât avea impresia că se sufoca.

Jumătatea dreaptă a feţei îl ustura şi, preţ de o clipă, crezu că încă se afla acolo, ţinând în mână acel cuţit teribil.

— Poftim, îi murmură o voce de femeie.

Un braţ răcoros se strecură sub gâtul lui şi, pentru o fracţiune de secundă, avu impresia că era Madre, micuţă, brunetă şi mereu atât de tristă. Dar apoi femeia îi duse o ceaşcă la buze şi îşi dădu seama că era ducesa lui, practică şi atât de tipic englezoaică şi cu ochii în care strălucea lumina de după furtună.

Apa era dulce.

Bău, apoi deschise ochii.

— Iris.

Ea îşi puse o mână răcoroasă pe fruntea lui.

— Mai vrei apă?

Vorbea încet, aproape în şoaptă, poate pentru că era noapte.

Sau poate pentru că simţea cât era de intim acel moment, doar ea şi el în încăperea cufundată în întuneric.

— Nu.

Se lăsă să cadă înapoi pe perne şi îşi aţinti privirea asupra ei, aşa cum stătea aşezată acolo, lângă patul lui. Bezna oribilă părea să plutească ameninţător la mică distanţă în spatele ei, însă ea o împiedica să avanseze. Unica lumânare aprinsă crea un halo în jurul chipului ei, atât de luminos, încât fu nevoit să mijească ochii.

— Vrei să îţi citesc ceva?

Luă o carte de pe masa de lângă pat, un volum mic, şi o deschise la o pagină însemnată.

El dădu din cap.

Iris începu să citească, însă chiar dacă vocea i-o auzea clar, cuvintele se încâlceau în mintea lui Raphael şi se dezintegrau în neant.

Ar fi trebuit să încerce să înţeleagă ceea ce-i citea, însă efortul părea prea mare în acel moment.

Aşa că se mulţumi să o privească stând lângă el, cu buzele trandafirii mişcându-i-se, cu vocea ei revărsându-se subţire prin el ca o lumină dulce.

Încăperea era cufundată în tăcere. Demonii, ţinuţi la

distanţă deocamdată.

Senzaţia aducea foarte mult a pace.

Apoi alunecă din nou în vise…

Capitolul 5

— Ei bine, atunci trebuie să furăm înapoi de la stafii focul inimii lui El, spuse Ann.

— Ah, fetiţo, de-ar fi atât de uşor precum spui, nu crezi c-aş fi făcut-o până acum? exclamă tatăl ei. Se spune că nimeni în afară de Regele de Piatră nu poate îndrăzni să păşească pe tărâmul stafiilor de cremene.

— Atunci am să mă duc să-l rog pe Regele de Piatră, spuse Ann…

din *Regele de Piatră*

Ţipătul o trezi cu brutalitate pe Iris, făcându-i inima să-i bată ca şi cum ar fi fost gata să-i sară din piept.

Ducele era arcuit pe pat, cu capul dat pe spate şi cu braţele întinse ca şi cum ar fi fost torturat.

Ea se zgâi la el cu ochii mari. Fusese agitat şi înainte – fuseseră nevoiţi să îi aranjeze plapuma în repetate rânduri – dar nu fusese nimic atât de violent.

Acel *ţipăt.*

Răsunase precum ţipătul unui suflet zvârcolindu-se în caznele veşnice.

Trupul lui se prăbuşi fără vlagă pe pat, braţele şi picioarele relaxându-i-se, şi rămase nemişcat.

Iris răsuflă tremurător.

Focul arsese până nu mai rămăseseră decât tăciuni din el. Dormitorul era cufundat în umbre, tăcut şi întunecat acum. Poate că doar îşi imaginase acel sunet teribil.

Doar că ştia că nu şi-l imaginase.

Iris îşi îndreptă spatele, tresărind de durere. Adormise aşezată în scaunul de lângă patul ducelui, iar gâtul îi înţepenise.

Cartea îi căzu pe podea când se mişcă, iar Iris îi

aruncă o privire rapidă bărbatului care dormea.

Acesta nu se clinti, iar pentru o clipă inima ei se prăbuşi.

Apoi îi văzu pieptul mişcându-se.

Luă cartea de pe jos, îndreptând o pagină care se şifonase în cădere, apoi o puse pe o masă de lângă pat. Se ridică şi se aplecă atent asupra lui Dyemore.

Genele lui negre se odihneau pe obrajii îmbujoraţi de febră, iar buzele îi erau întredeschise, respirând greoi. Perle de sudoare i se înşiraseră pe frunte. Arăta la fel cum arătase cu o seară înainte, când se trezise pentru atât de scurt timp.

Îşi muşcă buza văzându-l.

Cu doar o zi în urmă bărbatul acesta fusese întreg şi zdravăn, o prezenţă vitală, aproape copleşitoare. I se părea cumva o insultă adusă naturii să îl vadă ajuns într-un asemenea hal.

Faptul că *ea* îl adusese într-un asemenea hal.

Închise ochii, rugându-se cu disperare să se facă bine. Ca ochii aceia neobişnuiţi, reci şi cenuşii, să îi sfredelească din nou pe ai ei în timp ce se certa cu ea şi încerca să îi dea ordine.

Pe neaşteptate, se ridică de lângă pat şi se duse la şemineu. Îngenunche în faţa acestuia şi scormoni tăciunii, adăugând cărbuni pentru a înteţi din nou focul, apoi se ridică. Conform ceasului de pe poliţă, era miezul nopţii, dar ea nu-şi putea găsi locul. Lângă ceas se afla o lumânare, iar Iris o aprinse de la foc, apoi se ridică şi îşi plimbă privirea prin încăpere.

Dyemore dormea în continuare.

Dormitorul avea două uşi pe doi pereţi aflaţi faţă în faţă. Una dădea spre camera de toaletă în care făcuse baie. Pe cealaltă nu o cercetase încă.

Se duse la ea acum şi încercă clanţa.

Era încuiată.

Dyemore îi spusese în prima ei noapte la abaţie să nu intre în nicio cameră încuiată.

Iris îşi muşcă buza. Prudent ar fi fost să se întoarcă la

scaunul ei. Să uite de uşile încuiate şi de orice ar fi putut să se afle dincolo de acestea.

Aruncă din nou o privire spre pat şi spre străinul care zăcea acolo – soţul ei, care ţipa în somn. Nu ştia mai nimic despre el sau despre ceea ce îl motiva.

Se răsuci rapid pe călcâie şi, traversând încăperea, se duse la noptieră. Pe aceasta se afla o legătură mare de chei – cele pe care i le dăduse Nicoletta, la cererea lui Dyemore, după nuntă pe care Iris o luă.

Fusese atât de ocupată să îl îngrijească pe Dyemore în ultima zi şi jumătate, încât nu avusese timp să le folosească.

Până acum.

Dar era stăpâna abaţiei, nu-i aşa? Aceasta era casa *ei.*

Încercă pe rând diverse chei în încuietoare, tresărind la zăngănitul zgomotos al acestora. Era posibil ca exact cheia de la uşa aceasta să nu fie pe acea legătură. Poate că Dyemore o ascunsese printre propriile lui posesiuni.

Dar uşa se deschise cu un ţăcănit.

Iris se zgâi la ea pentru o clipă înainte de a răsuci clanţa şi a o împinge.

Uşa se deschise, dând la iveală o cameră de zi, încremenită şi cufundată în tăcere, ca şi cum ar fi aşteptat să o trezească cineva.

Iris clipi şi păşi în încăpere, aproape împiedicându-se într-un cufăr aflat imediat după prag. Se încruntă şi ridică lumânarea până ocoli cufărul.

Stâlpi de culoarea fildeşului scoteau în evidenţă pereţii zugrăviţi în cel mai deschis roz imaginabil, cu un delicat aranjament floral sculptat în basorelief între fiecare doi stâlpi. Din loc în loc se aflau grupuri de scaune poleite cu aur şi tapiţate în verde pădure. Lângă unul dintre pereţi se afla o măsuţă rotundă cu intarsii de aur, iar şemineul rece era apărat de un paravan pictat. Ferestrele erau la fel ca în dormitor – înalte şi înguste şi ascuţite în partea de sus – dar păreau cumva să se potrivească mai bine în încăperea aceasta.

Iris trase adânc aer în piept. Era o cameră superbă –

caldă şi primitoare – şi era complet diferită de orice altceva văzuse în abaţia Dyemore.

Era, totodată, vizibil feminină.

Iris îşi împreună sprâncenele. Acest lucru însemna că încăperea în care dormea Dyemore era dormitorul *ducesei,* nu al ducelui.

Ce bizar! De ce nu dormea în dormitorul care i s-ar fi cuvenit de drept?

Se răsuci pe călcâie pentru a se întoarce din dormitorul ducesei şi văzu cufărul.

Iris îngenunche şi puse jos sfeşnicul înainte de a deschide capacul. Înăuntru se aflau grămezi de haine.

Scoase una dintre ele şi văzu că era o rochie într-un stil demodat de zeci de ani. Rochia era bogat ornamentată, cu o broderie aplicată pe întreaga suprafaţă a fustei şi cu un corsaj asortat.

Aceasta nu era o rochie de zi cu zi. Era genul pe care o femeie ar fi păstrat-o pentru ocazii foarte speciale.

Iris puse cu grijă rochia deoparte. Sub aceasta se afla un minunat corsaj cu fustă, galben pal. Ridică haina şi şi-o lipi de trup.

Fusta îi era cu câţiva centimetri prea scurtă, dar corsajul era posibil să îi fie bun.

Entuziasmată acum, scotoci prin restul cufărului. Era plin cu haine femeieşti, toate pentru o femeie mai scundă decât Iris, dar cu un bust mai amplu. La fund găsi o cămaşă de corp şi ciorapi, şi aproape izbucni în plâns la gândul de a avea haine curate.

Doar că, cel mai probabil, acestea erau hainele mamei lui Dyemore. Îşi muşcă buza. Ce altceva ar fi putut căuta acel cufăr în camera de zi a ducesei? Mama lui era moartă – atât ştia şi ea –, dar nu auzise niciodată când şi cum anume murise.

Era posibil să se înfurie foarte tare pe ea dacă se îmbrăca în hainele mamei lui.

Iris clătină din cap. Era târziu în noapte, iar ea oricum nu purta corsetul ei. Dimineaţa avea să decidă dacă să folosească sau nu acea rochie.

Închise cufărul şi, luând fusta şi corsajul galbene, precum şi ciorapii şi cămaşa de corp, făcu cale întoarsă. Puse hainele pe un scaun înainte de a încuia din nou camera de zi.

Apoi îşi îndreptă privirea spre celălalt capăt al încăperii, înspre camera de toaletă.

Camera ducelui se afla probabil de cealaltă parte a acesteia.

Mânată de acest gând, îşi luă din nou lumânarea şi se duse în camera de toaletă. Cada de baie nu mai era acolo. Ridică lumânarea şi văzu că exista o altă uşă pe cealaltă parte a camerei de toaletă.

Se duse la ea şi încercă clanţa şi nu fu surprinsă să descopere că şi aceasta era încuiată.

De afară se auzea vag vântul şuierând peste un colţ al clădirii, dar în cea mai mare parte era linişte.

Ca şi cum totul în acea casă impunătoare murise cu mult timp în urmă.

Alungă acel gând şi se concentră asupra încuietorii.

La a treia încercare găsi cheia potrivită.

Încuietoarea cedă cu un scârţâit strident, ca şi cum ar fi ezitat să se plece în faţa curiozităţii ei.

Deschise uşa şi ridică lumânarea.

Camera era aproape de două ori mai mare decât dormitorul pe care îl împărţea ea cu Dyemore. În centru se afla un pat masiv, montat pe o platformă înălţată, iar stâlpi de abanos sculptaţi în forme răsucite susţineau draperii de un roşu sângeriu atât de întunecat, încât la început Iris le crezu negre.

Intră şi aruncă o privire în jurul ei. Acesta era, fără îndoială, dormitorul ducal, dar totul zăcea sub un strat de praf – ca şi cum camera ar fi fost zăvorâtă după moartea bătrânului duce.

De ce nu o deschisese Dyemore?

Şemineul din celălalt capăt al camerei era enorm, încastrat în marmură neagră. Deasupra acestuia era atârnat un tablou mare. Iris ridică privirea pentru a-l studia mai îndeaproape. Era Sfântul Sebastian, legat de un copac,

gol şi murind în chinuri. Era străpuns de nenumărate săgeţi, sângele mânjindu-i trupul alb, încremenit în zvârcolire.

Iris se înfioră şi se întoarse într-o parte.

Ciocnindu-se cu şoldul de o măsuţă şi răsturnând-o, cu tot cu lucrurile care se aflaseră pe ea. Un bol de marmură căzu cu o bufnitură pe covor, rostogolindu-se în cerc şi vărsând ceea ce se afla în el, iar o carte sau ceva de genul acesta alunecă pe podea.

Iris se aplecă să cerceteze bolul şi ceea ce se aflase în acesta. Recunoscu mirosul chiar înainte ca lumina lumânării să îi dezvăluie firicelele ondulate de lemn de cedru. Parfumul subtil şi dulce îi umplu nările. Probabil că, fără să-şi dea seama, călcase pe câteva dintre aşchii când se aplecase. Cu multă grijă, mătură cu mâna cât de mult putu din acele aşchii şi le puse înapoi în bol, apoi îl aşeză la loc pe masă.

După care îngenunche pentru a lua cartea.

Era destul de mare, dar subţire, ca şi cum ar fi putut să conţină hărţi sau planşe botanice. O deschise curioasă, descoperind că nu era nicidecum o carte tipărită.

Era un carneţel de *schiţe.*

Pe coperta interioară erau inscripţionate cuvintele *Leonard, duce de Dyemore.* Vizavi de inscripţie, pe prima pagină, era un desen reprezentând un băieţel, de circa şapte sau opt ani, stând în picioare, cu un şold uşor ridicat. Era o schiţă superbă, inocentă şi diafană.

Dădu pagina şi găsi un alt băieţel, acesta aşezat, cu picioarele întinse pieziş într-o parte. Pe pagina opusă era o fetiţă, cu părul ajungându-i pe umeri.

Iris răsfoi carneţelul. Erau zeci de desene delicate, în creion negru şi cretă roşie, pagină după pagină, toate excelente, toate desenate de o mână de maestru.

Toate reprezentând copii goi puşcă.

Stăteau în picioare sau aşezaţi ori culcaţi, cu membrele moi lipsite încă de conturul muscular al vârstei adulte. O parte dintre ei stăteau cu spatele spre privitor, iar din unghiul acela era imposibil de distins dacă modelul fusese băiat sau fată. Trupurile erau redate în cele mai

intime detalii, însă capetele nu erau decât vag schiţate – sau, în unele cazuri, lipseau cu totul – ca şi cum artistul nu ar fi fost interesat de chipurile modelelor.

Iris răsfoi paginile cu degetele care începuseră să tremure şi observă că toţi copiii din desene păreau a fi fost chiar în pragul pubertăţii. Fetele cu sâni ce abia începeau să înmugurească, băieţii cu mâini şi picioare care începuseră să crească mai repede decât restul trupului lor. Acei copii erau încremeniţi la limita metamorfozei. Ceea ce făcea desenele odioase cumva. Ca şi cum artistul ar fi surprins acest moment special, aproape mistic, din vieţile acelor copii şi l-ar fi disecat pe pagină.

Ca şi cum copiii ar fi fost omizi în crisalidă, pe punctul de a se transforma în fluturi, iar artistul strivise crisalidele între degete până nu mai rămăsese nimic din ele.

O lacrimă căzu pe pagină, pocind cotul unei fete. Iris icni şi îşi şterse în grabă obrajii.

Ultimul model era diferit de ceilalţi, deşi şi acesta era tot gol puşcă. Desenul ilustra un băieţel nu mai mare de cinci sau şase ani. Stătea aşezat cu un picior ridicat, sprijinindu-şi cotul pe genunchi şi capul în mână. Spre deosebire de toţi ceilalţi copii, capul acestuia fusese schiţat minuţios, în cele mai mici detalii.

Era superb.

Iris se zgâi la băieţel. Era greu de desluşit exact – un copil era atât de diferit de un adult –, însă era ceva la buzele acelea, în conturul acelor ochi…

Înghiţi un nod. Fără îndoială doar îşi imagina asemănarea cu soţul ei.

Fără îndoială.

Doar că ştia că nu era aşa. Desenul îl reprezenta pe Dyemore – soţul ei, iar faţa îi era frumoasă, inocentă şi absolut fără pată. Nu se vedea nici urmă de cicatrice.

Iris închise violent carneţelul şi îl aruncă pe masă.

Ridicându-se, se întoarse spre uşa camerei de toaletă. Şi dădu cu ochii de un bărbat holbându-se la ea din întuneric.

Îşi înăbuşi un ţipăt – apoi îşi dădu seama că era doar o

pictură.

O pictură în mărime naturală.

Trase aer în piept şi se apropie, studiind figura. Era, în mod evident, răposatul duce, judecând după croiul costumului violet. Avea o robă de catifea tivită cu blană de hermină aruncată peste un umăr şi purta o perucă înaltă pudrată în gri. În portret părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Susţinea privirea celui din faţa sa cu un zâmbet viclean pe buzele roşii şi cu o mână încărcată de inele odihnindu-se pe o tabacheră de aur aflată pe o masă lângă el.

Iris îşi aminti ce îi spusese Dyemore. Bărbatul acesta se aflase în fruntea Lorzilor Haosului. O asemenea depravare ar fi trebuit să lase urme pe chipul lui, fără îndoială? Vreun însemn al răului din el? Auzise zvonuri şoptite despre el – fapte desfrânate atât de teribile, încât nu puteau fi rostite.

Bărbatul acesta fusese faimos.

Însă ducele din pictură era fără de pată, chipul fără de riduri. Ba chiar arăta destul de chipeş.

Brusc încăperea i se păru prea tăcută. Atmosfera deveni apăsătoare, încărcată până la sufocare cu dorinţe şi emoţii prea negre pentru a se fi stins pur şi simplu odată cu bărbatul care le nutrise. Bântuiau acolo ca nişte spirite malefice, aşteptând să-i infecteze pe cei vii, să-i tragă mai aproape cu mâinile lor scheletice şi să le sufle disperare şi ură în faţă.

Nici nu era de mirare că Raphael zăvorâse această cameră.

Iris se grăbi să părăsească înspăimântătorul dormitor. Mâna îi tremură când încuie uşa, iar apoi aproape fugi înapoi în camera pe care o împărţea cu Raphael.

Acesta dormea în continuare. Iris se furişă până la pat şi îl privi. La lumina lumânării ei, cicatricea lui ieşea în evidenţă ca un vierme livid pe faţa lui, aproape ca şi cum ar fi purtat *el* însemnul răului care lipsea de pe chipul tatălui său. Dumnezeule bun! Era aşa ceva posibil? Fusese această cicatrice *provocată* cumva de păcatele tatălui său?

Când se întâmplase?

Şi cine îi făcuse cicatricea?

Iris înghiţi un nod şi se strădui să-şi ţină imaginaţia în frâu. Atinse cicatricea cu un deget şi şi-l plimbă pe toată lungimea acesteia. Pielea era întinsă şi nefiresc de fină sub buricul degetului ei.

Şi era alunecoasă de sudoare.

Dyemore era în continuare teribil de bolnav – poate chiar pe moarte.

Indiferent ce ar fi făcut, ceva din adâncul sufletului ei ştia că Dyemore nu merita să moară. Nu când tatăl lui se bucurase de o viaţă lungă, fără a plăti pentru păcatele sale. Nu când chipul tatălui său rămăsese neatins.

Inspiră tremurător, simţind un şuvoi fierbinte de lacrimi pe obraji, şi se aplecă peste el.

Cu multă blândeţe, îi sărută cicatricea.

*

Când Raphael reuşi să se smulgă din nou din coşmarurile sale, dormitorul era cufundat în întuneric, însă ducesa lui era aşezată în continuare lângă el, cu faţa luminată blând de flacăra lumânării în timp ce citea din carte.

Curba obrazului ei, zugrăvită de lumină, îi stârni o durere surdă.

Focul din vatră pârâia, creând singurul sunet din încăpere în afară de răsuflarea ei fină şi de foşnetul paginilor când le întorcea.

Îşi prinsese părul auriu într-un coc simplu la spatele capului şi găsise un şal ce părea aspru pe care şi-l înfăşurase în jurul umerilor. Poate că împrumutase haina de la Nicoletta? Ar fi putut să pară o femeie de rând – fiica unui cizmar, o cusătorească sau soţia unui brutar dacă nu ar fi trădat-o postura corpului. Stătea atât de dreapta, cu spatele ţeapăn, cu umerii la acelaşi nivel şi bărbia înclinată foarte puţin, doar cât să se poată uita la cartea pe care o ţinea în mâini.

Chiar dacă ar fi fost în zdrenţe, tot şi-ar fi dezvăluit de îndată viţa nobilă – prin ţinuta ei, privire, prin felul în care vorbea şi cum stătea aşezată.

Buzele i se curbară într-un zâmbet la acest gând.

Ea probabil simţi ceva, căci ridică ochii şi îi întâlni privirea.

Şi îi zâmbi ca o rază de soare străpungând plafonul de nori.

— Te-ai trezit.

El dădu din cap.

Ea se ridică şi îi turnă într-un pahar apă, apoi se aşeză pe marginea patului pentru a-l ajuta să se ridice în capul oaselor şi să bea.

El îşi strânse mâna în jurul încheieturii ei, simţindu-i oasele delicate. Parfumul de portocale îl învălui.

Înghiţi recunoscător apa.

Ea dădu să se ridice, însă el o împiedică.

— Cât…? Tuşi şi încercă din nou. Cât timp?

Ea îşi împreună sprâncenele, privindu-l circumspectă.

— Poftim?

El clipi, încercând să-şi limpezească vederea, plimbându-şi privirea prin încăpere. Unde erau servitorii lui? Nicoletta?

— Cât timp am zăcut la pat?

— Ieri şi azi, răspunse ea calm. E seara celei de-a doua zile. Ai făcut febră, iar rana ţi s-a infectat. Febra nu a cedat decât azi-dimineaţă. Ţii minte că te-ai certat cu mine înainte să te prăbuşeşti?

El îşi lăsă pleoapele să se închidă. Îl durea capul şi îşi simţea braţele şi picioarele grele. Se strâmbă frustrat.

— Erai îmbrăcată în cămaşa mea.

Îşi aminti sfârcul ei, mic, ascuţit şi trandafiriu.

— Da. Îşi retrase mâna dintr-a lui şi se ridică.

Luă singura lumânare care ardea şi aprinse alte câteva din jurul patului, făcând mai multă lumină. Cum se mişcă, şalul îi alunecă de pe umeri.

Raphael miji ochii. Iris purta o rochie galbenă.

— De unde ai aia?

Ea îşi feri privirea de el.

— Am… adică… am găsit-o în camera alăturată.

El încremeni.

— *Care* cameră?

Vocea îi fusese calmă, însă privirea ei zbură spre el, vizibil speriată.

— Camera de zi. Dar am… am intrat şi în camera ducelui.

Buzele lui se răsfrânseră într-un mârâit şi îşi îndreptă privirea în altă parte. Nu voia ca ea să vadă furia turbată ce îi ardea în ochi.

Îşi păstră un ton măsurat.

— *Ţi-am spus* să nu intri în nicio cameră încuiată.

— Da, aşa e. Vocea îi era fermă, chiar dacă uşor stridentă. Dar sunt *soţia* ta acum. Nu crezi că ar trebui să mi se permită accesul la diversele încăperi ale casei tale?

El se întoarse să o privească atunci, pentru că o merita – şi pentru că îşi recăpătase controlul asupra expresiei sale.

— Nu, nu cred.

Cu buzele tremurându-i, Iris ridică bărbia.

— Ai prefera să port în continuare cămaşa ta şi haina ta de casă?

La drept vorbind, chiar îi plăcuse să o vadă îmbrăcată în hainele lui, atât pentru că îi lăsase sânii liberi cât şi pentru că îi stârnise un sentiment de satisfacţie deosebită undeva în adâncul sufletului. Rochia galbenă, însă, îi venea foarte bine. Părea să radieze în lumina lumânării, ca un simbol al purităţii.

— Fireşte că nu, răspunse el. Poţi să porţi hainele mamei mele dacă asta e ceea ce-ţi doreşti cu adevărat. Dar nu vreau să mai pui vreodată piciorul în camera… *tatălui* meu.

Chiar şi gândul îl scotea din minţi. Încăperea aceea mustea de energii malefice.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că ţi-am poruncit eu să nu o faci.

Cuvintele îi alunecară de pe buze ca nişte ţurţuri de

gheaţă.

Ea se încruntă, afişând o mină îndărătnică.

— Oare cum se face că nu dormi acolo, în loc de camera ducesei?

El o privi şi păru să simtă miros de cedru adiind prin încăpere.

Stomacul i se întoarse pe dos.

Acesta fiind probabil motivul pentru care îi răspunse mărturisindu-i adevărul.

— Pentru că e suficient să păşesc în camera aia şi îmi vine să vomit.

Închise ochii şi o ascultă înghiţind un nod.

— Oh.

Fir-ar să fie! Nu intenţionase să se certe cu ea. Nici să îi dezvăluie cele mai negre părţi din el.

Oftă.

— Mulţumesc.

O simţi aranjându-i plapuma peste piept.

— Pentru ce?

— Pentru că ai grijă de mine. Deschise ochii cu un efort. Pentru că nu ai fugit de lângă mine.

Ea se încruntă, apoi se întoarse brusc să mai toarne apă în ceaşcă.

— Nu aş abandona un om suferind, Excelenţă.

Ah. O insultase.

Îi puse din nou ceaşca la buze, iar el o privi în timp ce bău. Părea obosită. Istovită şi circumspectă… faţă de el?

Cel mai probabil că da.

După cum ar fi şi trebuit să fie.

Puse cana jos lângă carte.

— Ce citeşti?

— *Istoriile* lui Polybius. Coborî privirea spre carte, iar sprâncenele i se strânseră laolaltă. Nu ţii minte că ţi-am citit?

— Ba da, dar nu te înţelegeam. Din cauza febrei, cred.

Polybius era un cronicar relativ obscur al istoriei romane.

Raphael îi aruncă o privire curioasă.

— În latină? Sau italiană?

— Niciuna, nici alta. Îşi drese vocea, aproape ca şi cum s-ar fi simţit stânjenită. Latina mea nu e grozavă – deşi am mai citit o dată o ediţie în latină a scrierilor lui Polybius iar italiană nu ştiu. Am descoperit că aveai o traducere în engleză în bibliotecă.

— Ah! Dădu din cap. Nu ştiam că există o traducere în engleză în bibliotecă, dar am dat întâmplător peste un document al administratorului tatălui meu în care se consemnează ca a cumpărat conţinutul bibliotecii contelui de Wight când acesta s-a văzut nevoit să o vândă la moartea tatălui său. Îi surprinse expresia de încruntare nedumerită. Datorii strânse din pariuri.

— Oh! Coborî privirea spre volumul din mâna ei, trecându-şi mângâietor degetele peste coperta roasă. Înţeleg. Înseamnă că ghinionul contelui de Wight a fost norocul meu, presupun.

— Aşa s-ar părea.

O privi înghiţind un nod şi bătând uşor cu arătătorul pe carte. Era oare neliniştită?

— Unde ai citit acea ediţie în latină?

Ea ridică privirea, părând surprinsă de interesul lui.

— În casa din provincie a tatălui meu, unde m-am născut.

El arcui sprâncenele într-o expresie întrebătoare.

— Se află în Essex, spuse ea. Genul de casă veche şi spaţioasă aşezată pe un deal jos, înconjurată de pajişti din toate părţile. Mult prea mare pentru mijloacele financiare ale familiei noastre din momentul de faţă, mă tem. Neamul Radcliffe – familia mea – a decăzut destul de mult de pe culmile de mărire din epoca Tudorilor.

Raphael îşi dădu seama că ştia prea puţine despre ea, despre femeia aceasta pe care, dintr-un impuls de moment, o târâse în întunericul lui.

— Ai fost singură la părinţi?

— O, nu, răspunse ea. Am un frate mai mare, Henry. Cu şapte ani mai mare, de fapt. Deşi el a fost trimis la şcoală, aşa că nu îl vedeam prea des, în afară de vacanţe.

Dar aveam o prietenă foarte bună de pe moşia învecinată. Katherine.

Vocea i se frânse.

— Katherine?

Ea dădu din cap şi trase adânc aer în piept.

— A murit toamna trecută. Cât se poate de brusc. A fost... un şoc. Ridică privirea spre el, cu ochii scăldaţi în lacrimi. A fost căsătorită cu ducele de Kyle. Aşa am ajuns să mă împrietenesc cu Hugh.

El se încruntă la auzul acestui nume şi simţi o strânsoare în piept.

— Te-ai îndrăgostit de soţul prietenei tale?

— Nu! Făcuse ochii mari. Dumnezeule bun, nu!

— Dar *urma* să te căsătoreşti cu Kyle, spuse Raphael încet. Aşa credea toată lumea. Aşa se explică de ce Dionysus a presupus că tu ai fost mireasa la nuntă.

Ea dădu din cap.

— Da, exista un fel de înţelegere între noi – deşi nimeni nu a spus niciodată nimic concret, ţine cont –, dar ştiam amândoi că la un moment dat îmi va cere mâna. Dar apoi el s-a îndrăgostit de Alf – femeia pe care a luat-o de soţie.

— Ah!

O studie, îi cercetă postura încremenită, mâinile subţiri şi albe, chipul calm. Nu simţise niciun regret când bărbatul cu care crezuse că avea să se căsătorească alesese în cele din urmă o altă femeie? Gelozie? Furie?

Conta?

Era a lui acum. Îi aparţinea şi nu avea să îi permită să se apropie de alţi bărbaţi – nici fizic, nici în gând.

Chiar dacă asta îl făcea un ticălos.

Uşa camerei se deschise, iar Raphael se întoarse şi îl văzu pe Ubertino intrând.

Servitorul rânji când observă că Raphael se trezise.

— Excelenţă! Slavă Domnului că v-aţi trezit! Am să-i spun Nicolettei să vină cu supa, iar eu am s-aduc nişte apă.

— Mulţumesc, spuse Raphael, iar servitorul plecă din nou.

Se întoarse şi văzu că ducesa dezmierda coperta cărţii pe care încă o ţinea în mână.

— La ce parte ai ajuns? o întrebă el.

Ea ridică privirea.

— Poftim?

— Polybius.

Arătă din cap spre carte.

— Ai citit-o?

Buzele lui tresăriră într-un zâmbet.

— În latină. Şi în italiană, dar era o traducere proastă.

— Oh! Clipi. Citesc despre jefuirea Cartaginei. A fost o perioadă brutală. Atâţia oameni ucişi.

— A fost război. Ezită, dar apoi continuă, curios să-i afle părerea. Ai ajuns la partea despre soţia lui Hasdrubal?

— Da, am ajuns. Buzele trandafirii i se curbară în jos. Cum a putut o femeie să facă aşa ceva – să îşi arunce în foc cei doi copii, apoi să sară şi ea, blestemându-şi soţul? Cred că trebuie să fi fost nebună. Sau mult prea orgolioasă.

— Nu găseşti că sinuciderea ei a fost nobilă?

— Nu. Se zgâi la el. Tu da?

El ridică din umeri.

— Cartagina fusese cucerită. Soarta care o aştepta pe ea şi copiii ei ar fi însemnat violuri şi sclavie. Înţeleg de ce o femeie mândră ar fi ales moartea în locul unei astfel de vieţi.

— Şi soţul ei? întrebă Iris, aplecându-se uşor în faţă, cu obrajii îmbujoraţi de pasiunea pentru argumentul ei. Cum rămâne cu faptul că şi-a blestemat soţul, pe tatăl copiilor ei?

Raphael îşi simţi propriul chip devenind de piatră.

— Hasdrubal s-a predat romanilor în loc să lupte până la moarte. Mai mult, a cerşit îndurare. Soţia lui nu era nicidecum obligată să rămână alături de un asemenea bărbat.

— A, nu? întrebă blând ducesa lui. Nici din iubire conjugală sau onoare ori simplă decenţă? I-a luat copiii – a plecat *ea însăşi* – lăsându-l singur tocmai în clipa celei mai amare înfrângeri.

— Doamnă, eu susţin *că el a* fost un laş, iar *ea* a făcut un gest nobil.

— Atunci eu te contrazic, spuse ea blând, cu argumentul că el a fost un bărbat care a încercat să rămână în viaţă, în timp ce ea a renunţat la orice speranţă.

Raphael se zgâi la ea. De unde găsea atâta naivitate? Buzele i se curbară într-un zâmbet lipsit de veselie.

— Nu mai exista nicio *speranţă* care să o ţină în viaţă, doar sclavie, viol şi moarte. Singura scăpare onorabilă era exact ceea ce a făcut ea, sinuciderea.

— Nu. În fervoarea ei, îşi puse mâna peste a lui pe plapumă, deşi Raphael îşi spuse că probabil nu observase. Nu. Câtă vreme eşti încă în viaţă, există *întotdeauna* speranţă. Acolo unde tu vezi un laş implorând să-i fie cruţată viaţa, eu văd un bărbat care, *în ciuda* orgoliului, a ales să lupte în continuare. Ţine minte că asediul Cartaginei a durat trei ani lungi. Dacă Hasdrubal ar fi fost cu adevărat un bărbat laş, ar fi putut să predea armele în orice moment pe parcursul acelor trei ani. Dar nu a făcut-o. A luptat. De-abia când zidurile au fost străpunse, şi oraşul a căzut în mâinile atacatorilor, a abandonat Hasdrubal lupta. *Asta* nu e o purtare de laş.

— Şi soţia lui? întrebă el încet. Cu ea cum rămâne? Ar fi trebuit să accepte să trăiască în sclavie? Eventual să devină târfa vreunui soldat roman?

Iris ridică bărbia.

— Da, eu aşa consider. A-ţi lua viaţa e…

El râse batjocoritor.

— Atribui moralitatea creştină unei regine păgâne.

— Nu, lasă-mă să termin! Inspiră adânc, reflectând, poate făcându-şi ordine în gânduri. În opinia mea e regretabil să îţi iei viaţa, chiar dacă ai fost violată sau înjosită. Soţia lui Hasdrubal era mama a doi copii. Era ea însăşi o persoană valoroasă. Chiar şi pentru sclav există întotdeauna speranţa, oricât de firavă, de a evada. De a te ridica şi a te răzvrăti împotriva celor care ţi-au făcut rău.

Raphael o privi şi se întrebă dacă suferise vreodată cu adevărat în toată viaţa ei. Dacă existase vreun moment în

care să găsească moartea mai uşoară decât gândul de a trăi încă o zi.

Pe Dumnezeu cel sfânt, spera că nu.

— Şi *chiar* dacă s-ar fi eliberat din sclavie, spuse el cu blândeţe. În această lume ipotetică în care soţia lui Hasdrubal nu s-a aruncat în flăcări şi nu şi-a sacrificat copiii, hai să spunem că s-a eliberat din sclavie şi hai să îi acordăm norocul imposibil de a-şi fi regăsit soţul. Îţi închipui că acel bărbat nobil, care s-a pus în genunchi în faţa romanilor care îi distruseseră oraşul, ar fi primit-o înapoi? I-ar fi dezmierdat chipul şi s-ar fi ferit să o întrebe despre bărbaţii care se împreunaseră cu ea cât fusese în captivitate? Ar fi fost în stare să primească din nou în patul lui o soţie pângărită într-un asemenea mod?

— Nu ştiu, răspunse ea încet, dar ar fi trebuit s-o facă. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat, nu ar fi fost vina ei. Îl privi în ochi, cu o expresie blândă şi neclintit de sinceră. La fel cum, dacă nu m-ai fi salvat tu de Lorzi Haosului, orice ar fi putut să mi se întâmple în noaptea aceea nu ar fi fost din vina mea. Dacă aş fi putut să fug de ei după aceea, aş fi făcut-o. Iar eu *nu* mi-aş fi luat singură viaţa.

Inima lui încremeni la simplul gând că Iris ar fi putut să-şi facă singură rău.

Era un neghiob. Fireşte că această dezbatere îi purtase gândurile înapoi la răpirea prin care trecuse recent. La violul de care scăpare ca prin urechile acului. Oare ce-i trecuse prin minte când fusese răpită? Când capul îi fusese ascuns într-un sac şi fusese târâtă în faţa Lorzilor Haosului şi forţată să îngenuncheze înaintea pietrei pe care se aduceau jertfele?

Probabil îşi ieşise din minţi de teroare.

Şi totuşi îşi controlase spaima. *Mai mult,* în ciuda experienţei groaznice prin care trecuse, era acum în stare să susţină cu ardoare că o femeie brutalizată şi violată nu ar fi trebuit totuşi să îşi piardă niciodată speranţa.

Ar fi trebuit să se zbată să rămână în viaţă, fie ce-o fi.

Era uluit de perspectiva ei.

Şi de curajul ei.

Îşi întoarse mâna peste a ei şi îi prinse degetele.

— Îmi cer iertare. Nu de naivitate fusese alimentat argumentul ei. Ci de ceva cu mult mai nobil. Nu ţi-aş reproşa nimic niciodată, ducesa mea, dacă ai fi astfel abuzată, şi nu mi-aş dori niciodată să-ţi iei singură viaţa.

Îi ridică mâna şi îşi apăsă gura pe palma ei, iar când o făcu, fu izbit de o amintire tăioasă, viscerală. O mai sărutase o dată, înainte să fie doborât de febră. Buzele îi fuseseră catifelate şi cedaseră în faţa limbii lui invadatoare. Avusese gust de ceai.

Voia să o guste din nou. Să îşi plimbe limba peste buzele ei mici şi cuminţi, să o facă să-şi deschidă gura şi să geamă.

Însă aşa ceva era o nebunie. Nu îşi putea permite să cedeze ispitei, nici măcar o fărâmă. Ea era pură, iar el nu. Trebuia să aibă grijă ca stigmatul lui să nu o atingă niciodată.

Îi desprinse mâna de pe buzele lui, lăsând-o să cadă, şi coborî privirea pentru a-şi ascunde pofta carnală din ochi.

— Mulţumesc, şopti ea.

Iris dădu să mai spună ceva, însă în clipa aceea intră Nicoletta în cameră. Servitoarea avea o farfurie cu supă aburindă şi un şervet pe braţ. Din spatele ei venea Ubertino, aducând o carafă cu apă fierbinte.

Servitorul zâmbi radios când îl văzu.

— Cred că ar fi bine să vă ridicaţi în capul oaselor, Excelenţă.

Raphael dădu din cap, iar corsicanul îl ajută să se ridice.

Nicoletta şi ducesa lui se retraseră discret în camera de toaletă.

Raphael îşi descheie nasturii hainei de casă, observând că tunica era ţeapănă de la sângele închegat în dreptul umărului. Strâmbă din nas dezgustat când văzu mizeria.

Aruncă o privire spre uşa camerei de toaletă, verificând să fie închisă, înainte de a spune:

— Cum s-a purtat ducesa mea?

Ubertino îi aduse oala de noapte la marginea patului.

— Excelenţa Sa şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului îngrijindu-vă.

„Şi furişându-se în camere în care nu ar fi avut ce să caute”.

— Nu a pus piciorul în afara abaţiei?

Raphael oftă în timp ce se uşură. Îşi scutură mădularul şi îşi închise tunica.

— Nu, Excelenţă.

Ubertino acoperi oala de noapte şi o puse deoparte în spatele paravanului.

Uşa camerei de toaletă se deschise.

Din prag, ducesa lui îşi drese vocea cu subînţeles.

— Dacă îţi cheltuieşti forţele sporovăind cu Ubertino, nu vei reuşi să rămâi treaz suficient ca Nicoletta şi cu mine să te spălăm.

Avea de gând să-şi pună ea însăşi mâinile pe el? Simplul gând făcu să i se contracte ceva în abdomen.

Se întoarse spre ea, posomorându-se.

— Nu am nevoie să fiu îmbăiat ca un blestemat de prunc.

Nu îşi putea permite acea ispită.

— Ba da, la drept vorbind. Se apropie de pat şi îi dădu bolul în care se afla gustoasa supă de vită pregătită de Nicoletta. Îi zâmbi dulce. Nu te-ai mai spălat din noaptea în care te-am împuşcat eu. Ai zăcut în pat cu sângele închegat pe tunică şi pe aşternuturi. Puţi.

Raphael îşi îngustă ochii şi luă o înghiţitură din supă. Ar fi *putut* să i se opună în continuare, doar pentru a o face să priceapă că *el* era cel care decidea, însă se simţea obosit. Slăbit şi vulnerabil în faţa farmecului ei.

Mai mult. *Chiar* puţea.

Mâncă în tăcere jumătate din bolul de supă, timp în care Nicoletta îşi făcu de lucru prin încăpere, bombănind în barbă pe un ton mustrător.

Când împinse în cele din urmă bolul deoparte, Ubertino se grăbi să vină să i-l ia.

Raphael îl prinse de încheietură.

— Am avut vizitatori? A pus cineva piciorul pe moşie?

— Nu, Excelenţă, răspunse acesta. Oamenii noştri patrulează în jurul abaţiei şi nu au văzut pe nimeni străin.

Raphael dădu din cap şi îl eliberă.

— Bun.

Ubertino se înclină şi se retrase din dormitor.

Raphael se sprijini pe perne. Rana de glonţ venise într-un moment foarte prost. Trebuia să găsească o cale de a continua să sape până în miezul mărului putred reprezentat de Lorzii Haosului. Acum că orgiile de primăvară se încheiaseră, aveau să treacă alte câteva luni până să se întrunească din nou doar dacă nu cumva convoca Dionysus o întrunire specială.

Poate că dacă…

— Ridică-te puţin, îi murmură ducesa lui la ureche.

Raphael deschise ochii. Iris era aproape, cu mâinile întinse spre braţele lui. Aparent vorbise serios când îi spusese că voia să-l spele.

Ce copilă nesocotită!

Se ridică în capul oaselor, ignorând junghiul de durere din umăr.

Iris îi puse mai multe prosoape sub cap.

— Poţi să te laşi pe spate.

El arcui o sprânceană spre ea.

Ea se mulţumi să strângă din buze şi se întoarse să umezească un prosop şi să îl frece cu săpun. Când ajunse din nou cu faţa spre el, umerii îi erau drepţi, expresia calmă şi hotărâtă.

Începu cu jumătatea stângă a feţei lui. Jumătatea fără cicatrici.

Fireşte.

O privi încreţindu-şi uşor sprâncenele, plimbându-i cu blândeţe prosopul cald şi umed peste obraz, peste bărbie, apoi urcând pe frunte.

Iris clipi şi ezită.

— Cicatricile îi deranjează pe majoritatea oamenilor, spuse el încet. Înţepat. Nu e ceva de care să-mi fie ruşine. Las-o pe Nicoletta să mă spele pe cealaltă parte! Ea e

obişnuită cu ele.

— Nu. Trase aer în piept şi îi susţinu privirea, cu un aer categoric în ochii de un albastru cenuşiu. Nu mă deranjează cicatricile tale.

Minţea, îşi dădu el seama, însă cumva acest lucru îl făcu să vadă în insistenţa ei de a-l spăla personal un act de… curaj? Da, curaj. Nu o făcea ca să-şi ispăşească păcatele, nici ca un gest caritabil – o vedea în expresia buzelor ei, în calmul mâinii ei, în netezimea frunţii ei că poate că pur şi simplu pentru că aşa era corect.

Se căsătorise cu o femeie cu mult mai nobilă decât el.

Dădu din cap şi închise ochii şi o lăsă din nou să-l atingă.

Prosopul se răcorise acum pe pielea lui, alunecând ca o dezmierdare de pe jumătatea nepătată a frunţii lui în punctul de unde îi începea cicatricea, de deasupra ochiului drept. Ea nu şovăi – Raphael aprecie acest lucru. Prosopul trecu peste cicatricea lui şi îi coborî pe obraz. Iris simţise, fără îndoială, textura ca de frânghie şerpuită. Netezimea nefirească a pielii. Şi totuşi continuă, ştergându-l şi mai jos, coborând peste gura lui şi buza răsucită, ajungând la gât. O auzi storcând prosopul, apoi îl simţi din nou, curăţându-i săpunul de pe faţă.

Deschise ochii şi o privi.

Obrajii i se coloraseră în trandafiriu. Îi simţea fierbinţeala? Stăpânirea de sine de care avea nevoie pentru a-şi împiedica braţele să o înşface?

Ea clipi.

— Acum ar fi bine să ne ocupăm de părul tău.

El ridică ambele sprâncene. Habar nu avea cum intenţionau ea şi Nicoletta să facă aşa ceva fără a uda întregul pat cu apă.

Însă ele reuşiră cumva să îi strecoare sub cap un lighean îmbrăcat cu un prosop pe margini.

Ducesa lui îşi prinse vârful limbii între dinţi în timp ce îi turnă cu grijă apă caldă peste păr. Buzele îi erau foarte trandafirii. Pline, cu o gropiţă foarte pronunţată deasupra celei de sus. Gura îi lucea uşor de umezeală.

Pleoapele îi căzură grele peste ochi când se gândi la ce şi-ar fi dorit să-i facă acelei guri.

Iris începuse acum să îi săpunească părul, masându-i scalpul cu degete subţiri, dar puternice.

Raphael îşi încleştă fălcile pentru a se abţine să nu geamă.

Ea îi frecă energic părul, din faţă în spate, mângâind şi apăsând, iar el se trezi închizând ochii ca o pisică leneşă. Nu mai fusese atins astfel de o altă persoană de când…

Ei bine. Nu mai fusese atins astfel de foarte multă vreme.

Iris îşi scoase mâinile din părul lui, apoi îi turnă apă curată peste cap. O simţi scurgându-i excesul de apă din păr, apoi tamponându-i-l cu un prosop pentru a-l usca.

Ligheanul îi fu luat de sub cap.

Deschise ochii şi o văzu lingându-se nelinişitită pe buze.

— Eu… adică… Noi ar *trebui* să-ţi dăm jos tunica. Cel puţin partea de sus.

Dacă ar fi fost un bărbat înclinat spre veselie, poate că ar fi rânjit atunci. Iris se juca în flăcările autocontrolului lui. Nu înţelegea în ce primejdie se afla?

Însă roşeaţa ei se intensificase şi era delicios de fâstâcită.

Raphael pur şi simplu nu fu în stare să reziste – nici propriilor lui dorinţe, nici zăpăcelii ei inocente.

Deschise larg braţele şi spuse cu gravitate:

— Chiar te rog!

Capitolul 6

Acum, Regele de Piatră locuia atât de adânc în pustiul sterp de piatră, încât prea puţini îl văzuseră vreodată. Ba chiar erau unii care susţineau că nici măcar nu exista în realitate. Pietrarul o imploră pe Ann să nu plece, temându-se că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Însă iubirea pe

care i-o purta Ann lui El era puternică şi hotărâtă. În cele din urmă porni la drum având la ea o jumătate de pâine, nişte brânză şi o pietricică roz frumoasă pe care mama ei o considerase norocoasă...

din *Regele de Piatră*

Iris înghiţi un nod. Vocea lui Dyemore era profundă şi senzuală, iar ochii îi sticliră batjocoritor când întinse braţele spre ea ca pentru a o sfida.

Ei bine, era soţul ei, nu-i aşa? Şi, în plus, era un om suferind. Îşi petrecuse ultimele două zile îngrijindu-l, ajutată de Nicoletta. A-l îmbăia era o simplă necesitate, nimic mai mult.

Cel puţin aşa îşi spuse în gând în timp ce îşi înclină capul pentru a-i descheia nasturii hainei de casă. Nu putu însă să nu observe că, oricât de tăioasă şi de pragmatică ar fi fost vocea din mintea ei, degetele îi tremurau.

Poate că era de aşteptat să fie aşa. Trecuse ceva timp de ultima dată când dezbrăcase un bărbat.

Mai mult, răposatul ei soţ fusese un bărbat de vârstă mijlocie, în vreme ce Dyemore era în floarea vârstei, doar puţin mai mare decât ea, dacă ar fi fost să ghicească, şi, firește, era cât se poate de... adică... mai bine zis...

Ei bine.

Era cât se poate de *viguros.*

Iris se strădui să nu observe cât de *viguros* era pieptul lui Dyemore în timp ce ea şi Nicoletta îi scoaseră întâi braţul stâng, apoi, cu multă delicateţe, braţul drept din mânecile tunicii. Plapuma îi fusese coborâtă până la brâu, acoperindu-i discret partea de jos a corpului.

Până terminară să îi dezbrace partea de sus a hainei, fruntea lui Raphael era deja acoperită cu o peliculă de sudoare şi gâfâia. Iris schimbă o privire îngrijorată cu Nicoletta. Nu ar fi vrut să îl epuizeze – avea deja ceva vreme de când era treaz, având în vedere că fusese răvăşit de o febră copleşitoare în ultimele două zile.

Însă îi era teamă că aşternuturile murdare şi sângele

închegat de pe braţ i-ar fi împiedicat vindecarea.

Ar fi fost mai bine să termine treaba cât de repede posibil, ca Raphael să se poată întoarce la somn.

Cu acest gând se întoarse spre ligheanul cu apă caldă proaspăt adusă, pe care Ubertino îl cărase în cameră cât timp ea şi Nicoletta îl dezbrăcaseră pe duce. Luă un prosop curat şi îl udă, apoi folosi săpunul pe care i-l pusese la dispoziţie servitoarea. Era acelaşi săpun cu care se îmbăiase şi Iris, iar aerul se umplu de parfumul ameţitor de portocale.

Iris trase adânc aer în piept şi se întoarse spre bărbatul de pe pat, privindu-l şi studiindu-i pieptul lat. Părea să aibă înaintea ochilor o întindere destul de mare de piele dezgolită. Înghiţi un nod şi decise să înceapă cu braţul care nu era rănit. Îi puse pe umăr prosopul plin de săpun, frecţionând energic pielea netedă, încercând să nu remarce cât de fermi erau muşchii de sub degetele ei.

Rămase cu privirea aţintită strict asupra mâinii ei.

Chiar şi aşa, îi fu imposibil să ignore forma elegantă a claviculei, muşchii umflaţi din partea de sus a braţului, felul în care o singură venă i se întindea pe interiorul antebraţului…

Îşi dădu seama că mâna ei îşi încetinise mişcările pe braţul lui. Încăperea era cufundată într-o tăcere deplină. Nicoletta plecase cu apa murdară, iar Ubertino era pe undeva, posibil ocupat să mai aducă apă curată. Ea şi ducele se aflau singuri în dormitor, iar ea avea mâinile pe trupul lui.

Nu îndrăznea să ridice ochii spre ai lui.

Îi luă mâna într-a ei şi trecu prosopul peste venele ce se întindeau ca nişte frânghii pe dosul acesteia. Degetele lui erau lungi şi puternice, făcându-le pe ale ei să pară minuscule, iar unghiile erau pătrate şi palide. Îi spălă cu grijă fiecare deget, apoi îi prinse mâna în căuşul mâinii ei pentru a-l spăla în palmă. Era un gest intim. Un gest… *afectuos.* Precum un gest făcut de o mamă pentru copilul ei.

Sau de o femeie pentru iubitul ei.

Iris trase scurt aer în piept şi se îndreptă să clătească prosopul.

Când se întoarse din nou, privirea ei o surprinse pe a lui.

Ducele o privea, cu pleoapele pe jumătate coborâte peste ochii de cristal, cu buzele lui sucite întredeschise.

Iris simţi ceva contractându-i-se în măruntaie.

Îşi abătu privirea, grăbindu-se să îi clătească săpunul de pe braţ şi mână.

Uşa dormitorului se deschise, iar Nicoletta reapăru cu apă proaspătă.

Iris se concentră asupra prosopului ei, săpunindu-l din nou.

Îi împinse uşor braţul în sus pentru a-l spăla şi dedesubt, în locul acoperit de un rotocol de păr negru.

În locul de unde răzbătea cei mai intens parfumul masculinităţii lui.

Nu ar fi trebuit să găsească nimic erotic în momentul acesta. O *lady* nu ar fi trebuit să găsească nimic erotic în momentul acesta.

Şi totuşi ea găsea.

Braţul lui ridicat făcu muşchii din dreptul coastelor să se contureze într-un mod fascinant, iar Iris îşi dori – cu destul de multă ardoare, la drept vorbind – să se aplece peste el şi să îi inspire mirosul.

Îşi muşcă buza.

Nicoletta goli apa murdară din lighean, sunetul smulgând-o pe Iris din reveria ei. Ridică privirea şi văzu că servitoarea nici măcar nu se uita în direcţia ei.

În mod evident Nicoletta nu observase nimic în neregulă.

Slavă Domnului pentru acest lucru!

Iris nu se simţi în stare să susţină din nou privirea lui Dyemore. Atenţia ei era prea volatilă. Dacă se trezea din nou privindu-l în ochi, era posibil să izbucnească în flăcări.

Pentru prima dată gândul de a împărţi patul conjugal cu bărbatul acesta i se păru nu doar posibil, ci chiar ceva ce ar fi putut aştepta cu nerăbdare.

Nicoletta începu să spele braţul şi umărul rănit al ducelui, în timp ce Iris se concentră asupra pieptului său.

Înghiţi în sec când coborî privirea.

Avea sfârcuri.

Fireşte.

Toţi bărbaţii – şi femeile şi copiii, ba chiar şi bebeluşii – aveau sfârcuri. Doar că, în mod normal, doamnele de viţă nobilă nu aveau ocazia să *vadă* sfârcurile unui gentleman, iar înainte, când Dyemore fusese rănit, nu avusese răgaz să se zgâiască.

Iris îşi drese vocea şi începu să frece prosopul în cercuri mici pe partea de sus a pieptului, coborând apoi spre unul din acele sfârcuri. Erau doar bucăţele de carne, nu-i aşa? Mai închise la culoare, fără îndoială, decât pielea din jurul lor, şi cu o textură uşor zbârcită, dar nimic ieşit din comun.

Răsuflarea i se poticni în piept când trecu prosopul peste sfârcul lui Dyemore. Simţise atingerea? Fusese o senzaţie diferită faţă de cea de pe restul pielii? Simţea şi el acelaşi lucru pe care îl simţea şi ea atunci când o bucată de material îi atingea în trecere sfârcurile dezgolite?

Îndrăzni să îi arunce o privire pe sub genele coborâte.

Nările i se lăţiseră, iar ochii i se îngustaseră până deveniseră două fante subţiri.

Iar sfârcul i se întărise acum, devenind un vârf mic şi ascuţit pe pieptul lui.

Posibil să fi fost de la răceala apei şi a aerului.

Poate.

Iris îl spălă pe partea laterală a trunchiului şi înspre brâu, unde se afla plapuma, şi îl văzu contractându-şi abdomenul când o simţi atingându-l. În jurul ombilicului avea un rotocol de păr negru care se prelungea în jos, dispărând în adâncurile aşternuturilor.

Înghiţi un nod.

Era acoperit, desigur, dar ştia ce se afla dincolo de plapumă – îl văzuse complet gol la orgia Lorzilor. Imaginea i se întipărise pentru totdeauna în memorie, un mădular gros şi semeţ, testicule masive şi cârlionţi de păr negru ca

noaptea. Dacă plapuma ar fi alunecat cât de puţin în jos, i-ar fi văzut marginea acelui petic de păr negru.

Gândul o făcu să-şi strângă coapsele laolaltă sub rochie.

Oare el ştia ce efect avea trupul lui asupra ei?

În mare grabă, îşi forţă mâna să se mişte – să se *îndepărteze* de acea plapumă periculoasă. Se întoarse treptat în partea de sus, trecând peste abdomenul plat, peste coaste, ajungând la piept. Îi spălă părul din mijlocul pieptului, apoi desenă blând un cerc în jurul sfârcului drept, simţindu-şi măruntaiele încingându-se şi topindu-se când bucăţica de carne se întări şi se întunecă.

Brusc se trezi cu încheietura înşfăcată.

— Ajunge.

Iris se ridică cu un aer vinovat.

Privirea lui rece o întâlni pe a ei.

— Ai terminat?

Ea îşi smuci încheietura, însă strânsoarea lui, chiar aşa slăbit de boală cum era, rămase fermă.

— Spatele şi restul…

— Eu cred că ai terminat deocamdată, ducesa mea, spuse el gâfâit, cu o voce gravă şi aspră.

Îi observase oare atenţia prea concentrată? Îl insultase? Îi scrută chipul, căutând pe el furie sau reproş, dar nu găsi niciuna, nici alta. La drept vorbind, era aproape imposibil de descifrat orice fel de emoţie pe chipul lui. Nu dezvăluia nimic din el însuşi, îşi dădu ea seama, îşi păstra toate emoţiile şi toate gândurile ascunse în spatele acelor ochi de cristal şi a feţei marcate de cicatrice.

Dyemore se mulţumi să o privească.

Ceea ce o scotea din minţi.

Se linse pe buze.

— Cred că te-ai odihni mai bine dacă ţi-ai termina baia.

— Fără îndoială. Îi eliberă încheietura. La restul mă poate ajuta Ubertino.

— Şi Nicoletta?

Îi aruncă o privire servitoarei. Nicoletta spăla cu grijă

pielea din jurul bandajelor. Îşi ţinea capul plecat, însă Iris nu era atât de naivă încât să-şi închipuie că servitoarea nu urmărea cu deosebită atenţie ceea ce se petrecea între stăpânul şi stăpâna ei.

— Am să ţi-o trimit când termină. O privi, cu ochii reci precum Marea Nordului. Acum nu mai am nevoie de tine. Pleacă.

Iris făcu un efort să nu tresară. Înţelegea că era alungată.

Alungată *cu grosolănie.*

Erau *căsătoriţi.* Fără îndoială ar fi trebuit să i se permită, în calitate de soţie, să îşi ajute soţul să se îmbăieze? Însă fu de-ajuns să-i privească pentru o clipă expresia cumplită pentru a-şi scoate din cap ideea. Se purta ca şi cum nu ar mai fi putut îndura atingerea ei.

Ca şi cum ar fi fost, poate, *dezgustat* de atingerea ei.

Iris ridică bărbia, încercând să nu îi arate că o rănise.

Îi susţinu privirea şi spuse:

— Nicoletta, te rog să te retragi în camera de toaletă. Doresc să vorbesc cu soţul meu.

Servitoarea încremeni, cu mâinile suspendate în aer deasupra pieptului ducelui. Îşi plimbă privirea între Iris şi Dyemore.

Dyemore dădu din cap.

Nicoletta îşi aruncă prosopul în ligheanul cu apă şi ieşi în grabă din încăpere.

Iris aşteptă până se închise uşa camerei de toaletă, apoi se întoarse spre duce.

— Sunt *soţia* ta, domnule, nu câinele tău. Refuz să mă las alungată ca şi cum aş fi murdărit covorul.

*

Raphael o privi pe Iris. Avea o postură rigidă – *orgolioasă.*

Îi admiră îndrăzneala, chiar dacă îl irita nesupunerea ei. Nu îşi dorea să mai fie ispitit de ea. Dar o înfruntare cu ea nu avea nicidecum să-l ajute în această privinţă.

— Îmi cer iertare dacă crezi că am vorbit cu tine ca şi cum ai fi fost o căţea, spuse el scrâşnind din dinţi. Dar obiecţia mea rămâne aceeaşi. Nu e cazul să mă speli.

— Şi dacă vreau eu s-o fac?

Obrajii începuseră să i se coloreze, iar Raphael nu putu să nu constate cât de frumoasă o făcea acest lucru. Arăta ca o femeie într-un moment de pasiune.

Gând care nu era deloc productiv.

— Discuţia asta e…

— De ce nu vrei să te ating? îl întrebă ea.

— De ce ţi-ai dori să o faci? întreba el fără menajamente. Răbdarea îi ajunsese la limită. Chipul meu e dezgustător. Am văzut cum ai tresărit – te rog să nu o negi, doamnă.

— Îmi pare rău dacă am tresărit, şopti ea. Nu îţi găsesc cicatricea dezgustătoare. Nu te găsesc *pe tine* dezgustător. Şi, astfel stând lucrurile, consider că ar trebui să te pot atinge dacă îmi face plăcere.

El rânji batjocoritor.

— Nu văd de ce ţi-ar face plăcere să mă atingi.

— A, nu? Roşeaţa din obraji i se transformase în trandafiriu. Era în mod evident stingherită de acea discuţie, dar continuă să îi susţină privirea. M-aş fi aşteptat să te bucuri că soţia ta e interesată de trupul tău. În fond – coborî vocea – vom împărţi patul ca soţ şi soţie.

Raphael simţi un gol căscându-i-se în stomac şi îşi feri privirea.

— Vom ajunge *la un moment dat* să împărţim patul, nu-i aşa? vru ea să ştie, iar el îi auzi vocea mai aproape.

Făcuse un pas spre el.

Ridică ochii, ţintuind-o cu privirea. Iris avea o mână pe jumătate ridicată, întinzându-se din nou să îl atingă.

El îi prinse mâna exact la timp.

— Fireşte că vom împărţi patul, răspunse el pe un ton dur. Nu îşi putea permite să trădeze vreo slăbiciune în această privinţă. Dar nu vom face nimic altceva.

Ea clipi, părând confuză.

— Vrei să spui…

— Vreau să spun că nu vei fi *deranjată* de mine, scrâşni el.

Oare chiar nu avea habar cât de greu îi venea să se ţină în frâu? Stăpânirea lui de sine nu mai atârna decât de-un fir de aţă. Dacă nu ar fi fost slăbit de febră, poate ar fi înşfăcat-o şi ar fi tras-o în patul lui, în *poala* lui. Şi-ar fi trecut limba peste buzele ei, apoi ar fi coborât pe gâtul ei catifelat. I-ar fi smuls eşarfa care îi acoperea corsajul şi ar fi desenat cu dinţii conturul rotunjimilor minunate ale sânilor ei. Apoi…

Nu.

Nu.

Îşi jurase că nu avea să o corupă şi avea de gând să îşi *respecte* jurământul oricât i-ar fi fost de greu.

— Nu… nu înţeleg. Părea *insultată,* ca şi cum Raphael ar fi insinuat că problema era legată de *ea.* Te-ai căsătorit cu mine. De ce ai face asta dacă te dezgust atât de tare încât refuzi chiar şi să te *culci* cu mine?

Ar fi trebuit să o corecteze. Să îi spună că se înşela amarnic – *caraghios* de amarnic. Dar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi reuşit decât să atragă şi alte întrebări din partea ei.

Întrebări la care în mod cert nu voia să răspundă – nici acum, nici altă dată.

Poate că era mai bine aşa.

— M-am căsătorit cu tine ca să-ţi salvez viaţa, minţi el pe un ton sec şi chiar în clipa în care o făcu simţi o peliculă de gheaţă acoperindu-i pielea, făcându-l să se cutremure de frig până în măduva oaselor. Încremenindu-i inima. Nimic altceva.

Ea se clătină ca şi cum i-ar fi înfipt o sabie în burtă.

— Dar… dar m-ai sărutat. Cu siguranţă…

— Eram chinuit de febră, spuse el lent. Întunericul îi învălui sufletul ca un linţoliu. Nu eram în toate minţile.

Ea se zgâi la el preţ de o clipă, cu o expresie devastată în ochii gri-cenuşii, apoi îşi îndreptă postura, semeaţă şi puternică.

— Înţeleg. Te rog să mă scuzi, atunci, mă duc după Ubertino.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi furtunos din încăpere.
Luând cu ea toată lumina lui.

*

Iris ieşi din dormitor clipind pentru a-şi ţine în frâu lacrimile, ceea ce era, la drept vorbind, prostie pură. Nu-l cunoştea pe Dyemore aproape deloc – era căsătorită cu el doar de câteva *zile.* Nu avea niciun motiv să pună atât de tare la suflet faptul că acesta o respinsese. Se căsătorise cu ea pentru a o proteja. Iar ea se căsătorise cu el pentru că nu avusese încotro.

Totul era cât se poate de logic, la drept vorbind, şi nu avea absolut nicio legătură cu dorinţa sexuală – sau cu lipsa acesteia.

Îşi înăbuşi impulsul de a izbi cu piciorul un bufet pe lângă care trecu.

Problema era că i se păruse, atunci când ea şi Dyemore discutaseră despre Polybius, că era posibil să găsească între ei un punct comun din care să clădească o prietenie. Că această căsnicie, chiar începută în grabă şi pe picior greşit, ar fi putut avea o şansă de a deveni acceptabilă.

O căsătorie în care să poată găsi o oarecare satisfacţie.

Acum fusese azvârlită din nou în negura incertitudinilor. Dacă Dyemore nu o dorea – dacă o găsea de-a dreptul *respingătoare*, care erau şansele ca mariajul lor să fie unul fericit?

Cum ar fi putut să trăiască alături de un bărbat care o respinsese atât de tăios?

Cum ar fi putut să trăiască fără copiii după care tânjea?

„Lua-l-ar naiba!”

Iris se opri în faţa uşii de la bucătărie, lăsându-şi răgaz o clipă pentru a se linişti. Apoi intră în bucătărie şi îl găsi pe Ubertino pregătindu-se să ia în mâini două carafe de apă aburinde.

— Ducele te aşteaptă să îi termini baia şi să îl bărbiereşti, spuse ea.

— Da, Excelenţă.

Ubertino ieşi în grabă din încăpere.

Doi servitori rămaseră în bucătărie – Bardo şi cel cu sprâncenele stufoase, al cărui nume tot nu-l ştia încă. Fuseseră aşezaţi la masă, în mod evident terminându-şi cina, şi se ridicaseră când intrase ea.

Iris îi salută din cap şi se întoarse să plece.

— *Donna,* spuse Bardo.

Fireşte. Luă sfeşnicul de pe masă şi îi făcu semn să continue. Servitorul se obişnuise să o urmeze peste tot prin castel – în mod evident la porunca ducelui.

Era cât se poate de clar că acesta considera că avea nevoie de strajă chiar şi când se afla înăuntrul abaţiei.

Gândul o făcu să se înfioare, dar apoi se scutură de frică şi se concentră cu fermitate pe sarcina de a schimba aşternuturile de pat jegoase ale ducelui.

Îşi îndreptă umerii şi îi privi pe cei doi bărbaţi, forţându-se să zâmbească. Arătă spre Bardo şi spuse:

— Bardo.

Acesta păru nedumerit, dar se înclină şi răspunse.

— *Donna*.

Iris îşi mută degetul înspre bărbatul cu sprâncene stufoase şi ridică întrebător propriile ei sprâncene.

— Ah! spuse servitorul, zâmbind larg. Era un bărbat banal, însă rânjetul făcea din chipul care altfel ar fi fost intimidant o privelişte destul de agreabilă. Luigi.

Iris dădu din cap.

— Luigi. Se uită la ambii bărbaţi. Ştiţi unde sunt ţinute pânzeturile?

Luigi şi Bardo schimbară o privire nedumerită.

— Pânzeturi?

Timp de o clipă Iris se gândi cum ar fi putut să le explice prin gesturi conceptul de *pânzeturi,* apoi se dădu pur şi simplu bătută.

Era obosită, fusese o zi lungă, iar pânzeturile cădeau de regulă în grija femeilor.

Oftă şi făcu un tur al bucătăriei. Dacă exista vreun dulap folosit pentru pânzeturi, acesta probabil se afla în camera chelăresei. Iar camera chelăresei era adesea învecinată cu bucătăria.

Iris porni spre o uşă în arcadă aflată faţă în faţă cu cea prin care intrase.

Se opri, făcându-i atât pe Bardo, cât şi pe Luigi să o privească derutaţi. I se părea bizar să se gândească la toţi oamenii care trăiseră în casa aceea până la sosirea lui Dyemore. Chelăreasa, majordomul, cameristele, lacheii şi numeroşii, extrem de numeroşii servitori de care ar fi fost nevoie pentru a păstra în bună ordine o casă atât de mare ca aceasta chiar şi atunci când nu era acasă stăpânul.

Nici nu era de mirare că abaţia părea moartă – fusese golită de oameni ca un animal eviscerat.

Iris se cutremură la acest gând, amintindu-şi când o doică destul de rea la suflet îi spusese povestea lui Barbă Albastră. Avea şapte ani pe atunci şi fusese chinuită de coşmaruri câteva luni după aceea.

Dumnezeule bun! Îşi dădu seama că, precum soţia lui Barbă Albastră, şi ea primise cheile abaţiei şi intrase pe furiş într-o cameră încuiată. Doar că aceste camere încuiate nu conţineau decât mobilier prăfuit şi desene bizare, nu cadavre.

Iris inspiră adânc şi clătină din cap, mirându-se de cât era de caraghioasă. Dyemore îi concediase pe servitori; nu se întâmplase nimic sinistru. Doar îi *spusese* că nu avea încredere în oamenii de prin părţile acelea. Simplul fapt că ea fusese recent respinsă nu era motiv să caute să îi arunce în cârcă fapte mai grave. Era ridicol să stea împietrită şi să scornească poveşti cu care să se sperie singură, fără a avea nicio dovadă. Nu era doar o gâsculiţă abia ieşită din şcoală. Era o femeie în toată firea, o văduvă de douăzeci şi opt de ani, şi era mult prea raţională pentru asemenea neghiobii.

Cu acest gând trecu pragul uşii joase. Ajunse astfel într-un hol scurt, apoi la un şir de trepte care coborau la o pivniţă spaţioasă. Aruncă o privire înăuntru. Părea a fi o

cămară sau o pivniţă de vinuri, sau şi una, şi alta. Oricum ar fi fost, era puţin probabil ca aici să găsească pânzeturi – s-ar fi umplut de mucegai.

Se întoarse pe unde venise, urmată îndeaproape de servitori, şi ajunse din nou pe holul care ducea la bucătărie. Ah! Aici se găseau alte câteva uşi. O încercă pe cea dintâi şi constată că era încuiată.

Din fericire îşi prinsese legătura de chei la brâu, folosind o bucată de sfoară. Câteva minute mai târziu deschise uşa, chiar în clipa în care pe coridor răsună ţăcănitul tocurilor Nicolettei.

Servitoarea se alătură micului grup.

Iris aruncă o privire înăuntru.

Încăperea conţinea mai multe dulapuri, scrinuri şi rafturi, iar în acestea se aflau probabil toate lucrurile pe care o chelăreasă le-ar fi ţinut în mod normal încuiate. Condimente, zahăr, leacuri, ceară de albine, nuci şi fructe uscate, tacâmurile de argint şi pânzeturile fine.

Iris se duse la cel mai mare dintre dulapuri şi deschise uşa, dând la iveală teancuri întregi de pânzeturi albe ca neaua. Nu îşi putu stăpâni o exclamaţie de satisfacţie când inspiră parfumul de cedru.

Tocmai începuse să strângă o parte dintre cearşafuri când Nicoletta spuse:

— Nu.

Surprinsă, Iris se întoarse să o privească.

Servitoarea clătină din cap cu emfază şi, ducându-se la unul dintre scrinuri, îl deschise, apoi scotoci printr-un teanc de aşternuturi ce păreau a fi mai vechi. Într-un final scoase un geamăt şi se ridică ţinând în mâini două cearşafuri care, deşi curate, erau zdrenţuite pe margini.

Iris se zgâi la ea. Cearşafurile din mâinile Nicolettei arătau ca şi cum ar fi fost păstrate doar pentru a fi folosite drept cârpe. Însă femeia mai în vârstă porni spre uşă cu braţele astfel încărcate. Poate avea de gând să le folosească pentru altceva decât patul ducelui?

— Nu, stai, îi strigă Iris.

Nicoletta se întoarse, încruntându-se.

Iris luă în grabă câteva dintre cearşafurile albe şi curate din şifonier.

— Vom avea nevoie de astea pentru patul ducelui.

Însă Nicoletta clătină din nou din cap, ţinând în mâini aşternuturile învechite. Spuse ceva – foarte vehement – în corsicană.

Iris nu reuşi în ruptul capului să înţeleagă care ar fi putut fi problema, dar era obosită.

— Îmi pare rău, dar eu aşternuturile *astea* am de gând să le folosesc.

Trecu semeaţă pe lângă servitoare şi pe lângă bărbaţi şi îşi văzu de drum, ignorând strigătele Nicolettei din urma ei.

Până să ajungă întreaga procesiune la etajul superior, în faţa dormitorului ducelui, Nicoletta se cufundase în tăcere, însă Iris aproape că o putea simţi clocotind în spatele ei.

Iris oftă. Îi părea rău că pierduse puţina bunăvoinţă pe care şi-o câştigase din partea Nicolettei în ultimele câteva zile, însă nu îi putea permite femeii mai în vârstă să creadă că îi putea dicta ce să facă. *Iris* era stăpâna casei, iar dacă trebuia să demonstreze acest lucru în mod categoric, era de dorit să o facă de la bun începutul relaţiei lor.

Aşa că nu se obosi să le adreseze servitorilor un zâmbet împăciuitor când se opri să bată la uşa dormitorului.

În plus, o neliniştea mai mult cum avea să fie primită de către noul ei soţ.

— Intră, răsună vocea lui Dyemore dinăuntru.

Iris intră cu Nicoletta, iar cei doi servitori bărbaţi făcură o plecăciune şi se retraseră.

Dyemore se ridicase din pat şi era aşezat într-unul dintre scaunele din faţa focului, purtând o haină de casă neagră, curată. Părul negru cerneală al ducelui i se revărsa pe umeri, uscându-se uşor ondulat. Cu cicatricea de pe faţă şi cu părul desfăcut avea aerul unui bandit.

Ei bine, al unui bandit suferind – obrajii îi erau în continuare mai roşii decât de obicei.

— Ţi-ai terminat baia? întrebă Iris pe un ton vioi.

Era hotărâtă să nu îi arate cât de tare o mâhnise gestul lui de respingere.

Ubertino era ocupat făcând ceva în comoda cu sertare a ducelui.

Dyemore ridică o sprânceană cu o expresie sardonică.

— După cum vezi.

Naiba să-l ia! Îşi drese vocea şi spuse uşor înţepat.

— Da, ei bine. Vreau doar să schimb aşternuturile, bine?

Se duse la pat şi, ajutată de Nicoletta, începu să dea la o parte cuvertura bogat brodată. Din fericire cuvertura nu se pătase deloc. Cearşafurile, însă, erau într-o stare posibil de nereparat.

Se încruntă şi le aruncă pe podea.

— M-am gândit…

Le aruncă o privire scurtă servitorilor.

— Da? întrebă el din spatele ei.

— Adică… Trase adânc aer în piept şi schiţă în minte un gest de exasperare faţă de ea însăşi. „Gâsculiţo! Spune-o şi gata!” Având în vedere că eşti bolnav, m-am gândit c-ar fi mai bine ca eu să dorm în încăperea rezervată cameristei, ca tu să te poţi odihni confortabil în pat singur…

— Nu.

— Singurel…

Lăsă fraza neterminată şi se ridică de deasupra cearşafului pe care tocmai îl îndesase sub marginea saltelei.

Se întoarse să îl privească.

Dyemore avea un aer destul de calm, însă purta o expresie implacabilă pe chip.

— Eşti ducesa mea. Vei dormi în patul acesta cu mine.

Ea îşi simţi gura căscându-se uşor confuză. Tocmai îi spusese că nu putea suporta să-l atingă. Ce era în capul lui?

Spuse cu prudenţă:

— Eşti încă în convalescenţă. Nu vreau să te deranjez.

— Prezenţa ta nu mă deranjează când dorm.

— Nu crezi că ar trebui să discutăm despre asta?

El îşi înclină capul într-o parte.

— Mie mi se părea, doamnă, că exact asta facem.

— Nu. Îşi dădu seama că îşi încleştase mâinile în pumni şi le lăsă rapid să se relaxeze. Nu îi putea permite să o tulbure în asemenea hal. *Tu* ai luat o decizie şi ai exprimat-o. *Asta* nu constituie nicidecum o discuţie.

— Cârtelile tale n-au să mă facă să mă răzgândesc, spuse el cu o aroganţă uluitoare. Se ridică în picioare, iar Ubertino se grăbi să meargă să-l ajute. Acum, dacă nu mai e nimic altceva, cred că am să mă retrag la culcare.

„O, pentru numele lui Dumnezeu!” Ar fi trebuit neapărat să îi spună individului că nu aşa te purtai într-o căsnicie – şi chiar ar fi făcut-o dacă nu ar fi văzut cât era de tras la faţă.

La fel de bine putea aştepta până mâine pentru a-l informa pe Dyemore că îl aştepta o surpriză de proporţii dacă îşi închipuia că avea s-o pună simplu cu botul pe labe de fiecare dată când îşi exprima părerea.

În seara aceasta îşi strânse buzele laolaltă şi se întoarse să o ajute pe Nicoletta să termine de întins cuvertura.

— Mulţumesc, spuse Dyemore de undeva de foarte aproape.

Era chiar în spatele ei, iar Iris încremeni pentru o clipă înainte de a se strecura vag stingherită pe lângă pat pentru a-i face loc să urce.

Îşi drese vocea.

— Mă duc să mă schimb în camera de toaletă.

Din spatele ei răsună un sunet gâtuit.

Iris se răsuci pe călcâie, nedumerită.

Ducele era pe jumătate întins pe pat, ca şi cum ar fi împietrit cumva în timp ce se urca în aşternuturi, cu faţa aplecată în jos ascunsă de părul lui lung.

— Ce?

Dyemore scoase un horcăit şuierător şi, dintr-odată, Iris îşi dădu seama că se petrecea ceva cumplit.

Fugi lângă el să îşi pună o mână pe umărul lui şi îl

privi în faţă.

Ochii i se albiră pe margini, iar buzele începură să i se învineţească.

— Dyemore, spuse ea. *Raphael.*

El nu păru să o audă. Nu făcu decât să privească fix în gol, continuând să scoată acel şuierat teribil. Trupul lui părea ca de piatră.

Apoi Nicoletta apăru lângă ea, trăgând-o deoparte şi strigându-l pe Ubertino. Servitorul îşi încolăci braţele în jurul stăpânului său, îl luă cu totul pe sus, ridicându-l pe bărbatul mai înalt de pe pat şi, târându-l pe jumătate, îl duse până aproape în capătul opus al încăperii, spre şemineu.

Cumva, acest gest spulberă vraja.

Dyemore inspiră gâfâit şi spuse gâtuit, cu faţa pământie:

— Ia-l de-aici! Acum! Ia-l de-aici! *Ia-l de aici!*

— Ce? întrebă Iris, năucită de furia lui turbată şi de gheaţa din privirea lui.

— *Lemnul de cedru.*

Iris se zgâi la el. Stătea sprijinit de poliţa căminului ca şi cum ar fi putut să cadă din clipă în clipă, iar ea nu înţelegea. Lemnul de cedru? Ce…?

El îşi dezgoli dinţii încleştaţi şi, dintr-un singur gest larg, răsturnă tot ce se afla pe poliţă. Ceasul de aur, o vază, două păstoriţe de porţelan şi un vas cu surcele căzură pe podea cu un bubuit.

Dyemore o privi mânios şi mârâi:

— *Acum!*

Ea tresări violent în faţa furiei lui şi, răsucindu-se pe călcâie, văzu că Nicoletta deja începuse să smulgă cearşafurile. Iris abia apucă să înşface aşternuturile noi înainte ca Nicoletta să o prindă de braţ şi să o târască afară din dormitor, închizând apoi uşa în urma lor.

Gâfâind pe coridor, cu ochii larg căscaţi, Iris o privi pe servitoare aşteptându-se să întâlnească o expresie satisfăcută. Nicoletta încercase să o avertizeze să nu folosească acele cearşafuri. Ştiuse ceva în această privinţă.

În schimb femeia corsicană se mulţumi să o fixeze la rândul ei cu ochi trişti. Clătină din cap, apoi făcu ceva cu totul neaşteptat.

Nicoletta se aplecă în faţă şi o bătu blând pe obraz.

Apoi servitoarea clătină din nou din cap şi, luând aşternuturile de la Iris, se îndepărtă cu pas greu.

De dincolo de uşa dormitorului Iris auzi o bufnitură şi glasul soţului ei ţipând în corsicană.

Preţ de o clipă rămase pur şi simplu nemişcată pe coridorul întunecat, cu inima încremenită, ascultându-l pe duce tunând răguşit din spatele ei asemenea unei bestii precum cele care îi populaseră coşmarurile din copilărie.

Disperarea îşi încolăci degetele îngheţate în jurul gâtlejului ei.

Apoi îşi aduse mâna înaintea ochilor şi studie inelul cu rubin de pe degetul ei mic. Delicat. Frumos. Etern.

Respiră din nou.

Dyemore nu era o bestie. Nu era Barbă Albastră. Nu era o creatură de coşmar dintr-un basm.

Era bărbat – un bărbat care suferea.

Iar ea avea să-şi vină în fire şi să *îl ajute.*

Mânată de acest gând, pornise deja înspre scări.

Nu îi plăcuseră aşternuturile. Ceva legat de mirosul de cedru îi provocase această criză. Nicoletta încercase să îi dea cearşafurile roase de vreme – cele care *nu* fuseseră păstrate în şifonierul din lemn de cedru. Prin urmare trebuia să coboare şi să găsească *acele* pânzeturi şi să se întoarcă la soţul ei.

Pentru că erau căsătoriţi acum, ceea ce însemna că era legată de bărbatul acesta până când moartea decidea să îi separe.

Nu, era mai mult de atât.

Dyemore o salvase punându-se pe el însuşi într-o mare primejdie, iar ea îl răsplătise împuşcându-l. El aproape murise din cauza acelei răni – era în continuare suferind din cauza acelei răni. Îi era datoare.

Şi chiar mai mult de atât.

Nu conta că era înnebunitor de despotic, posomorât şi

brutal. Nici măcar faptul că îl găsea într-un fel înspăimântător. O întrebase despre copilăria ei. Făcuse conversaţie cu ea. Se arătase interesat de părerile ei despre *Istoriile* lui Polybius – şi, chiar şi atunci când nu fusese de acord cu acele păreri, le respectase.

Ochii lui cenuşii şi reci, aţintiţi pe chipul ei în timpul dezbaterii, fuseseră intenşi şi concentraţi, ca şi cum *ea* ar fi fost singurul lucru care conta pentru el în momentul acela. Se bucurase de întreaga lui atenţie.

Iar acest lucru era ceva pentru care merita să lupte.

Chiar dacă nu aveau să îşi construiască niciodată o căsnicie adevărată.

Coti pentru a intra în bucătărie şi aproape se ciocni de Nicoletta.

Servitoarea se clătină uşor, lăsându-şi greutatea pe călcâie, iar Iris văzu că avea în braţe aşternuturile măcinate de vreme – cele care nu miroseau a cedru.

Iris întinse braţele spre ele.

Nicoletta o privi… apoi zâmbi şi îi dădu cearşafurile fără miros.

— Mulţumesc, Nicoletta.

Camerista deja se răsucise pe călcâie, întorcându-se în bucătărie.

Iris o luă înapoi pe unde venise până ajunse din nou la uşa dormitorului. Ridică mâna să bată, apoi se răzgândi şi o deschise pur şi simplu.

Se opri când îl văzu pe duce. Poziţia acestuia era bizar de familiară, deşi nu reuşea să-şi dea seama exact cum anume.

Dyemore era tot lângă şemineu, aşezat pe podea, cu spatele sprijinit de unul dintre scaune. Îşi ridicase un genunchi la piept şi îşi ţinea cotul pe el, cu mâna sprijinindu-i capul, iar părul îi cădea peste faţa aplecată în jos. Ar fi trebuit să arate nevolnic, ca un bărbat la pământ. Însă chiar şi într-o situaţie-limită îi evoca, mai mult decât orice altceva, un erou din antichitate, înfruntând o soartă copleşitor de potrivnică. Fusese doborât, îngenuncheat, dar în scurt timp avea să se ridice din nou, să-şi ia scutul şi

sabia şi să se întoarcă hotărât în luptă.

Se încruntă, tulburată de propriul ei gând fantezist. Cât de teribil ar fi fost pentru duce dacă ar fi fost neîncetat în război, fără nicio clipă de răgaz.

Clătină din cap şi aruncă o privire spre rămăşiţele mâniei lui Dyemore, împrăştiate pe podea.

Ubertino se afla în celălalt capăt al încăperii, cu un pahar de vin în mână. Servitorul se încruntă când intră ea.

Iris se duse în grabă la el.

— Haide! Ajută-mă să fac din nou patul!

Îi întinse aşternuturile, iar acesta, chiar dacă păru nesigur, puse jos paharul de vin şi făcu întocmai ceea ce i se ceruse.

Odată patul făcut din nou, Iris luă paharul de vin şi veni lângă Dyemore.

— Excelenţă, patul e pregătit, iar aici am un pahar de vin.

Aşteptă, dar nu primi niciun răspuns.

Nu avea să fie chiar atât de uşor, deci.

Se duse înapoi pentru a pune vinul lângă pat, apoi îngenunche lângă el.

— Dyemore.

Părul lui negru ca pana corbului îi ascundea trăsăturile, iar umerii lui laţi, înveşmântaţi în mătase neagră, erau coborâţi ca apăsaţi de o greutate imensă. În momentul acela arăta atât de mult precum Hades, pentru totdeauna singur şi surghiunit, încât inima ei se strânse de durere.

Şovăitoare, îl atinse pe umăr.

El tresări, apoi încremeni.

Iris înghiţi un nod şi şopti:

— Raphael.

— Te-ai întors.

Vocea îi era răguşită – de la ţipat?

— Da. Îşi muşcă buza. Vino în pat!

— Nu pot, spuse el, atât de încet, încât Iris fu nevoită să se aplece ca să îl audă. Văzu că îşi ţinea ochii strâns închişi. Lemnul de cedru. Mirosul. Nu pot.

— Nu, spuse ea. Îmi pare rău, nu am ştiut înainte, dar acum ştiu.

— A trecut? şopti el.

— Da.

Deschise un ochi cenuşiu, privind-o circumspect. Iris avu impresia că se uita la o creatură sălbatică – un animal mult mai puternic decât ea, care acum decidea dacă să aibă încredere în ea sau să o devoreze.

Probabil luă o decizie, într-un sens sau altul, căci îşi puse o mână grea pe umărul ei şi se ridică. Faţa îi era pământie, scoţând în evidenţă cicatricea lividă, iar ea se întrebă ce se întâmplase care să îl rănească atât de profund – atât pe chip, cât şi în suflet.

Iris se ridică şi ea, rămânând cu umărul sub braţul lui, încolăcindu-şi propriile braţe micuţe în jurul taliei lui pentru a-l sprijini.

— Haide! E puţin de mers până la pat, Excelenţă.

— Aş prefera să îmi spui Raphael.

Când era atât de aproape de el, lipită de coastele lui, avea impresia că vocea lui răsuna prin ea.

Ea ridică ochii spre el, surprinsă, însă el îşi păstră capul sus şi privirea aţintită drept înainte.

— Atunci aşa voi face, dacă asta îţi doreşti.

Aşteptă o replică sarcastică, însă el se mulţumi să îi arunce o privire piezişă înainte de a se urca în pat. Ezită doar o fracţiune de secundă când puse capul pe pernă. Dacă nu l-ar fi urmărit atent – dacă nu l-ar fi văzut în criză cu doar câteva minute în urmă –, Iris nu ar fi găsit nimic neobişnuit în şovăiala lui.

Apoi momentul trecu, iar Raphael se întinse şi rămase nemişcat.

— Vii în pat cu mine?

Ei i se tăie respiraţia şi îi aruncă o privire rapidă, însă ochii lui erau închişi acum. Dacă circumstanţele ar fi fost diferite, ar fi putut lua întrebarea lui drept o invitaţie…

Cum, în mod evident, *nu* era o invitaţie, ci mai degrabă o întrebare foarte clară şi simplă, ar fi trebuit să înceteze să se mai eschiveze şi să îi răspundă direct.

— Da. Vreau doar… adică… să mă pregătesc în cealaltă cameră.

Deschise camera de toaletă, apoi închise uşa în urma ei. Expiră zgomotos, simţindu-se ca o proastă. Adevărul era că noaptea trecută şi-o petrecuse în scaun, iar prima noapte, când dormise cu el în pat, fuseseră amândoi aproape leşinaţi de oboseală.

În seara aceasta senzaţia era foarte diferită.

Însă după reacţia lui înspăimântătoare de mai devreme, nu voia să se mai certe cu el pe această temă.

Buzele i se schimonosiră când îşi aminti singură – *cu fermitate* – că Raphael îi spusese cât se poate de clar că nu avea de gând să o atingă. Nu avea niciun motiv să fie neliniştită – nimic care să o *înspăimânte.* Chiar dacă *ea* mai simţea o oarecare atracţie de când îl spălase cu prosopul, îşi spuse Iris cu amărăciune, *el* nu avea să se lase înduplecat să consume căsătoria.

Fără a mai zăbovi, îşi despleti şi ea părul, şi-l perie şi se dezbrăcă, lăsându-şi doar cămaşa de corp – pe care Nicoletta i-o reparase foarte abil.

Deschise uşa dormitorului şi văzu că Ubertino se retrăsese, iar în cameră nu mai ardea decât o singură lumânare. Ocoli pe vârfuri patul masiv pentru a ajunge pe partea care, aparent, îi era rezervată ei, şi se strecură sub plapumă cât de atent putu. Ducele – Raphael – nu se clinti.

Poate că adormise deja.

Suflă lumânarea şi se instală pe partea ei, cât mai aproape de marginea patului, cu spatele spre el.

În întuneric îi auzi vocea.

— Noapte bună, soţia mea.

Pleoapele îi căzură grele peste ochi, iar gândurile începură să i se răsfire somnoroase în toate direcţiile. Până ajunseră la poziţia în care îl găsise pe Raphael aşezat prima dată când intrase în dormitor.

Stătuse în aceeaşi poziţie ca băieţelul din carneţelul de schiţe al bătrânului duce.

*

El rămase treaz şi privi tăciunii din cămin, ţinând visele în frâu.

Lemn de cedru.

Mirosul încă îi înfunda nările chiar şi acum, acru şi tăios, provocându-i dureri de cap, smulgându-i aerul din plămâni, răpindu-i minţile.

Lemn de cedru.

Aşternuturile puţiseră întotdeauna, iar în camera tatălui său mirosul fusese sufocant.

Iris probabil îl credea nebun. Sau nevolnic.

Era, într-un fel. Nu terminase ceea ce îşi propusese să aducă la îndeplinire cu atâţia ani în urmă. Ceea ce, după propria lui judecată, îl făcea un laş.

Lemn de cedru.

Odată, aşezându-se la masă la un dineu, se întâmplase să simtă acest miros pe hainele bărbatului de lângă el. Raphael ieşise împleticindu-se din încăpere şi cu greu reuşise să ajungă în grădină, unde vomitase în tufe. Şi plecase fără a-şi mai cere scuze de la gazdă. Nu putuse îndura să se întoarcă în încăperea aceea şi la mirosul acela.

Auzea răsuflarea liniştită a soţiei sale în spatele lui. Se retrăsese cât mai departe de el posibil în patul larg. Poate că îi era teamă de el. Sau era dezgustată de el.

Ar fi trebuit s-o lase să doarmă în camera de toaletă.

Dar ceva din mândria lui nu îi permitea să o facă. Era ducesa *lui.* Chiar dacă el era pângărit, chiar dacă mariajul lor nu avea să fie niciodată, poate, unul normal, o voia aici.

Cu el.

În camera care îi aparţinuse mamei lui. Singura încăpere din abaţie în care se simţise în siguranţă în copilărie.

Se întoarse într-un final, mişcându-se încet, cu umărul răvăşit de dureri. Iris îi cususe rana, după cum îi spusese Ubertino, şi nu ar fi fost surprins dacă agitaţia lui de mai devreme i-ar fi rupt din suturi. În momentul acela nu îi păsa.

Voia doar să se odihnească.

Şi să nu viseze.

Se întinse pe spate şi întoarse capul, lăsându-şi ochii să se adapteze la întuneric până reuşi să îi desluşească umerii, coborând spre îngustimea taliei ei, apoi spre rotunjimea şoldului. Se trezi sincronizându-şi răsuflarea cu a ei.

Inspirând. Expirând. Ţinând visele departe.

Dar, fireşte, veniră oricum.

Capitolul 7

Trei zile şi trei nopţi călători Ann prin pustiurile de piatră, ţinând strâns pietricica roz pentru a o apăra. În întinderea nesfârşită de piatră cenuşie nu se clintea niciun animal, nu cânta nicio pasăre, nu se vedea nicio pată de culoare.

Doar vântul şuiera neîncetat.

Iar în dimineaţa celei de-a patra zile Ann ajunse la un turn ridicat din aceeaşi piatră cenuşie...

din *Regele de Piatră*

Iris urcă pe parapetul abaţiei Dyemore în dimineaţa următoare, uitându-se nu la aleea de la intrare, ci la ceea ce se afla dincolo de abaţie. Era un talmeş-balmeş de aripi, turnuri şi ruine din alte vremuri, în apropierea clădirii principale se afla o pată vastă de verdeaţă care poate că peste vară includea şi o grădină – în mod cert existau trepte care coborau spre o zonă pavată –, încercuită de tufe de cimişir. Din iarbă se întrezăreau vlăstari verde-închis, şi i se păru că desluşea şi picături de galben, însă de la înălţimea aceea nu îşi dădea seama ce fel de flori ar fi putut fi. Întinderea de verdeaţă era mărginită de o parte şi de cealaltă de două aripi ale abaţiei – Iris nici măcar nu era sigură dacă erau amenajate ca spaţiu de locuit. Una din ele aducea a galerie. Şi mai departe se afla o clădire rotundă,

având un aer aproape medieval. Poate că, la vremea sa, acel turn primitiv fusese o fortăreaţă pentru oamenii de prin părţile acelea? În depărtare, dar încă desluşindu-se clar, se vedeau arcadele scheletice ale vechii catedrale, transformată fără îndoială în ruine de vreun război de mult uitat.

Crezuse, în noaptea aceea când plecaseră în trăsură de la orgia Lorzilor Haosului, că se aflau la kilometri buni distanţă. Acum vedea că ar fi putut veni pe jos de la ruinele vechii catedrale până la abaţia Dyemore.

Iris se cutremură. Cât era de înspăimântător să descoperi că răul era atât de aproape de căminul tău.

Şi totuşi…

Se răsuci pe călcâie, briza prinzându-i o şuviţă rebelă şi suflându-i-o în faţă. Abaţia Dyemore în sine nu era un loc tocmai rău.

De aici, de pe acoperiş, vedea la câţiva *kilometri* depărtare. Spre vest, în apropierea abaţiei, exista un pâlc de copaci, dar în rest nu erau decât dealuri domoale, colorându-se într-un verde crud sub suflul primăverii. Era un peisaj rural minunat – un peisaj *superb.* Nici nu era de mirare că ducii de Dyemore aleseseră să construiască aici.

Atunci cum se făcea că actualul duce îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă în exil?

Iris se întoarse pentru a reintra în abaţie, reflectând la această întrebare. Hugh îi spusese că existau zvonuri cum că tatăl lui Raphael fusese cel care îi provocase cicatricea. Se înfioră amintindu-şi schiţa în care Raphael apărea ca un băieţel chipeş, gol puşcă.

Aici se întâmplase ceva – ceva teribil – dar nu era sigură ce anume.

Se întrebă ce îl făcuse pe Raphael să stea departe de abaţie – şi de Anglia – atâţia ani. Ce ar fi putut determina un bărbat să se exileze din propria casă?

Doar că… Raphael nu părea să privească abaţia ca însemnând *acasă.* Zăvorâse apartamentul ducal, folosea un singur dormitor şi, din câte îşi dădea ea seama, nu adusese nicio schimbare sau îmbunătăţire abaţiei.

Ca şi cum ar fi folosit-o pur şi simplu ca pe-un han.

Nu părea să nutrească nicio picătură de afecţiune faţă de conacul în care, cel mai probabil, crescuse.

Şi începea să o bântuie o bănuială teribilă privind motivul pentru care Raphael ura atât de tare moşia. Poate că ar fi trebuit mai degrabă să cântărească o cu totul altă întrebare: ce anume l-ar fi putut determina pe Raphael să se întoarcă totuşi la abaţie?

Clătină din cap şi păşi cu grijă pe treptele de piatră măcinate de vreme care coborau în spirală din colţul acoperişului la o uşă secretă de la ultimul etaj al abaţiei. Aici pereţii erau goi şi reci, iar Iris se înfioră, avansând pe pipăite în întuneric, lăsându-şi degetele să alunece peste pietrele scobite. Câte alte femei trecuseră pe aici? Şi lor le fusese greu să îşi înţeleagă soţii, bărbaţii familiei Dyemore?

Gândul o făcu să zâmbească uşor strâmb.

Deschise o uşiţă şi trecu într-un coridor îngust aflat la etajul cel mai de sus al locuinţei – bănuia că la celălalt capăt al acestuia se afla aripa servitorilor.

Iris îşi ridică fustele şi porni în grabă spre casa scărilor.

Ieşi în holul de la etajul trei şi porni spre scările principale, aflate în partea din faţă a casei. Abaţia părea sinistru de pustie, iar Iris se înfioră.

Podeaua era acoperită cu un covor gros, iar pe pereţi erau atârnate mici picturi rafinate, dar, chiar şi aşa, locul avea un aer apăsător de singurătate.

De suferinţă.

La parter observă că nu stătea nimeni de pază la intrare – de regulă unul dintre corsicani stătea pe un scaun lângă uşă.

Acum scaunul era gol.

Iris se opri şi aruncă o privire rapidă în jurul ei. Era singură în hol. Şi nu mai ieşise cu adevărat la aer de câteva *zile.*

Fără a mai zăbovi, fugi la uşă. Era închisă cu un drug de altă dată, probabil rămas din vremuri medievale. Iris îl ridică şi ieşi pe uşă într-o clipă.

Treptele de la intrare erau pustii, iar Iris răsuflă uşurată.

În noaptea când fusese adusă aici i se păruse că abaţia era înconjurată din toate părţile de copaci. Acum văzu că de cealaltă parte a aleii pietruite se afla un mic petic de verdeaţă. Şi acesta era presărat cu flori galbene – alcătuind un veritabil covor.

Traversă aleea, îndreptându-se spre flori.

Narcise. Erau narcise şi erau cu miile. O briză adie scurt, făcând toate trompetele galben aprins să se clatine la unison.

Cum era posibil? Plantase cineva cu răbdare fiecare bulb?

Dar nu. Narcisele nu erau înşirate în rânduri ordonate, soldăţeşti, înfloreau în valuri şi pâlcuri. Probabil erau sălbatice.

Iris trase aer în piept uluită. Cât era de minunat că ceva atât de frumos şi efemer putea să înflorească aici, în această casă a morţii şi decăderii.

Dar poate că se înşela. Poate că abaţia nu era pe moarte.

Poate că doar aştepta, dormind, să fie din nou însufleţită de veselie şi vioiciune.

Iris se aplecă să inspire parfumul unei flori.

— *Iris!*

Tresări violent la strigătul lui Raphael.

Înainte să apuce să răspundă fu înşfăcată de două mâini aspre şi ridicată în picioare.

Se răsuci pe călcâie şi, oh, chipul îi era dur şi rece, cicatricea arăta ca însemnată cu fierul roşu, şi, de data aceasta, îi putu descifra expresia de pe chip.

Era *furios.*

— N-ai deloc minte? mârâi el. Eu îţi spun că eşti *în primejdie* şi îţi cer să rămâi în abaţie, iar pe tine asta te face să ieşi şi să hoinăreşti în natură?

Ea încercă să facă un pas în spate.

— Eu doar…

— *Nu.* O trase smucit la pieptul lui, cu faţa la doar

câţiva centimetri de ai ei, cu răsuflarea revărsându-i-se fierbinte peste buzele ei. Gata cu explicaţiile şi cu scuzele! M-am săturat de nechibzuinţa ta, doamnă.

Iris făcu ochii mari şi, preţ de o clipă, fu aproape înspăimântată.

Ceva de pe chipul lui Raphael se schimonosi şi se transformă.

— Ce îmi *faci...*

Îşi trânti gura peste a ei, forţând-o să întredeschidă buzele şi înfigându-şi limba în ea.

Ea scânci neputincioasă când el o aplecă pe spate, peste braţul lui.

Simţurile îi fură năpădite de gustul de cafea şi de mirosul de cuişoare şi nu mai fu în stare să *gândească.*

Raphael îşi ridică gura de pe a ei atât de brusc, încât Iris nu putu decât să se zgâiască la el, năucită.

Apoi auzi sunet de roţi pe pietriş.

O trăsură apăru pe alee înaintând rapid şi se opri în faţa casei.

Raphael o împinse pe Iris în lateral şi parţial în spatele lui, păstrându-şi mâna ferm încleştată pe braţul ei.

O jumătate de duzină de corsicani se aflau pe treptele de la intrare, iar Iris se simţi pentru o clipă ruşinată de gândul că îl văzuseră pe stăpânul lor mustrând-o, apoi sărutând-o cu atâta sălbăticie.

Apoi portiera trăsurii se deschise, iar din vehicul coborâră trei gentlemani, doi care ar fi putut fi fraţi, atât de tare semănau, şi un al treilea bărbat puţin mai scund.

Se scurse o clipă de uluire deplină, timp în care Iris şi Raphael se zgâiră la cei trei bărbaţi, iar aceştia se zgâiră la ei.

Apoi unul din fraţi făcu o plecăciune adâncă înaintea ei şi spuse:

— Lady Jordan. Cât de… *surprinzător* să vă găsim aici.

Iris îşi simţi răsuflarea poticnindu-se de spaimă, în timp ce Raphael împietri lângă ea. Bărbaţii aceştia îi erau străini şi totuşi, aici, atât de departe de Londra, ştiau cine era.

Ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru.

Făceau parte dintre Lorzii Haosului.

*

Raphael se zgâii la intruşii care îi călcaseră moşia, doar autocontrolul său de fier împiedicându-l să o trimită imediat pe Iris înapoi în abaţie.

Îi simţea tremuratul fin al mâinii.

Cum *îndrăzneau* aceste gunoaie laşe să îi invadeze teritoriul?

Să o înspăimânte pe *soţia* lui.

— O, vai, am sosit într-un moment inoportun?

Hector Leland – bărbatul care fusese primul contact al lui Raphael cu Lorzii Haosului – rosti cuvintele tărăgănat, ironic. Leland era un bărbat scund, cu păr castaniu-roşcat pe care nu şi-l pudra, prinzându-l într-un coc la ceafă.

— Ubertino, strigă Raphael, fără a-şi lua ochii de la cei trei bărbaţi.

Corsicanul veni în grabă lângă el.

Raphael avu grijă să vorbească limpede şi tare.

— Condu-o pe ducesa mea în camera ei, te rog!

Ubertino se înclină şi întinse un braţ, făcându-i semn lui Iris să pornească înaintea lui.

Raphael îşi asuma un risc, fireşte. Iris ar fi putut decide să îi nesocotească porunca în acel moment crucial. În fond, tocmai fusese ocupat să o certe când fuseseră întrerupţi de sosirea celor trei.

Însă aparent soţia lui înţelesese într-un sfârşit primejdia în care se afla. Fără un cuvânt, se întoarse în abaţie.

Ubertino o însoţi, urmat îndeaproape de Valente şi Ivo, iar Raphael se bucură că avea servitori atât de loiali.

Aceştia aveau să o protejeze.

Se întoarse spre oaspeţii lui nepoftiţi.

Aveau toţi un aer destul de inofensiv şi chipuri care nu spuneau nimic anume. Ar fi putut fi un grup oarecare de aristocraţi întâlnindu-se într-o cafenea sau un salon.

Doar că erau toţi trei membri ai Lorzilor Haosului.

Raphael porni spre ei cu mişcări de animal de pradă.

Gerald Grant, viconte de Royce, cel mai în vârstă dintre intruşi, îşi drese vocea.

— Dyemore. Habar nu aveam că te bate gândul să te căsătoreşti. Am venit să…

Se întrerupse când Raphael continuă să înainteze spre ei, iar cei trei bărbaţi fură nevoiţi să facă un pas în spate.

Raphael se opri şi îi fixă cu privirea.

— Ce căutaţi pe moşia mea?

— Am venit la porunca unui prieten comun, spuse Royce cu subînţeles.

Fuseseră trimişi de Dionysus – cel mai probabil pentru a afla dacă Raphael o omorâse pe Iris. Ar fi trebuit să se aştepte la acest lucru. Era pur şi simplu ghinionul lui că Iris se aflase afară la sosirea lor. Dacă nu ar fi fost afară, poate că Raphael ar fi reuşit să ascundă faptul că era în viaţă timp de alte câteva zile – suficient cât să se refacă pe deplin.

Dar nu avea niciun rost să regrete ceea ce ar fi putut fi. În cel mai rău caz i se oferea acum ocazia de a-i interoga pe bărbaţii aceştia în legătură cu Dionysus.

Odată această hotărâre luată, Raphael schiţă un gest smucit din cap în direcţia abaţiei.

— Poftiţi înăuntru!

Andrew Grant, fratele mai mic al lordului Royce, înghiţi zgomotos un nod şi spuse circumspect:

— Câtă amabilitate, Excelenţă!

Raphael se întoarse fără a mai adăuga nimic şi porni spre treptele abaţiei.

— Luigi, îi spuse unuia dintre bărbaţii de pe trepte, adresându-i-se în corsicană. Spune-i Nicolettei să aducă în camera de zi o tavă cu ceai şi ce-o fi având de mâncare.

— Da, Excelenţă, răspunse bărbatul şi dispăru rapid în abaţie.

— Voi doi veniţi cu mine, le spuse corsicanilor rămaşi, iar când trecu pragul, urmat de oaspeţii lui, servitorii lui veniră din spate.

Raphael conduse procesiunea în sus pe scări, în acelaşi salon în care se căsătorise cu Iris. Traversă încăperea şi se duse la foc.

— Mulţumim că ne-ai invitat înăuntru, Dyemore, spuse Leland din spatele lui.

— Nu ţin minte să vă fi *invitat* la abaţie, Leland. Se întoarse într-un sfârşit cu faţa spre cei trei bărbaţi. Pe *niciunul* dintre voi.

— Fireşte, nu dorim să deranjăm, Excelenţă, spuse Andrew. Suntem în drum spre Londra. Ne-am oprit doar să-ţi facem o vizită scurtă. Dacă am fi ştiut…

Vocea i se frânse şi se pierdu când Royce îi aruncă o privire iritată. Fraţii arătau ca şi cum ar fi fost gemeni, atât de tare semănau între ei, amândoi cu nasuri şi bărbii uşor ascuţite şi câţiva pistrui palizi pe tenul alb, pistrui care le dădeau un aer băieţesc.

Raphael văzuse ce făceau aceşti *băieţi* la lumina torţelor. La drept vorbind, îi cunoştea pe amândoi din copilărie.

În fond, moşia Grant era învecinată cu a lui.

Şi, fireşte, tatăl lor, la fel ca al lui, făcuse parte dintre Lorzii Haosului.

— Ai face bine să te pleci în faţa *prietenului* nostru comun, spuse Royce, rostind deosebit de apăsat acel cuvânt.

Raphael ridică o sprânceană.

— *Eu* nu mă plec în faţa nimănui.

— A, nu? spuse Leland. Şi totuşi doreşti să te alături unei companii exclusiviste. Una care are un lider categoric.

Raphael susţinu privirea lui Leland. Nu îl întâlnise niciodată singur – Leland era în permanenţă însoţit de unul din fraţii Grant sau de amândoi. Raphael crezuse dintotdeauna că individul era un linge-blide, şi totuşi în momentul de faţă părea a fi cel mai puţin intimidat de prezenţa lui Raphael.

Interesant.

Bardo intră în camera de zi şi se întoarse să îi ţină uşa Nicolettei, care se năpusti înăuntru cu o tavă uriaşă de ceai

şi mici fursecuri. Îi aruncă lui Raphael o privire circumspectă în timp ce puse ceaiul pe o masă de lângă canapea şi umplu patru ceşti înainte de a face o reverenţă şi de a se retrage din încăpere.

Andrew îşi îngrămădi mai multe fursecuri pe o farfurie şi luă o ceaşcă de ceai.

Ceilalţi doi bărbaţi ignorară ceea ce li se servise.

Raphael se aruncă pe un scaun.

— Spuneţi-mi de ce mi-aţi tulburat liniştea.

— Am fost trimişi de către Dionysus în persoană să vedem dacă te-ai ţinut de promisiune, spuse Royce, sâsâind ca o pisică stropită cu apă. Şi, ce să vezi – ai primit poruncă să o *ucizi,* dar noi am descoperit-o pe Lady Jordan în casa ta, ba, mai grav, am aflat c-ai fost în stare să te *căsătoreşti* cu ea.

Raphael ridică din umeri, luându-şi ceaşca şi sorbind din ea. Nu prea îi plăcuse niciodată ceaiul, dar era o băutură pe care englezii o îndrăgeau.

— M-am răzgândit.

Andrew râse.

— Te-ai răzgândit? Cel mai tânăr dintre fraţii Grant se aşează pe un scaun în faţa lui Raphael, clătinând din cap. Te va ucide, ştii asta, nu?

— A, da? Raphael înclină capul într-o parte, simţind cum focul pe care nu reuşea niciodată să îl zăgăzuiască multă vreme ţâşnea din nou prin el. Fără îndoială n-are decât să încerce.

Andrew păru nedumerit.

— Dar ai promis pe cuvântul tău de *onoare.*

— *Onoare.* Raphael arcui o sprânceană. În ce fel de companie? Înconjuraţi de torţe, stând toţi cu mădularele la vedere, mascaţi şi temându-ne să ne arătăm chipul. Se aplecă în faţă. Câte victime au fost în noaptea aia, ei, Andrew? Câte dintre ele au fost *copii?* Nu-mi vorbi tu mie despre blestemata de *onoare.*

Andrew coborî ochii în poală, unde începu să îşi frângă mâinile.

Leland, însă, nu se lăsă la fel de uşor intimidat.

— Ţi-a poruncit limpede să te descotoroseşti de Lady Jordan, murmură acesta. O consideră o primejdie pentru Lorzi – cu atât mai mult cu cât e o prietenă a ducelui de Kyle.

— Ceea ce înseamnă că răpirea ei a fost o neghiobie cu atât mai mare, spuse Raphael, lăsându-se pe spate. Dar spuneţi-mi, Dionysus v-a trimis aici personal? L-aţi văzut fără mască?

— Ne-a lăsat un bileţel. Andrew ridică privirea, cu o expresie neliniştită în ochii lui spălăciţi. Ştii că nu îşi dezvăluie niciodată chipul, în faţa nimănui.

— Cuiva tot trebuie să şi-l dezvăluie, murmură Raphael. Cineva tot ştie cine e şi de unde a venit.

— Nu ştie nimeni, se grăbi Leland să clatine din cap.

Raphael îl privi.

— Atunci cum comunică? De unde a ştiut că sunteţi încă prin zonă? Cum a ştiut unde să vă lase bileţelul?

— Contează? întrebă Andrew. Ne aflam la Grant Hall. El probabil se afla prin apropiere cu ocazia orgiei. Bileţelul era pecetluit şi ne-a fost lăsat la uşă.

Raphael îşi îngustă ochii.

— Cum urmează să îi raportaţi vizita pe care mi-aţi făcut-o?

— Printr-un bileţel în…

Andrew dădu să-i răspundă, însă fratele lui îl întrerupse.

— De ce vrei să ştii? La ce ţi-ar servi informaţiile astea? întrebă Royce. Cauţi să îl nimiceşti pe Dionysus al nostru, nu-i aşa? Vrei să-i iei locul.

— Şi dacă ar fi aşa? întrebă Raphael încet.

Royce făcu un pas spre Raphael, cu chipul schimonosit de furie, dar reacţia lui veni după o scurtă ezitare, cu doar o fracţiune de secundă prea lungă.

Ceea ce însemna că Royce se temea de el.

— Acest Dionysus e puternic, se grăbi Leland să spună. Lorzii nu au mai avut un asemenea lider excelent de când a fost ucis tatăl tău toamna trecută. Bărbatul care a încercat să devină Dionysus imediat după tatăl tău era prea

obsedat de propria lui avere.

Raphael rânji batjocoritor când auzi pomenindu-se de tatăl lui. Bătrânul duce de Dyemore fusese un desfrânat de cea mai joasă speţă şi un bărbat complet lipsit de onoare. În niciun caz nu fusese *excelent.*

— Acest nou Dionysus are planuri magnifice, continuă Leland. Planuri care ne vor face pe toţi bogaţi şi influenţi. Nu te va susţine nimeni dacă vei încerca să-l înlături de la putere.

— A, nu? Raphael îi privi concentrat. Nici măcar dacă voi promite să împart puterea dată de statutul de Dionysus?

— Ce vrei să spui? întrebă Leland.

Raphael ridică din umeri.

— Când voi deveni următorul Dionysus, în mod firesc îi voi recompensa pe cei care m-au ajutat să dobândesc acea poziţie – poate chiar permanent. În fond, de ce să existe doar *un singur* lider al Lorzilor?

— Asta e o discuţie periculoasă, murmură Andrew stingherit.

— E o discuţie ridicolă, pufni Royce dispreţuitor. Habar nu ai cine e – *ce anume* e.

— Îmi pare rău, Dyemore, şopti Andrew. Nu te putem susţine.

Îşi plecă şi mai mult capul când fratele lui îi aruncă o privire mânioasă.

Royce se întoarse spre Raphael.

— Tu şi noua ta ducesă nu o veţi duce prea mult dacă te încăpăţânezi în purtarea asta nebunească, Dyemore. Renunţă la ea şi potoleşte-te! Poate că, dacă îţi ceri iertare în genunchi, Dionysus te va ierta şi te va lăsa să trăieşti.

Raphael ridică din sprâncene.

— Eu nu mă târăsc în genunchi.

— Înseamnă că eşti nebun şi condamnat la pieire, spuse Royce pe un ton exasperat. Oricum, ce-ţi veni să te căsătoreşti cu Lady Jordan?

— Vai, Royce, chiar nu crezi în basme? spuse Raphael alene. Poate că pe cea care a fost cândva Lady Jordan am

văzut-o la un bal cu luni bune în urmă şi m-am îndrăgostit de ea din prima clipă.

Leland pufni în râs, Andrew se mulţumi să îl privească gânditor, iar Royce îşi înăbuşi o înjurătură sălbatică.

— Nu-ţi bate joc de mine, Dyemore. Tu eşti cel care va fi mort în curând, nu eu. Şi tu, *şi* ducesa ta.

Raphael simţi focul revărsându-se peste propriile bariere.

Se ridică, iar Royce se dădu în spate.

— Afară, şopti Raphael.

Se retraseră în fugă din încăpere, ca nişte şobolani.

Raphael porni cu pas lung spre uşă şi urcă în dormitorul lui.

Deschise larg uşa, trântind-o de perete şi speriind-o pe Iris, care era aşezată pe vatră.

Aceasta se ridică, frângându-şi mâinile.

— Ce e? Ce voiau?

— Pe tine, se răsti el. Strânge-ţi lucrurile de care ai nevoie. Pornim spre Londra într-o oră.

*

În după-amiaza aceea Dionysus îi zâmbi vulpii din spatele măştii sale. Se aflau într-o încăpere privată dintr-un han nu departe de abaţia Dyemore. Vulpea îşi făcuse rost de o cameră pentru orgie, iar Dionysus îi ceruse să mai rămână şi după, dintr-o toană de moment.

O decizie care, după cum se dovedise ulterior, fusese foarte inspirată.

— Stăpâne, spuse vulpea. Ştii că îţi stau la dispoziţie.

— Aşa să fie oare? Dionysus îl studie, căci vulpea, desigur, nu purta mască.

Era un bărbat cu o constituţie medie, cu păr roşcat – deşi scăfârlia îi era acum acoperită de o perucă albă – şi cu ochi verzi. Provenea dintr-o familie cu vechime şi fusese suficient de chipeş pentru a-şi găsi o soţie moştenitoare a unei averi generoase, deşi nu atât de chipeş încât zestrea soţiei sale să reuşească să acopere toate datoriile cu care

tatăl său împovărase moşia familiei. Vulpea era un individ pe de-a întregul imoral şi pe deplin devotat poftelor sale sexuale, care erau departe de ceea ce ar fi putut fi considerat de bun-gust.

Oh, şi îşi dorea cu disperare să recâştige averea pe care o pierduse tatăl său.

Ceea ce îl făcea uşor de cumpărat.

— Ştii că îţi sunt loial, spuse vulpea.

— Mi-ai spus-o, replică Dionysus, bătând darabana cu degetele pe braţul fotoliului în care stătea. Dar ţi-ai dovedit vreodată loialitatea în faţa mea? Eu cred că nu.

— Atunci încredinţează-mi o sarcină. Vulpea se ridicase în picioare acum, cu ochii lui verzi căscaţi larg şi cu chipul plin de fervoare. Spune-mi ce să fac şi am s-o fac, ca să te convingi de loialitatea mea o dată pentru totdeauna.

— Prea bine. Dionysus îşi înclină capul. Dyemore m-a sfidat. Şi-a dat cuvântul în faţa mea, apoi şi l-a încălcat. E lipsit de onoare. E nesupus. E periculos. Descotoroseşte-mă de trădătorul acesta şi de soţia lui şi nu îmi vei câştiga doar respectul şi statutul de prieten de încredere, ci te voi răsplăti şi în bani.

Ochii vulpii scânteiară. Mai mult când auzi pomenindu-se de bani decât de respectul stăpânului său, însă Dionysus era un om cinic. Accepta orice mijloc prin care putea să-şi motiveze pionii.

— Jur să fac asta pentru tine, spuse vulpea cu o fervoare satisfăcătoare.

— Bun, replică Dionysus şi începu să-i descrie cum voia să fie ucişi Dyemore şi soţia acestuia.

Capitolul 8

Turnul era rotund şi mic de înălţime, construit fără mortar, din pietre pur şi simplu îmbinate laolaltă. Ann îl ocoli până găsi o uşă şi bătu la ea.

Bărbatul care îi deschise era înalt şi slab, cenuşiu la

faţă şi colţuros, sever şi încruntat. Era, la drept vorbind, exact ca pustiul sterp de piatră.

Ann îl privi pe Regele de Piatră şi ridică bărbia.

— Am nevoie să o salvezi pe surioara mea.

Regele de Piatră se zgăi la ea fără a clipi.

— Cum?...

din *Regele de Piatră*

Spre sfârşitul după-amiezii în aceeaşi zi Iris îşi privea soţul de pe bancheta opusă a unei trăsuri care străbătea zgâlţâindu-se drumul de ţară accidentat. Era palid, iar buzele îi erau strânse laolaltă într-o dungă subţire, însă se ţinea drept cu severitate, ca şi cum ar fi putut depăşi prin simpla forţă a voinţei sale ultimele rămăşiţe ale efectelor produse de febră.

Şi poate că într-adevăr putea, îşi spuse Iris cu un zâmbet strâmb, în fond, era vorba de bărbatul care pusese pe fugă, cu coada între picioare, trei membri ai Lorzilor Haosului. Care declarase război pe faţă împotriva lui Dionysus, liderul Lorzilor Haosului – şi, prin extensie, împotriva Lorzilor în sine – fără ezitări sau remuşcări.

Hades era un bărbat de care alţi bărbaţi se temeau – şi pe bună dreptate, se pare.

Raphael se întoarse în momentul acela, iar ochii lui de cristal îi întâlniră pe ai ei.

Arcui o sprânceană.

— De ce zâmbeşti?

Ea ridică din umeri.

— Mi-am amintit pur şi simplu cât de în grabă au plecat oaspeţii noştri din abaţie.

— Nu mă îndoiesc că s-au dus glonţ să îl informeze pe Dionysus că eşti încă în viaţă. O privi mânios. Şi că ne-am căsătorit.

— Credeam că identitatea lui e secretă!

Atât aflase şi ea de la Hugh.

— Este. Preţ de o clipă Iris crezu că Raphael avea să se limiteze la atât; apoi el păru să ia o decizie şi continuă,

privind-o concentrat. Aparent Dionysus a comunicat prin bileţele cu fraţii Grant. Ei nu mi-au spus, dar nu mă îndoiesc că au la rândul lor un sistem prin care să-i transmită mesaje. Dionysus probabil ştie deja că eşti în viaţă.

Iris nu îşi putu împiedica muşchii să nu se contracte subit, o reacţie instinctivă precum cea a unui iepure încremenind în faţa unei vulpi.

Apoi trase adânc aer în piept.

— De asta ai insistat să pornim spre Londra atât de în grabă, nu-i aşa?

Raphael dădu din cap.

— Cu cât societatea londoneză află mai repede că suntem căsătoriţi, cu atât mai repede vei fi la adăpost. Îşi aruncă privirea pe fereastră, lovindu-se uşor cu arătătorul peste buză ca şi cum ar fi fost cufundat în gânduri. În plus, şi ei tot spre Londra se îndreptau, fără îndoială, şi tot acolo va merge şi Dionysus. Acolo îl voi înhăţa. Acolo îi voi *distruge.* Clătină din cap. Am crezut că voi avea mai mult răgaz înainte ca Dionysus să descopere că eşti în viaţă, suficient ca rana să mi se vindece complet, dar se pare că această speranţă a fost deşartă.

Iris îşi drese vocea, simţindu-se vag vinovată că se lăsase văzută de fraţii Grant şi de domnul Leland.

— Cel puţin la Londra poţi să apelezi la ducele de Kyle pentru a-i cere ajutorul în privinţa Lorzilor Haosului.

El o privi, împreunându-şi sprâncenele negre.

— De ce aş avea nevoie de ajutorul lui Kyle?

Iris îşi simţi fălcile căscându-se a mirare.

— Nu *poţi* să îi dobori pe Lorzii Haosului de unul singur.

— Ba pot şi am s-o fac.

Era chiar atât de arogant – sau pur şi simplu nebun? Hugh crezuse că îi distrusese pe Lorzii Haosului iarna trecută şi totuşi, precum Hidra cu mai multe capete, monstruoasa organizaţie supravieţuise. Cum ar fi putut Raphael să înfrângă un duşman atât de puternic – mai ales dacă refuza ajutorul?

El oftă.

— Îmi pare sincer rău că ai fost prinsă la mijloc în războiul acesta, dar planurile mele rămân neschimbate. Am să găsesc inima Lorzilor Haosului, am s-o smulg de unde bate şi am să-i trec pe toţi prin foc şi sabie.

— Dar de ce trebuie neapărat să o faci personal? Se aplecă spre el cu un aer urgent. Şi complet singur?

El îşi strânse buzele laolaltă şi se uită pe fereastră.

— Pentru că tatăl meu le-a fost Dionysus. Pentru că am ştiut de atâţia ani la ce fapte se dedau Lorzii Haosului şi nu am intervenit niciodată împotriva lor. Îşi îndreptă din nou privirea spre ea, iar Iris văzu că ochii lui de cristal erau acoperiţi acum cu o peliculă de gheaţă. Asta e bătălia *mea,* astfel plătesc pentru ceea ce am permis să se întâmple.

— Dar… Iris clătină din cap. Nu eşti tu vinovat de faptele tatălui tău.

— Nu sunt? Buzele i se răsfrânseră într-un mârâit, însă ei i se păru că era îndreptat spre el însuşi. Aş fi putut să îl opresc. Aş fi putut să îl *ucid* şi să fi distrus Lorzii Haosului cu ani buni în urmă.

— Ai fi fost spânzurat pentru crimă dacă ai fi făcut asta, şopti ea. Ar fi fost sinucidere curată.

El îi susţinu privirea.

— Un bărbat cu principii ar fi făcut-o fără să se sinchisească de urmări.

Ea se zgâi la el, minunându-se cât de calm stătea – cât de *nemişcat* – în timp ce îi vorbea de violenţe şi înfruntări. Era îmbrăcat complet în negru, ca o întruchipare a morţii, cu părul lucios şi negru ca abanosul revărsându-i-se liber în jurul umerilor şi cu ochii lui cenuşii şi reci fixând-o fără emoţie.

Dar *chiar* erau complet lipsiţi de emoţie? Sau era doar o mască, precum cea pe care o purtase în noaptea când îl împuşcase? Pentru că adevărul era că se afla într-un moment de cotitură. Putea să îl lase pe el să facă legea în căsnicia lor. Putea să-i permită să o dea cu blândeţe la o parte, în timp ce el îşi vedea de planurile lui ucigătoare – singur, furios şi pregătit să îşi jertfească viaţa – sau… sau *pute*a să încerce să pătrundă dincolo de acea durere şi

acea răceală de gheaţă şi să descopere ce se afla dedesubt.

Putea încerca să facă din acest mariaj o căsnicie *reală,* cu sau fără sex. În fond, doar o parte infimă dintr-o căsnicie se petrecea în dormitor.

Cum se înţelegeau un soţ şi o soţie în tot timpul în care nu erau în pat era, poate, la urma urmei, cu mult mai important pentru fericirea lor.

Iris îşi muşcă buza.

— Şi după?

El o privi cu ochii îngustaţi.

— Poftim?

— După ce le treci oraşele prin foc şi prin sabie şi după ce blestemi pământurile inamicilor tăi, spuse ea. Ce vei face mai departe?

— Ce vrei să spui? Sprâncenele i se împreunară într-o expresie încruntată. Atunci voi fi terminat.

— Vei fi terminat cu misiunea ta, desigur, dar cu restul vieţii? Nu prea cred. Nu poţi avea mai mult de treizeci şi cinci…

— Am treizeci şi *unu,* o întrerupse el, pe un ton sec ca praful.

— A, da? spuse ea vioaie. Eu am douăzeci şi opt. Dar *ideea* e că mai ai încă ani buni de trăit.

El îşi înclină capul într-o parte, privind-o pentru o clipă, apoi spuse:

— Nu contează ce voi face după. Tot ceea ce contează e nimicirea Lorzilor.

Intenţionează să moară. Iris înţelese acest lucru subit şi complet. Nu se gândea ce avea să facă după ce-i învingea pe Lorzi pentru că nu credea că avea să scape cu viaţă din acea înfruntare. De ce o făcea? Ce îl împingea să-i distrugă pe Lorzi şi pe el însuşi în acelaşi timp?

Brusc se simţi inexplicabil de furioasă. Cum *îndrăznea*?

— Fă-mi plăcerea, spuse ea, cu un zâmbet scurt şi tăios. Imaginează-ţi o lume fără Lorzii Haosului. O lume în care tocmai ne-am căsătorit. Ce ai face?

El o fixă cu privirea vreme îndelungată, cu chipul complet lipsit de expresie, iar Iris crezu că avea să-i refuze rugămintea.

Că avea să îi întoarcă spatele şi să o ţină la distanţă.

Privindu-l astfel, cu lumina ce se strecura pe fereastră căzându-i pe jumătatea de faţă neatinsă de cicatrice, îi trecu prin minte că, dacă nu ar fi avut cicatricea, ar fi fost cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Apoi el întredeschise buzele care erau şi frumoase, şi urâte în acelaşi timp.

— Cred că m-aş lăsa în mâinile soţiei mele, murmură Raphael. Ce ai dori să fac? Cum ar fi acest basm pe care insişti să îl explorăm?

Iris îşi stăpâni impulsul de a-şi da ochii peste cap. Ce bărbat incredibil de încăpăţânat!

— Îţi place la ţară sau în oraş?

El ridică din umeri.

— Oriunde.

Ea scrâşni din dinţi.

— *Alege.*

Raphael o studie pentru o clipă.

— Prea bine. La ţară.

— Bun. Primul lucru pe care trebuie să îl decidă un cuplu recent căsătorit e dacă îşi vor petrece cea mai mare parte din timpul lor împreună la ţară sau în oraş.

— Tu aşa ai făcut în prima ta căsnicie? întrebă el pe un ton sec.

Ea clipi, luată prin surprindere, dar ar fi trebuit să-şi amintească.

Raphael era complet lipsit de sofisticare în arta duelării verbale.

— Nu. James era ofiţer în armata Maiestăţii Sale. Primii ani ai căsniciei noastre i-am petrecut pe Continent.

— Şi după aceea?

— Eu am locuit în reşedinţa lui din Londra, replică ea cu o voce calmă.

— Fără el?

Ea ridică bărbia.

— Da.

Ochii lui erau cenuşii ca gheaţa, însă o priveau cu atenţie deplină.

— Decizia asta i-a aparţinut lui sau ţie?

— Am… Coborî privirea în poală, încercând să-şi pună ordine în gânduri. A fost o decizie de comun acord, cred, deşi nu am discutat-o niciodată. Căsnicia nu a fost… plină de afecţiune. El era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. Ridică privirea spre el şi îi zâmbi, deşi buzele îi tremurau. Mama mea a fost atât de fericită când mi-a cerut mâna. Era considerat o partidă foarte bună pentru mine. James avea un titlu nobiliar şi era bogat – cel puţin mai bogat decât familia mea.

— Înţeleg. Vocea îi era profundă. Calmă. Sigură. Eu aş prefera de departe să locuieşti cu mine. Întotdeauna.

— La fel şi eu. Zâmbetul i se lăţi într-o expresie de fericire reală. Brusc se simţi mult mai sigură pe ea însăşi. Deci… îşi drese vocea. Şi mie îmi place la ţară. Eventual am putea renova abaţia – să aducem servitori noi de la Londra, dacă nu vrei să angajezi dintre localnici – şi am putea locui acolo.

El se încruntă.

— Am şi alte moşii. Una e în Oxfordshire şi una în Essex. Ambele case sunt dărăpănate, însă.

— Chiar aşa? Iris se aplecă puţin în faţă, entuziasmată. Atunci poate că ar trebui mai întâi să facem un tur al moşiilor tale, înainte de a decide unde să locuim? Pe neaşteptate îi trecu ceva prin minte. Adică… O, te rog să mă ierţi. Presupun că finanţele tale permit repararea caselor de pe moşiile tale?

Raphael flutură din mână, alungând acea temere.

— Bunicul meu a fost îngropat în datorii. Zestrea mamei mele a asigurat averea familiei Dyemore. Doar că tatăl meu nu s-a obosit niciodată să poruncească să fie reparate casele de pe moşii aşa cum ar fi trebuit. Nu-ţi face griji. Am fonduri suficiente.

— O, minunat, murmură Iris. Îmi place *mult* să decorez.

— Şi asta e ceea ce ţi-ar plăcea să faci? o întrebă el curios. Să îţi petreci viaţa la ţară, renovând conacele mele?

— O, am face mult mai mult de atât. O parte din timp ne-am petrece-o la Londra, vizitându-ne prietenii. Ignoră faptul că el nu părea să *aibă* deloc prieteni. Îmi place în mod deosebit să citesc şi să colecţionez cărţi şi mi-ar plăcea să frecventez negustorii de cărţi pentru a construi o bibliotecă, cu permisiunea ta?

Raphael dădu din cap.

Iris zâmbi.

— Edinburgh e un alt oraş cunoscut pentru negoţul de carte. Mi-ar plăcea să călătoresc acolo şi poate şi pe Continent, la Paris şi Viena.

El se foi.

— Asta ar depinde de situaţia conflictelor dintre guvernele acelor ţări.

— Da, desigur. Flutură din mână, alegând să ignore acel aspect. Odată ce am renovat şi redecorat unul dintre conacele tale, am putea să ne petrecem cea mai mare parte din an acolo. Mi-ar plăcea să fac o grădină. Să construiesc o bibliotecă. Să merg la plimbări pe jos şi călare. O, şi – îl privi uşor sfioasă – mi-ar plăcea să am un căţeluş, dacă s-ar putea. Un mic câine de apartament.

— Fireşte, spuse el, fixând-o cu o privire intensă. Dar nu înţeleg. Dacă îţi doreşti un căţeluş cu atâta ardoare, de ce nu ai unul deja?

— Locuiesc cu fratele meu, Henry, şi cumnata mea, Harriet. Sunt amândoi foarte generoşi că îmi permit să locuiesc cu ei. Averea lui James a fost, desigur, lăsată moştenire fără drept de înstrăinare. Mi-a lăsat şi mie o mică parte, dar să locuiesc singură ar fi fost peste puterile mele financiare. Trase adânc aer în piept şi zâmbi cu regret. Lui Harriet nu îi plac animalele.

— Ah. Pleoapele îi coborâseră pe jumătate peste ochii cenuşii.

— Te asigur, poţi să ai oricâţi căţei doreşti. O întreagă haită.

— Mulţumesc.

Oftă fericită.

Raphael îşi drese vocea şi ridică privirea.

— Mai am o moşie, spuse el încet. O casă pe insula Corsica.

Corsica. De unde erau servitorii lui. De unde părea a fi şi *el.*

— Vrei să-mi povesteşti despre asta? îl întrebă ea.

— Casa se află mult deasupra unui golf, în sudul insulei, spuse el, construită pe stânci albe de către bunicul mamei mele. El era din Genova şi avem pământuri acolo, deşi nu le-am văzut niciodată. Golful e presărat cu nisip alb şi am înotat acolo când eram copil – ba chiar tânăr adult, la drept vorbind. Şi m-am plimbat călare pe acolo. Marea are o altă culoare în Corsica, e limpede şi de un albastru-verzui. Văzduhul e larg şi inundat de soare. Pe moşia mea se cultivă castani şi obişnuiam să mă plimb printre copaci, păşind când la umbră, când la soare.

Cuvintele lui o vrăjiră.

— De ce ai plecat?

El o privi.

— Ca să-i pun capăt.

Iris nu îndrăzni să întrebe la ce anume voia să pună capăt.

— Mi-ar plăcea… Şovăi. Dacă va fi posibil – după ce se termină – mi-ar plăcea să călătoresc din nou în Corsica.

Dintr-un motiv de neînţeles, Iris simţi lacrimi în ochi.

— Şi mie mi-ar plăcea asta.

Trăsura se cufundă în tăcere pentru o clipă, continuând să înainteze cu un huruit pe drum.

Apoi Raphael îşi înclină capul.

— Şi asta-i tot? Un conac de ţară decorat, câini, cărţi şi călătorii? Asta e tot ce-ţi doreşti de la viaţa ta?

— Mă tem că nu sunt o femeie foarte complicată. Îi oferi o jumătate de zâmbet. Nu am nevoie de bijuterii şi trăsuri sau petreceri şi gălăgie. Un foc bun şi un câine care să-mi stea în poală când citesc m-ar face pe deplin fericită.

El pufni în râs.

— M-am căsătorit cu un şoricel.

Iris îşi muşcă interiorul obrazului. Ultima dată Raphael o refuzase cu brutalitate, dar cu siguranţă acum… îşi drese vocea.

— Mi-aş… mi-aş mai dori şi ceea ce îşi doreşte orice altă femeie de la o căsnicie…

Raphael înclină întrebător capul.

O, pentru numele lui Dumnezeu! Cât de obtuz putea fi individul!

Se forţă să zâmbească, tremurător.

— Copii.

El încremeni, şi orice urmă din camaraderia care se crease între ei se risipi.

— Nu.

*

Îi vorbise prea tăios.

Mai târziu în seara aceea Raphael îşi privi ducesa în timp ce trăsura intră în curtea unui han mare pentru a poposi peste noapte. Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte tot restul drumului după ce el îi întrerupsese atât de brutal conversaţia despre copii. Ea se străduise din răsputeri să se poarte ca şi cum nu ar fi fost nimic în neregulă, însă el văzuse că îi dispăruse din ochi lumina care radiase în ei cât timp vorbise despre decorat case şi despre construirea unei biblioteci personale.

Îşi smulse privirea de pe chipul ei gânditor. La ce se aşteptase? El îi spusese foarte clar cum stăteau lucrurile. Doar nu voia să se împerecheze cu cineva ca el? Cu sângele care îi curgea prin vene şi pata ruşinoasă care umbrea tot ceea ce era? Ea nu cunoştea acest detaliu, dar fără îndoială înţelesese ce anume fusese tatăl lui.

Ce fuseseră bărbaţii familiei Dyemore generaţii la rând!

Era mult mai bine să pună capăt cu el însuşi seminţiei sale vicioase decât să ducă mai departe acel păcat. Să îşi asume riscul ca tot ceea ce făcuse tatăl său…

Nu.

Raphael clipi, scuturându-şi capul pentru a alunga acel gând. Preţ de o clipă înspăimântătoare avu impresia că simţea miros de cedru, dar aşa ceva era deja nebunie.

Îşi încleştă fălcile şi îşi dădu seama că Iris îl privea, cu sprâncenele împreunate a încruntare.

Nu. Nu, era mai bine să-i pună capăt aici.

Ducesa lui întredeschise buzele să spună ceva, iar el se ridică şi trânti portiera trăsurii deschizând-o larg, speriindu-l pe Valente, care tocmai începuse să monteze treptele.

Raphael sări jos şi se întoarse să îi întindă mâna ducesei sale.

— Vino! Să mergem să ne căutăm camere pentru la noapte.

Timp de o clipă Iris rămase aşezată, studiindu-l gânditoare, iar Raphael se întrebă dacă avea să se dovedească îndărătnică. Dar apoi se ridică şi îi luă mâna, iar el fu uşurat. Îi înşfăcă degetele, iar prin minte îi trecu ideea nebunească de a nu-i mai da niciodată drumul.

Iris coborî din trăsură, îşi plimbă privirea prin curtea interioară şi murmură:

— Servitorii tăi fac ditamai tămbălăul.

El ridică privirea după ce îi prinse ferm mâna în îndoitura braţului său.

— A, da?

Corsicanii lui veniseră călare pentru a păzi cele două trăsuri – cea în care călătoreau el şi Iris şi o alta în care se aflau bagajele şi servitorii. Oamenii lor se învârteau în şa prin curtea noroioasă a hanului. În timp ce grăjdarii strigau şi alergau încoace şi încolo, încercând să se ocupe de toţi caii, iar corsicanii îi înjurau.

— Călătoreşti ca un suveran otoman, spuse ducesa lui pe un ton vag dezaprobator.

Raphael nu se putu abţine. Se aplecă peste creştetul ei auriu şi îi şopti la ureche:

— Nu. Călătoresc ca un duce.

O auzi pufnind în râs, dar alese să îi ignore reacţia şi o conduse înăuntru. Ubertino vorbise deja cu hangiul, iar

bărbatul le ieşi în întâmpinare la uşă.

Hangiul purta perucă şi era îmbrăcat elegant, într-un costum maro, având mai degrabă aerul unui negustor prosper. Pe chip avea întipărit un zâmbet larg şi începu să facă o plecăciune adâncă, dar şovăi când Raphael păşi în lumină.

— Exce… Excelenţă. Hangiul înghiţi un nod şi îşi veni în fire, deşi zâmbetul îşi mai pierdu din entuziasm, iar privirea îi rămase aţintită, cu o expresie de fascinaţie bolnavă, pe jumătatea dreaptă a feţei lui Raphael. Suntem onoraţi de prezenţa voastră. Am pregătit cele mai bune camere ale noastre pentru dumneavoastră şi ducesa voastră. Vă rog să poftiţi pe aici şi am să vă conduc la o sală de mese privată.

— Mulţumim, răspunse Iris, iar hangiul îi aruncă o privire recunoscătoare.

Bărbatul îi conduse pe lângă o sală comună şi ajunseră în partea din spate a hanului. Acolo îi pofti cu plecăciuni într-o încăpere mică, dar confortabilă, cu un foc pârâitor şi o masă lustruită. De-abia se aşezaseră când mai multe servitoare dădură buzna înăuntru cu tăvi pline de mâncare.

Masa le fu servită, servitoarele se zgâiră la faţa lui şi şoptiră între ele, apoi dispărură din nou, lăsându-l pe Raphael singur cu soţia sa.

Îşi drese vocea şi se întinse după sticla de vin roşu.

— Doreşti nişte vin?

Ea se aplecă în faţă cu o expresie hotărâtă.

— Ai de gând să dormi cu mine în seara asta?

El o privi.

Era ca un câine care pusese labele pe un os şi nu voia să-i mai dea drumul. Stătea aşezată în faţa lui, purtând vechea rochie galbenă a mamei lui – aceeaşi rochie pe care o purtase de când se ridicase de la căpătâiul lui. De-abia aştepta să o îmbrace în brocarturi şi catifele. Să îi ofere tot ceea ce merita să aibă ducesa lui.

Acum buzele ei trandafirii erau strânse într-o dungă subţire, aşteptându-i răspunsul cu sprâncenele împreunate

a încruntare. Îl privea cu multă seriozitate.

Şi, Dumnezeule, îşi dorea să o sărute. Să o tragă de pe scaunul pe care stătea şi să îi guste din nou gura dulce. Să facă dragoste cu ea până o auzea gemând şi gâfâind.

În schimb îi turnă vin în pahar şi spuse calm:

— Am să împart camera cu tine, desigur.

— Şi patul?

Ochii îi alunecară spre ai ei, atât de furtunoşi.

— Dacă asta e ceea ce-ţi doreşti.

Iris strânse din buze şi ridică paharul de vin pentru a sorbi din el.

Raphael îşi umplu propriul pahar.

Ea şi-l puse jos pe al ei.

— Îţi plac femeile?

— Poftim? mârâi el, pierzându-şi răbdarea.

Ea trase adânc aer în piept.

— Preferi bărbaţii?

— Ah. Înţelegea acum la ce se referea. O privi amuzat cum se coloră în obraji, dar îşi păstră ochii aţintiţi cu fermitate într-ai lui. Nu. Prefer femeile.

— Atunci te rog să îmi explici de ce refuzi să te culci cu mine, spuse ea.

— Nu doresc să îmi duc mai departe seminţia. Îşi încleştă fălcile. Să duc mai departe sângele tatălui meu. *Ştii* ce a fost. Chiar îţi doreşti copii prin ale căror vene să curgă şi sângele lui?

— Dar…

— Mănâncă nişte pui.

— Raphael.

— Nu doresc să discut acest subiect.

— Sunt *soţia* ta.

— Iar eu sunt *soţul* tău. Raphael se trezi în picioare, aplecat deasupra mesei, suflându-i în faţă ducesei sale. Buzele ei erau întredeschise, iar ochii căscaţi. Raphael închise propriii ochi. *Nu.* Aşa ceva era cu totul inacceptabil. Te rog să mă scuzi.

Îşi împinse scaunul în spate cu un hârşâit oribil. Nu mai putea să rămână în încăperea aceasta cu ea. Subiectul

pe care îl discutaseră îi întinsese la maximum limitele controlului.

— Unde mergi? îi strigă ea din urmă, părând neliniştită.

— La o plimbare, bombăni el. Am nevoie de aer.

Deschise larg uşa salonului şi îi găsi pe Valente şi pe Ubertino de cealaltă parte a acesteia. Le făcu semn din cap.

— Păziţi-o! N-o scăpaţi din ochi!

— Da, Excelenţă, răspunse Ubertino pentru amândoi.

Raphael traversă hanul cu paşi mari, trecând pe lângă o servitoare care îşi înăbuşi un ţipăt când îi văzu faţa, îşi croi drum printr-o mulţime de localnici aflaţi în salonul din faţă şi ieşi în aerul răcoros al nopţii, la câţiva metri de intrare.

Dumnezeule!

Raphael ridică faţa spre cer. Luna trona sus pe cer. Călătoriseră până târziu în noapte pentru că drumul până la Londra dura câteva zile şi voia să ajungă acolo cât mai rapid posibil.

Se întoarse, paşii lui făcând pietrişul să scrâşnească sub călcâie. Grajdurile se aflau chiar lângă han şi auzi vocile servitorilor săi.

Bardo ridică privirea când intră Raphael.

— Excelenţă.

Raphael îi salută din cap.

— Ai găsit loc suficient pentru toată lumea?

— Da, Excelenţă.

— Bravo!

Raphael îl bătu pe umăr înainte de a merge mai departe, trecându-şi în revistă caii şi corsicanii.

Ubertino îl ajutase să îşi aleagă oamenii, iar majoritatea erau în serviciul lui de câţiva ani deja. Îl ştia pe fiecare pe nume şi se simţea puţin mai calm acum că se plimba printre ei. O parte dintre ei încă îşi ţesălau sau adăpau caii, dar câţiva terminaseră, iar acum erau aşezaţi pe butoaie şi fumau din pipă.

Raphael avu grijă să se oprească şi să schimbe câteva cuvinte sau măcar un salut din cap cu fiecare dintre

oamenii lui. Îi plătea generos, dar era important să îl vadă şi să ştie că avea la rândul lui grijă de ei.

Oamenii aceştia păzeau viaţa ducesei sale.

Se scursese o oră bună pe când porni în cele din urmă înapoi spre han. O căută pe Iris mai întâi în salonul privat de luat masa, dar acesta era gol. Probabil urcase deja în camera lor.

Raphael urcă scările şi îi găsi pe Valente şi pe Ubertino aşezaţi pe scăunele în faţa uşii. Cei doi se ridicară la vederea lui.

Raphael se opri.

— Ducesa mea e înăuntru?

— Da, Excelenţă, spuse Ubertino. S-a retras acum o jumătate de oră.

Raphael dădu din cap.

— Aţi mâncat?

Ubertino rânji.

— L-am trimis pe Ivo să ne aducă ceva de mâncare. Bardo a spus că va trimite oameni care să ne înlocuiască la miezul nopţii.

— Bun.

Deschise uşa.

Încăperea era slab luminată, doar focul şi o lumânare ce ardea pe masă asigurând puţină lumină, iar preţ de o clipă nu o văzu.

O spaimă teribilă îi ţâşni în vene.

Apoi observă ghemotocul de pe pat.

Fără a face zgomot, Raphael închise uşa şi trase zăvorul. Se apropie de marginea patului şi coborî privirea spre ea.

Iris era întinsă pe pat cu ochii închişi şi cu părul auriu revărsat pe pernă, cu faţa pe jumătate întoarsă spre el.

Probabil fusese foarte extenuată din moment ce adormise atât de rapid.

Flacăra lumânării proiecta umbre ce i se agăţau în vârfurile genelor şi îi făcea fruntea şi obrajii să radieze, cufundând însă în întuneric adâncitura dintre sânii ei. Era atât de frumoasă încât Raphael simţi ceva ca un cârlig

înfigându-i-se în inimă şi spintecându-i-o într-o gaură cu margini neregulate.

Se răsuci pe călcâie şi se duse la cufărul lui de călătorie, apoi îngenunche să îl deschidă. Înăuntru, sub un strat de tunici de casă împăturite şi perechi de pantaloni, îşi găsi carneţelul de schiţe şi o cutie de creioane. Apoi îşi luă un scaun cu spătar drept şi îl puse lângă pat.

Şi începu să transpună pe hârtie ceea ce nu putea exprima în cuvinte.

*

Iris fu trezită de ţipătul unui cocoş.

Clipi, derutată preţ de o clipă de dormitorul nefamiliar, până îşi aminti că făcuseră popas la un han.

În aceeaşi clipă simţi greutatea unui braţ petrecut peste talia ei şi fierbinţeala unui trup – un trup în mod evident *bărbătesc* – lipit de al ei. Chiar dacă Raphael nu voia să se culce cu ea când era treaz, când dormea îl trăda propriul lui trup, îi simţea bărbăţia împungându-se în şoldul ei.

Trase adânc aer în piept, dar înainte să apuce chiar şi să se gândească la ce să facă mai departe, Raphael se îndepărtă.

— Ar trebui să ne sculăm, îi spuse el, cu vocea răguşită de somn. Ar fi bine să pornim din nou la drum cât de repede posibil.

Iris se ridică în capul oaselor şi, întorcându-se, îl văzu îmbrăcându-şi pantalonii, cu spatele lui lat dezgolit şi muşchii umerilor mişcându-i-se sub piele în timp ce lucra. Dormise lângă ea purtând doar rufăria de corp?

Se înfioră când îşi dădu seama că da şi regretă că nu fusese inspirată să se trezească mai devreme.

Raphael strânse o grămadă de haine şi îşi luă cizmele în mână înainte de a se întoarce într-un sfârşit spre ea, cu obrazul umbrit de ţepii crescuţi peste noapte, cu ochii lui de cristal rămânând de nepătruns.

— Mă duc să mă îmbrac în camera alăturată.

Apoi dispăru.

Ei bine…

Iris se ridică şi începu să-şi facă toaleta sumară, ajutată de una dintre servitoarele de la han, care îi aduse apă fierbinte, în tot acest timp reflectând la soţul ei şi la ce motive ar fi putut să aibă acesta pentru a nu-şi dori copii. Apoi coborî în salonul privat de luat masa, unde servi în solitudine un mic dejun compus din ouă, chifle şi jambon. Mâncarea era probabil destul de bună, însă ea nu îi simţi gustul. Fu în schimb ocupată să studieze inelul cu rubin. Îşi puse deoparte furculiţa şi îşi dădu jos inelul, punându-l pe masă. Era atât de mic – un obiect uşor de pierdut. Poate că ar fi trebuit să i-l dea înapoi lui Raphael.

Poate că ar fi trebuit să înceteze să se mai lupte cu morile de vânt.

Nu.

Nu putea să renunţe la visul ei de a avea copii – de a avea un *bebeluş* – fără să încerce să lupte pentru el. Până acum crezuse că o găsea fizic respingătoare, însă sărutul pe care i-l oferise în grădină, printre narcise, îi scosese din cap acea idee. Poate că Raphael nu voia să recunoască, dar nu îi stârnea nicidecum repulsie. Ceea ce însemna că problema era pur şi simplu că nu îşi dorea copii.

Îi spusese că nu voia să ducă mai departe seminţia din care se trăgea, dar aşa ceva era ridicol. Chiar dacă tatăl lui fusese un ţap bătrân dezgustător şi depravat, *Raphael* nu era aşa. Din câte vedea ea, nu exista absolut niciun motiv pentru care nu ar fi trebuit să aibă copii, dacă acesta era singurul lui argument.

La drept vorbind căsnicia lor ar fi fost mult mai fericită dacă Raphael s-ar fi culcat cu ea aşa cum ar fi trebuit s-o facă un bărbat cu soţia sa. În mod cert *ea* ar fi fost mult mai fericită.

Acum mai trebuia doar să îl convingă şi *pe el* de acest lucru.

Iris îşi puse inelul înapoi pe deget, răsucindu-l hotărât.

Când ieşi în curtea hanului fu dezamăgită să descopere că Raphael hotărâse să vină călare cu servitorii

săi.

Îşi petrecu dimineaţa complet singură, într-o trăsură ce se zgâlţâia şi se hurduca.

Însă după ce poposiră la un han, la mijlocul după-amiezii, să ia prânzul, Raphael o întâmpină în faţa trăsurii.

Se înclină când o văzu apropiindu-se şi îi întinse o mână pentru a o ajuta să urce în trăsură.

— Sper că prânzul a fost pe placul tău, doamnă?

Ea îi zâmbi dulce, luându-i mâna mare.

— A fost, într-adevăr.

Cum luase masa singură, avusese timp destul să reflecteze.

Şi să pună la punct *un plan.*

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Raphael îi studie zâmbetul cu un aer vag circumspect în timp ce o urcă în trăsură.

— Mă bucur să aud asta.

Urcă şi el, bătu în plafonul trăsurii pentru a le face semn vizitiilor să pornească şi se aşeză în faţa ei.

Iris îşi făcu de lucru aranjându-şi un pled peste genunchi în timp ce trăsura se puse greoi în mişcare.

Apoi ridică privirea şi îi zâmbi radios soţului ei.

— Ai avut numeroase amante?

Ochii lui de cristal se căscară largi.

— Dacă am… *Poftim?*

— Amante. Schiţă un gest distrat din mână. Mi s-a dat de înţeles că numeroşi gentlemani duc o viaţă de desfrâu, cum s-ar spune, înainte să se căsătorească – ba chiar şi după, deşi eu sper totuşi că tu nu o vei face, căci nu sunt deloc de acord cu infidelitatea. Duce la o nefericire profundă de cele mai multe ori, cred eu.

Sprâncenele lui negre se împreunaseră într-o expresie încruntată, ca şi cum Iris ar fi vorbit într-o limbă străină pe care se străduia să o descifreze.

— Nu intenţionez să îmi încalc jurămintele făcute la cununie.

— *Minunat,* spuse ea. Nici eu. Mă bucur atât de mult că suntem de acord în această privinţă.

El îşi înclină capul într-o parte şi spuse pe o voce care aducea mult a mârâit.

— Îţi *baţi joc* de mine?

— O, nu aş face asta *niciodată,* spuse ea cu multă ardoare. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Care anume?

— Amante? Câte au fost?

El se zgâi la ea preţ de o clipă prelungă.

— Nici una.

Oh... era un răspuns la care nu se aşteptase. Doar făcând apel la întreaga ei stăpânire de sine reuşi să îşi ascundă surprinderea.

Iris îşi drese vocea cu delicateţe.

— Eşti virgin?

— Nu, se răsti el, însă femeile cu care m-am culcat nu le-aş încadra într-o categorie atât de romantică încât să le consider amante.

— Ah. Iris simţi fierbinţeala urcându-i în obraji, dar îşi păstră cu fermitate privirea aţintită în ochii lui. *Căsnicia* ei depindea de această conversaţie şi nu avea de gând să se împiedice în pudoarea stârnită de subiectul discuţiei. Şi au fost numeroase?

Raphael arcui o sprânceană. Arăta de-a dreptul formidabil aşa cum stătea în faţa ei, cu ochii ca de gheaţă şi braţele încrucişate pe piept.

— Fiind… fiindcă. Se grăbi să reia stângace conversaţia când deveni evident că Raphael nu avea de gând să-i răspundă. M-am întrebat dacă nu cumva ai avut vreo experienţă neplăcută cu o sarcină nedorită?

— Nu. Îi aruncă răspunsul monosilabic pe un ton lipsit de inflexiuni. Am avut grijă ca femeile respective să nu rămână gravide cu mine.

Cum? Ardea de curiozitate să îl întrebe, dar nu prea îndrăznea.

O femeie cu mai puţin curaj – sau poate cu mai multă minte – ar fi renunţat odată ajunsă în acest punct. Ea nu.

— Ce interesant, spuse ea prosteşte. Eu, personal, nu mi-am luat niciodată amant, nici măcar când am rămas

văduvă, aşa că experienţa mea în astfel de lucruri e destul de limitată, după cum poţi înţelege. Însă prietena mea Katherine avea o cu totul altă perspectivă asupra subiectului. Trase adânc aer în piept, închizându-i gura acelei părţi din ea care se simţea teribil de scandalizată de faptul că discuta despre *aşa ceva* cu el. Nu aveau să se poată bucura niciodată de o căsnicie normală dacă nu îşi impunea să fie curajoasă. Katherine a avut numeroşi amanţi şi îi făcea plăcere să îmi povestească despre… escapadele ei, pentru a încerca să mă şocheze.

— Şi reuşea?

Se lăfăia relaxat pe pernele trăsurii, ascultând-o cu acelaşi interes politicos pe care i l-ar fi arătat şi dacă ar fi discutat despre literatură sau despre vreme. Dumnezeule bun, de ce nu o oprise încă?

— Uneori. Ridică bărbia, având brusc impresia că o sfidase. Când descria organele genitale ale unui amant, mă tem că Katherine putea fi foarte, *foarte* grosolană, vezi tu. Îi plăcea să mă vadă roşind. Folosea termenul de *mădular.*

Raphael îngustă ochii la auzul acestui cuvânt.

Iris coborî vocea ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret.

— Obişnuiam să luăm ceaiul în salonul ei, iar ea îmi descria mădularul celui mai recent amant al ei – cum arăta când era în erecţie. Cum era când îi luă mădularul în mâini. Şi cum era când îi luă mădularul în gură. Vocea îi devenise uşor întretăiată. Mă tem că eu eram destul de naivă. Când mi-a povestit prima dată cum e să iei în gură mădularul unui bărbat – să îi lingi capul şi să te joci cu prepuţul – am fost oripilată. Nu îmi imaginasem niciodată aşa ceva. Dar în timp m-am obişnuit cu ideea. Ba chiar mi-a trecut prin cap că…

Se opri şi înghiţi un nod, simţindu-şi brusc gâtul uscat.

— Ce anume ţi-a trecut prin cap?

Vocea lui Raphael ajunse până la ea ca un firicel de fum întunecat.

Iris trase adânc aer în piept, simţind că i se făcuse cald.

— Mi-a trecut prin cap că, într-o bună zi, când mă voi

fi căsătorit din nou, s-ar putea să vreau să fac asta cu soţul meu. Să îi iau mădularul în mâini. Să văd cum e. Răsuflarea i se accelerase, dar susţinu privirea pe care Raphael i-o aruncă pe sub pleoapele pe jumătate coborâte – apoi îşi lăsă ochii să alunece spre umflătura dintre coapsele lui. Îşi spuse că poate devenise mai mare. Nu am mai făcut asta niciodată. Nu am mai studiat niciodată un bărbat atât de îndeaproape. Nu am mai atins niciodată cu buzele mădularul unui bărbat. Nu l-am mai simţit niciodată pe limbă.

Privirea ei ţâşni înapoi spre chipul lui Raphael, aşteptând neliniştită reacţia acestuia.

El închise ochii şi înghiţi un nod. Mâinile îi căzuseră în poală.

— De ce îmi spui toate acestea?

— Pentru că… îşi drese vocea, înăbuşindu-şi dezamăgirea care ameninţa să o copleşească. Trebuia să *încerce.* Voiam să ştii că nu am prea multă experienţă în domeniul ăsta. Dar mi-ar plăcea să o fac. Mi-ar plăcea să învăţ cum să-i ofer plăcere unui bărbat. Mi-ar plăcea să descopăr ce anume face din jocurile erotice o asemenea plăcere încât a determinat-o pe Katherine să aibă numeroşi amanţi. Mi-aş dori să fac asta cu tine. Trase adânc aer în piept şi îşi impuse să vorbească ferm. Mi-ar plăcea să fac *totul* cu tine.

Raphael deschise ochii, însă îşi păstră capul întors într-o parte. Se uită pe fereastră, refuzând să-i întâlnească privirea.

— Nu pot să fac asta.

Ruşinea şi dezamăgirea care o inundară când se văzu astfel respinsă – respinsă pentru *a treia* oară – aproape că o făcu să uite de orice altceva.

Chiar şi aşa, îşi ţinu capul sus.

— *De ce?*

— Ţi-am spus *deja* de ce aleg să nu am un urmaş. Motivele mele sunt…

— Motivele tale sunt în mod clar ridicole! Ridicase vocea, dar nu mai avea energie să îi pese. Susţii că doreşti

femeile, m-ai *sărutat* de două ori, nu întâmpini dificultăţi în a avea erecţie…

Raphael închise ochii din nou, iar Iris îi văzu un muşchi al obrazului tresărind.

— Doamnă. Încetează *imediat* să mă mai descoşi pe tema asta, te rog, căci dacă nu încetezi, nu voi fi responsabil pentru consecinţe.

Iris îl privi şi văzu un bărbat care cu greu îşi ţinea mânia în frâu, cu fălcile încleştate ca şi cum ar fi fost de piatră, cu muşchii braţelor şi ai umerilor contractaţi, cu întregul trup atât de încremenit încât aproape tremura.

Îi ceruse să înceteze. Iar ea o făcuse – de două ori deja.

— Nu pot să renunţ la a te descoase – sunt *căsătorită* cu tine. Nu am de ales, nu te am decât pe tine dacă vreau să fac copii – şi *vreau* asta –, aşa că te rog să îmi explici *de ce* refuzi să te culci cu mine. De ce consideri că nu ar trebui să avem un copil împreună.

Ştiuse că Raphael era capabil să se mişte rapid. Dar tot fu şocată când se trezi cu el împingând-o în spătarul banchetei, cu faţa la doar câţiva centimetri de ai ei.

— Ceruri, femeie, cât control crezi că am? şopti el, răsuflarea lui mirosind a cuişoare alunecându-i peste faţă. Probabil mă crezi un sfânt judecând după cum mă tot hărţuieşti, în ciuda avertismentelor mele. Ascultă-mă şi fii atentă! *Nu sunt* un *sfânt.*

— Dar eu n-am nevoie de un sfânt, şopti ea, cu vocea tremurând. Nu îmi *doresc* un sfânt. Te doresc pe tine.

— Dumnezeule îndurător, mârâi el, şi îi trase gura peste a lui. Sărutul lui nu avu nimic blând. Îi deschise buzele cu limba lui, invadând-o furios. Cu pasiune. Cum putuse vreodată să creadă că bărbatul acesta nu era interesat să se culce cu ea?

Trupul lui masiv şi fierbinte o apăsă pe banchetă, iar dinţii lui trecură muşcători peste buza ei de jos.

Însă chiar în clipa în care Iris simţi că începea să se topească, Raphael dispăru.

Deschise ochii şi îl văzu bătând în plafonul trăsurii,

făcându-i semn să oprească. Ţâşni din trăsură înainte ca aceasta să stea efectiv în loc.

Apoi trăsura porni din nou.

Rămasă din nou singură, simţindu-se înfrigurată acum că pierduse căldura lui. Iris îşi duse un deget la buze.

Iar când îl retrase, văzu că era mânjit cu sânge.

Capitolul 9

— Stafiile de cremene au răpit focul inimii surorii mele, iar acum e pe moarte, spuse Ann. Trebuie să li-l smulgi înapoi.

— Şi ce îmi vei oferi în schimb? întrebă Regele de Piatră.

Ann făcu ochii mari. Nu îi trecuse prin minte că avea să fie nevoită să îl răsplătească pe Regele de Piatră pentru eforturile sale. Singurul lucru pe care îl avea pe lume era pietricica roz.

El ridică o sprânceană.

— Ai bogăţii?

— Nu, răspunse ea...

din *Regele de Piatră*

În noaptea aceea Raphael închise uşa dormitorului de la han şi se îndreptă spre scări. Îşi petrecuse restul zilei în şa după ce fugise din trăsură. Mâine avea să fie nevoit să pornească din nou la drum tot călare – nu vedea o altă soluţie. Nu dacă nu voia să îşi petreacă o a treia zi certându-se cu ducesa lui. Nu era sigur cât timp avea să mai reziste având-o în permanenţă lângă el în permanenţă *ispitindu-l* să facă mult mai mult decât să *o sărute* pur şi simplu.

Dumnezeule! Avusese gust de portocale şi de miere şi o simţise tremurând în mâinile lui. Şi-ar fi dorit să o dezbrace pe loc, în trăsură, dincolo de portiera în urma

căreia veneau oamenii lui călare.

Iris îl făcea să îşi piardă minţile. Nu mai putea să o privească fără să-i simtă atracţia magnetică. Însă nu putea nici s-o trimită de lângă el – totul în el se răzvrătea împotriva acestui gând. Trebuia să rămână cu el ca să o poată proteja.

Ca ea să-i lumineze cât de puţin întunericul în care trăia.

Iris probabil că deja îl considera un animal infect şi deviant.

Ajunse la parter şi coti spre partea din spate a hanului, izbind cu pumnul grinda de lemn a unei uşi când îi trecu furtunos pragul. *Fir-ar să fie!* Cum ar fi trebuit să procedeze când Iris începea să îi vorbească astfel? Pomenindu-i despre *mădulare* şi despre limba ei cu acele buze trandafirii şi frumoase? Se întărise. O dorise. *Şi nu o putea poseda.*

Se trezi într-un coridor întunecat care ducea la bucătărie, unde le sperie pe servitoare. Acestea îşi înăbuşiră ţipetele şi îi arătară pe unde să ajungă la grajduri. Raphael dădu din cap în semn de mulţumire, ignorând şoaptele şi privirile lor holbate.

Devenise de mult indiferent la reacţiile pe care le stârnea chipul lui.

În cele din urmă ieşi pe uşa din spate şi păşi în aerul nopţii, ceea ce îi calmă puţin furia.

Îşi ridică faţa spre luna şi spre stelele de deasupra capului.

Îşi jurase, pe tot ceea ce avea mai sfânt, pe tot ceea ce iubea, pe propriul lui *suflet,* că nu avea să devină niciodată ca tatăl său. Şi totuşi astăzi se certase cu ducesa lui. O ameninţase. O făcuse să pălească.

Nu era cu nimic mai bun decât un animal?

Mai grav.

Nu era cu nimic mai bun decât *tatăl* lui?

Raphael clătină din cap şi pomi spre grajduri, o clădire scurtă care înconjura curtea din trei părţi. Îşi plecă puţin capul pentru a trece pe sub pragul de sus al uşii, făcut din

lemn gros, măcinat de vreme, şi inspiră mirosul de cai, fân şi bălegar. Majoritatea servitorilor lui încă se ocupau de cai, iar Bardo îi strigă ceva în semn de salut. Raphael îşi salută oamenii din cap, plimbându-se de-a lungul şirului de boxe şi oprindu-se când şi când să mângâie grumazul lucios al vreunui cal. Grajdurile erau luminate de felinare pâlpâitoare, dar, mergând mai departe, ajunse la o secţiune cu boxe goale care era cufundată în întuneric.

Se opri, apoi găsi o altă uşă ce dădea spre curte.

Aici, departe de luminile hanului, stelele scânteiau mai luminos pe cer, radiind ca nişte perle presărate pe catifea neagră. Raphael îşi dădu capul pe spate şi le privi, reuşind pentru o clipă să îşi alunge toate gândurile din minte.

Aproape să-şi găsească pacea.

Apoi auzi un foşnet şi se întoarse exact la timp pentru a vedea sclipirea metalică a unui cuţit coborând.

*

Iris aruncă o privire obosită prin camera de han. Nu era sigură dacă mai putea suporta încă o zi de certuri după care să fie abandonată singură în trăsura aceea.

Se duse şi se aşeză la masa pe care ceva mai devreme o servitoare aşezase o cină consistentă. Avea în faţă friptură de pui şi legume scăldate în sos, însă nu avea deloc poftă de mâncare. Lângă farfurie se afla un pahar de vin şi sorbi din acesta.

Trăise timp de trei ani cu primul ei soţ aproape fără să-şi vorbească, văzându-l pe acesta întorcându-i spatele de fiecare dată când discuţia devenea stingheritoare pentru el. Fusese o căsnicie profund nefericită. James fusese blând şi bun la suflet – şi aproape că nu o băgase deloc în seamă. Era ca şi cum ar fi fost vreunul dintre câinii lui de vânătoare – lăsată în grija paznicului de vânătoare şi scoasă la plimbare de fiecare dată când îşi aducea aminte de ea şi avea chef să hoinărească pe mica lui moşie de la ţară.

În rest uitată.

Nu o iubise niciodată, nu o apreciase niciodată şi nu îi vorbise niciodată ca unui egal. Nu îşi făcea mari speranţe că s-ar fi putut bucura de primele două nici din partea lui Raphael, însă el vorbise *cu* ea, nu se mulţumise doar să-i vorbească. Fără îndoială acest lucru putea fi o bază pe care să construiască ceva, nu?

Hugh fusese mai întâi soţul unei prietene, apoi un bun prieten el însuşi. Dacă fusese tentată de o căsătorie cu el fusese din cauza băieţilor lui rămaşi fără mamă şi pentru că îl plăcea.

Nu se gândise la *propriile* ei dorinţe cu niciunul din aceşti bărbaţi. Cu James se căsătorise de dragul mamei ei. Cu Hugh se gândise la căsătorie de dragul băieţilor lui şi de dragul mamei lor moarte, care fusese cea mai bună prietenă a ei.

Acum… acum *îşi* dorea ceva pentru ea î*nsăşi. Îşi* dorea copii. Îşi dorea un soţ cu care să poată discuta fără a se certa. Îşi dorea plimbări lungi dimineaţa şi seri petrecute în faţa unui foc blând şi îşi dorea comp*anie.*

Şi, fir-ar să fie, îşi dorea o relaţie fizică între ea şi Raphael.

Poate că era egoist din partea ei să îşi dorească toate aceste lucruri. Să pună dorinţele ei mai presus de ale oricui altcuiva.

În mod cert atitudinea ei nu ar fi putut fi considerată decentă, nici nu s-ar fi încadrat în standardele a ceea ce majoritatea oamenilor considerau a fi feminin şi demn de o tânără nobilă. Şi totuşi… avea să lupte în continuare pentru dorinţele, sentimentele şi *nevoile* ei. Nu merita şi ea, la fel de mult ca oricine altcineva, să fie fericită? De ce ar fi trebuit să fie cuminte şi să îşi lase deoparte visurile doar pentru că nu e*ra o atitudine nobilă?*

Simţindu-se exasperată şi agitată, se ridică de la masă. Poate ar fi trebuit să ceară apă fierbinte şi să se schimbe pentru a se băga în pat. Însă îşi dorea cu ardoare să se îmbrace în ceva curat. Raphael nu păruse să se supere când îi împrumutase una dintre cămăşi înainte. Se duse la cufărul lui şi îl deschise, împingând cu grijă

deoparte hainele de casă din mătase şi căutând o cămaşă.

Degetele ei dădură peste muchia a ceva tare.

Nedumerită, scoase o carte – un carneţel de schiţe – aducând foarte mult cu cel pe care îl găsise în apartamentul ducal al abaţiei Dyemore.

Preţ de o clipă nu putu decât să se zgâiască la el, încremenită din cap până în picioare.

Apoi îl deschise.

Un minut mai târziu deschise larg uşa camerei şi îi găsi pe Ubertino şi Valente dincolo de ea.

— Unde e?

— Excelenţă. Ubertino zâmbi şovăitor, ridicându-se de pe scaun. Ducele ne-a poruncit să vă păzim.

— Bun, replică ea, trecând cu pas hotărât pe lângă ei. Atunci puteţi să mă duceţi la el.

— Nu cred că o să-i placă asta, bombăni Ubertino.

Iris îl ignoră, coborând scările şi forţându-i pe cei doi bărbaţi să o urmeze. Simţea că era gata *să explodeze* în scurt timp.

— Unde s-a dus?

— Nu ştim. Eventual vă putem conduce înapoi la camerele voastre?

— Nu, nicidecum, spuse ea. A spus că iese să ia aer. Vom încerca în curtea hanului. Se opri iritată. Acest han era mai mare decât cel în care poposiseră noaptea precedentă. Coridorul avea mai multe uşi. Pe unde se ajunge acolo, nu ştiţi?

Ubertino schimbă o privire cu Valente şi oftă.

— Pe aici, Excelenţă.

O conduse pe un coridor îngust şi ajunseră la bucătărie, care forfotea de activitate la acea oră din noapte.

— Scuzaţi-mă, icni o servitoare, trecând pe lângă ei în pas alert şi purtând pe umăr o tavă uriaşă încărcată cu halbe pline.

Iris se dădu la o parte, distrasă pentru o secundă.

Auzi un ţipăt de afară.

Inima ei îşi acceleră bătăile.

Îşi ridică fustele, luând-o la fugă spre uşa din spate. Era probabil doar o bătaie între grăjdari, nimic care să îi stârnească neliniştea, nimic legat de ea.

Din spatele ei Ubertino strigă:

— Excelenţă!

Iris se năpusti afară, în aerul rece al nopţii.

Curtea hanului era întinsă şi pătrată, înconjurată din trei părţi de grajduri şi mărginită de han pe cea de-a patra latură. Un tunel în arcadă din alte vremuri ducea într-o parte laterală a hanului şi la drum. Câteva felinare erau atârnate în zona grajdurilor şi în dreptul uşii la care se afla ea.

Sub privirile ei, din întunericul profund de la un capăt al grajdurilor apăru rostogolindu-se o siluetă masivă care, ajungând într-o pată de lumină, se separă în trupurile a doi bărbaţi.

Raphael şi un bărbat înarmat cu un cuţit.

Raphael se ridică în poziţie ghemuită.

Curtea fu năpădită de bărbaţi, luptându-se cu pumnii sau cuţitele.

Bărbatul mascat care îl atacase pe Raphael se ridică şi el clătinându-se şi se năpusti imediat asupra lui. Însă Raphael apucase deja să se retragă fluid într-o parte, mâna lui stângă ţâşnind fulgerător şi înşfăcând braţul în care celălalt bărbat ţinea cuţitul. Raphael se aruncă în faţă, încolăcindu-şi braţul drept în jurul adversarului său într-o strânsoare violentă, lovindu-i picioarele pentru a i le zbura de sub el.

Căzură amândoi la pământ.

Iris îi scăpă din ochi în îmbulzeala luptei. Ţâşni într-o parte.

Un pistol bubui de undeva din apropiere.

Iris tresări.

Cineva o zgâlţâi şi, răsucindu-se pe călcâie, văzu un bărbat cu o batistă legată peste gură.

Iris deschise gura să ţipe…

Valente îl izbi pe individ în burtă, lovindu-l cu forţă şi împingându-l într-o parte.

— Veniţi înăuntru, Excelenţă! îi strigă Ubertino.

— Nu!

Îşi smulse braţul din strânsoarea lui.

Cei doi bărbaţi se separaseră, iar Iris văzu că Raphael era deasupra atacatorului său.

Ridică mâna care ţinea cuţitul şi o izbi de pământ.

O dată.

De două ori.

A treia oară cuţitul zbură cât colo, bărbatul slăbindu-şi strânsoarea pe mânerul acestuia.

Atacatorul se ridică arcuindu-se, dinţii lui albi clănţănind spre faţa lui Raphael, încercând să muşte, iar degetele mâinii lui stângi încleştându-se pe gâtul acestuia.

Raphael îşi smuci capul în spate. Atacatorul începu să se zbată, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

Raphael scoase un mârâit, dezgolindu-şi la rândul său dinţii cu un sunet ameninţător şi sălbatic, şi îi trase un pumn într-o parte a capului celuilalt bărbat.

Iris auzi un trosnet clar, iar bărbatul mascat încetă să se mai zbată.

Se zgâi la el îngrozită. Doar nu era…?

Ubertino o luă de braţ şi îi spuse blând:

— Acum haideţi de aici, Excelenţă!

În curte bătăile se încheiaseră, iar acum văzu că oamenii ducelui reuşiseră să doboare ceea ce părea a fi aproape o duzină de atacatori.

Se întoarse spre Ubertino furioasă.

— De ce nu l-ai ajutat? De ce nu ţi-ai salvat stăpânul?

— Datoria mea e să vă protejez. Ubertino o privi cu gravitate. Dacă eu sau Valente v-am fi părăsit, ducele ne-ar fi concediat. Dacă aţi fi fost rănită, ar fi poruncit să fim biciuiţi.

Iris se zgâi la el dezgustată total. Apoi clătină din cap şi se duse în grabă lângă Raphael.

Acesta era în continuare îngenuncheat lângă bărbatul care îl atacase şi îşi ţinea marginea palmei sub nasul acestuia.

— E…? întrebă Iris.

— Mort. Raphael se ridică, încruntându-se spre ea. Tu ce naiba cauţi aici? Ubertino?

Paznicii ei o ajunseseră din urmă.

— Au fost lângă mine în tot acest timp, se grăbi ea să spună.

— Asta nu explică de ce te-au lăsat să nimereşti în mijlocul unui atac, mârâi Raphael, privindu-i pe bieţii Ubertino şi Valente.

— Excelenţă, începu Ubertino.

— Să n-aud scuze, se răsti Raphael, având un aer de-a dreptul înspăimântător în lumina felinarului, mânjit puţin cu sânge pe frunte şi cu o expresie teribil de mânioasă pe chip. Părea să se înalţe ameninţător deasupra celorlalţi bărbaţi. Dacă ducesa mea ar fi fost rănită, voi amândoi aţi fi plătit cu propriul *cap.* Cum aţi putut…

— *Raphael.* Iris îşi atinse cu delicateţe soţul pe braţ. Nu au putut să mă oprească.

— Ba a naibii treabă, ar fi putut, spuse Raphael, fără a-şi lua ochii de la cei doi bărbaţi roşii la faţă. Dacă nu sunt în stare să te protejeze, atunci am să pun pe altcineva să o facă.

— Nu, *nu face asta*, exclamă Iris, iar Raphael îşi îndreptă în sfârşit privirea spre ea. Trase adânc aer în piept pentru a se calma. E doar vina mea. Nu sunt un câine şi nu reacţionez bine la comenzi. Dă vina pe mine dacă trebuie să găseşti un vinovat.

Raphael o studie.

— Ar trebui să te întorci în camera noastră. Scena asta este neplăcută.

Iris îşi îngustă ochii spre el, simţind furia aprinzându-i-se undeva în adâncul stomacului.

— Da, aşa e, dar probabil nu din motivele la care te gândeşti tu. Şi nu mă duc nicăieri.

— Cum doreşti. Se întoarse spre servitori. Ubertino, ia-l pe Valente şi vedeţi cine e rănit şi dacă lipseşte vreunul dintre ai noştri. Iar dacă dintre tâlhari au mai rămas câţiva în viaţă, porunceşte-le oamenilor mei să îi ducă în colţul curţii grajdului. Aveţi grijă ca mâinile şi picioarele să le fie

legate strâns.

Ubertino dădu din cap şi se grăbi să îndeplinească ordinele lui Raphael.

Raphael se lăsă pe vine lângă bărbatul care îl atacase şi îi dădu jos masca şi peruca.

Faţa astfel dată la iveală era a unui bărbat de treizeci şi ceva de ani, cu nasul în vânt şi buze subţiri, cu un aspect absolut banal în afară de faptul că părul îi era de un portocaliu aprins.

Iris tresări. Bărbatul era mânjit cu sânge pe tâmplă.

Raphael mormăi.

— Fireşte.

Iris se aplecă mai aproape.

— Îl cunoşti?

— Nu aici, murmură soţul ei.

Scoase braţul drept al mortului din mâneca jachetei şi îi suflecă apoi cămaşa până mai sus de antebraţ.

Acolo, pe interiorul cotului, se afla un tatuaj reprezentând un delfin.

Semnul distinctiv al Lorzilor Haosului.

— Ce se petrece aici?

Strigătul răsunase de pe buzele hangiului, care de-abia acum venise să arunce o privire din pragul uşii din spate.

— Eu şi servitorii mei am fost atacaţi în curtea ta de o bandă de tâlhari. Raphael se ridică încet până ajunse din nou la înălţimea sa impunătoare. Cu aşa ceva te ocupi? Atragi călători bogaţi la hanul tău ca să-i ucizi şi să îi tâlhăreşti?

Hangiul păli atât de puternic încât aproape se făcu verde la faţă.

— Nu… nu, Excelenţă, nicidecum! Nu pot decât să-mi cer iertare pentru acest eveniment tragic. Vă rog. Am să trimit imediat după doctor să îi trateze pe servitorii dumneavoastră.

— Ai grijă să faci asta de îndată.

Raphael flutură din mână, ignorând scuzele bâlbâite pe care bărbatul continuă să le reverse în timp ce se

retrăgea spre han.

Raphael o prinse pe Iris de braţ.

— Haide! Vreau să văd feţele celorlalţi asasini.

Porni cu paşi mari spre colţul curţii hanului, unde servitorii lui aruncaseră deja cinci inamici morţi. Iris lungi pasul pentru a nu rămâne în urmă. Aruncă o singură privire rapidă spre feţele morţilor, apoi se grăbi să îşi abată din nou ochii. Însă Raphael îşi petrecu minute bune studiindu-l pe flecare.

Când termină, se ridică şi îl chemă pe Ubertino lângă el.

— Câţi sunt răniţi?

— Ivo are o tăietură pe obraz, iar Andrea un braţ rupt. În rest sunt doar vânătăi şi julituri. Noi am fost mult mai numeroşi decât ei.

Raphael dădu din cap.

— Bun. Arătă spre cadavrele de la picioarele lui. Pune-i pe Bardo şi pe Luigi să dezbrace la piele morţii şi să caute tatuaje reprezentând un delfin. Faceţi la fel şi cu prizonierii.

Se duse la cei patru atacatori care supravieţuiseră atacului. Din nou le studie chipurile, însă în cele din urmă clătină din cap.

O trase pe Iris spre uşa de la bucătărie a hanului.

— Nu l-ai recunoscut pe niciunul dintre ei? îl întrebă ea, cu răsuflarea doar vag întretăiată.

— Nu.

Raphael îi aruncă o privire lui Valente şi schiţă un gest scurt din bărbie.

Corsicanul îşi înclină capul şi se întoarse în curte.

Hangiul deschise uşa bucătăriei şi tresări când dădu peste Raphael chiar în faţa lui.

— În… Excelenţă. Hangiul înghiţi un nod. Am trimis după doi doctori şi am poruncit să se pregătească nişte camere pentru oamenii dumneavoastră.

— Excelent, spuse Raphael. Ducesa mea e obosită, iar eu sunt nerăbdător să părăsesc această curte sordidă. Ne vom retrage acum.

— Fireşte, Excelenţă, fireşte!

Bietul om se înclină şi le ţinu uşa deschisă, cu faţa lucind de sudoare.

Un minut mai târziu Raphael o conduse pe Iris înapoi în camera lor. Focul fusese realimentat, iar pe masă îi aşteptau tăvi cu mâncare proaspătă. Pe lavoarele de lângă pat deja abureau carafe cu apă caldă.

— Doreşte cumva Excelenţa ceva? întrebă hangiul. Ceva dulciuri pentru doamna?

— Nu, răspunse Raphael. Asta e tot. Se întoarse atât spre hangiu cât şi spre Ubertino, care urcase imediat în urma lor. Iar din clipa asta în cameră nu va mai intra nimeni în afară de oamenii mei. E clar?

— Dar… dar servitoarele…

— *Nimeni.*

— Da… da, Excelenţă.

Hangiul se retrase cu plecăciuni.

Raphael aşteptă până se închise uşa, apoi îl privi pe Ubertino.

— În noaptea asta vreau doi oameni la uşă, în permanenţă, şi doi sub fereastră. Alţi doi în faţa hanului şi alţi doi în spate. Încă doi în salonul comun. Ai grijă să fie schimbaţi cu regularitate, ca să nu fie niciunul copleşit de oboseală şi să adoarmă. Ai grijă să nu mai aibă loc atacuri. Nu câtă vreme e ducesa mea prin preajmă.

Ubertino se învioră, din ochii lui albastru intens ţâşnind scântei.

— Nu, Excelenţă. Voi avea grijă de asta pe onoarea mea.

Apoi se retrase şi el.

Raphael începu să îşi dea jos jacheta.

— Să poruncesc să ţi se pregătească o baie?

— Nu, mulţumesc. Iris se încruntă spre soţul ei. Te-ai purtat teribil de urât cu hangiul. Bietul om crede că îl consideri *pe el* vinovat de atacul din curte.

Surprinse scăpărarea argintie a ochilor lui când Raphael îi aruncă o privire.

— Mai bine aşa decât să mă acuze pe mine şi pe oamenii mei de crimă.

— Dar tu şi oamenii tăi nu aţi făcut decât să vă apăraţi.

Îşi încolăci braţele în jurul taliei ei, amintindu-şi oribila scenă.

— Da, dar n-aş vrea să mă văd nevoit să îi explic acest lucru vreunui magistrat provincial, spuse el, aşezându-se să se descalţe. Şi, în plus, am vrut să-l ţin pe hangiu departe de curte pentru o vreme, ca Valente să apuce să verifice morţii.

— De ce i-ai poruncit să facă asta?

— Ca să văd dacă reuşeşte să descopere ceva informaţii, evident, răspunse soţul ei, pe un ton care părea deosebit de răbdător. Bărbatul care m-a atacat nu era un tâlhar oarecare.

— Ei bine, *atâta* mi-am dat seama şi eu când ai găsit delfinul tatuat pe braţul lui. Se aşează pe un scaun în faţa lui Raphael, privindu-l cum se chinuia să îşi dezbrace vesta. Îşi menaja din nou umărul drept. Cine era?

— Lawrence Dockery. Ridică privirea spre ea. Judecând după părul roşcat şi după locul unde purta tatuajul, bănuiesc că el este cel care purta masca de vulpe în noaptea când ai fost adusă înaintea Lorzilor Haosului.

Iris se înfioră amintindu-şi.

— Crezi că Dionysus l-a trimis pe domnul Dockery să te ucidă?

— Cel mai probabil. Deşi…

Sprâncenele i se împreunară într-o expresie încruntată, întinzând cicatricea de pe jumătatea dreaptă a feţei.

— Ce e?

Raphael ridică privirea spre ea şi clătină din cap.

— Mă gândesc pur şi simplu că, dacă *într-adevăr* Dionysus a fost cel care l-a trimis pe Dockery să mă asasineze, asta a fost o manevră neobişnuit de stupidă din partea lui.

— De ce?

— Pentru că, spuse el, ridicându-se şi îndreptându-se spre un lavoar, eu mă mai luptasem odată cu vulpea în

noaptea orgiilor şi îl înfrânsesem cu uşurinţă. Nu era un asasin deosebit de abil, nici măcar cu tâlharii pe care şi-i angajase să-l ajute. Şi exista oricând posibilitatea ca deznodământul să fie exact cel care a fost în seara asta – iar eu să ajung astfel să descopăr identitatea lui Dockery. Asta îmi deschide o cale pentru a ajunge la Dionysus – fără îndoială Dockery trebuie să fi avut ceva legătură cu el.

Îşi trase cu grijă cămaşa peste cap.

Preţ de o clipă Iris fu complet distrasă de jocul muşchilor pe spatele lui dezgolit. Carnea de pe omoplaţi îi alunecă graţios pe sub pielea netedă când Raphael coborî braţele, iar şira spinării i se curbă într-o mică scobitură la baza spatelui, exact în locul unde dispărea sub betelia pantalonilor. Iris găsi întreaga privelişte inexplicabil de fascinantă şi nu putu să nu se întrebe dacă avea de gând să se dezbrace şi de restul hainelor.

Aşa că se scurseră o clipă sau două până prinse sensul cuvintelor lui.

— Asta înseamnă că s-ar putea să reuşeşti să-l dai în vileag pe Dionysus.

— Poate. Turnă apă caldă într-un lighean. Dar vizitatorii mei de ieri-dimineaţă mi-au spus că Dionysus ţine legătura cu ei prin scrisori. Niciunul dintre ei nu ştia cu adevărat cine e omul din spatele măştii.

— Oh.

Dezamăgită, Iris se lăsă să cadă moale în scaun.

Raphael îi aruncă o privire peste umăr, ca şi cum ar fi detectat întreaga ei consternare în acel unic cuvânt.

— Intenţionez oricum să îi iau la întrebări pe prietenii şi cunoştinţele lui Dockery odată ce ajungem la Londra. Poate că Dionysus a făcut o greşeală.

— Mmm.

Îşi înăbuşi un căscat cu dosul palmei. Fusese o zi lungă, călătorise mult şi avusese parte de o porţie zdravănă de emoţii.

— Eşti obosită, spuse el cu vocea aceea a lui ca fumul. Ar trebui să te pregăteşti de culcare.

Iris îl cântări din priviri – studiindu-i spatele lat şi

musculos, încleştarea încăpăţânată a bărbiei – şi se gândi la discuţia aprinsă pe care o purtaseră mai devreme în sala de mese. La cuvintele pe care intenţionase să i le spună când traversase furtunoasă bucătăria.

— De fapt, era ceva foarte important ce voiam să discut cu tine mai întâi.

Raphael încremeni, ca şi cum ar fi ştiut ce urma.

— Ce anume?

Iris se ridică şi se duse la pat. Peste un capăt al acestuia zăcea aruncată o haină de casă neagră, pe care o dădu acum la o parte pentru a dezvălui carneţelul de schiţe. Îl luă şi îl deschise la prima pagină.

Unde se afla o schiţă cu ea.

Dormind.

Timp de o clipă studie schiţa. Fusese realizată în creion, de un artist deosebit de talentat. Linia tăioasă solitară care îi contura nasul, umbra delicată de pe buza ei de sus, sugestia de lumină reflectându-i-se de pe frunte.

În schiţa aceea dormea liniştită – şi era frumoasă.

Iris nu se considerase niciodată frumoasă. Termenul le era rezervat mult lăudatelor frumuseţi răpitoare din înalta societate. Femeilor care atunci când păşeau într-o sală de bal făceau toate conversaţiile să amuţească.

Însă în schiţa aceasta era frumoasă.

Iar în colţ se aflau iniţialele *R.d C.*

Aşa o vedea el.

Când ridică ochii spre Raphael, văzu că acesta o privea, cu o expresie circumspectă în ochii lui cenuşii cristalini.

— Am găsit ăsta, spuse ea, în cufărul tău. E al tău, nu-i aşa?

El înclină din cap.

Iris veni mai aproape.

— Schiţele astea sunt foarte reuşite. Cine te-a învăţat?

Raphael înghiţi un nod.

— Tatăl meu.

Ea dădu din cap.

— Am văzut şi carneţelul lui de schiţe.

La aceste cuvinte sprâncenele lui Raphael se strânseră brusc într-o expresie încruntată.

— Poftim?

— Când am intrat în dormitorul ducal. Am găsit acolo carneţelul lui de schiţe. Trase adânc aer în piept. Nu mi-au plăcut desenele lui, dar ale tale îmi plac. Ridică privirea spre el. Chiar dacă sunt toate cu mine.

El nu îi răspunse. Rămase încremenit în faţa ei, ca o bucată masivă de gheaţă, şi nu scoase un cuvânt. Dacă nu ar fi fost cu ochii aţintiţi asupra ei, ar fi crezut că nici măcar n-o ascultase.

Seninătatea lui deplină o scoase din minţi.

— Tot carneţelul ăsta e plin de schiţe cu mine, spuse ea pe un ton încordat. Călărind, plimbându-mă, dansând. Râzând sau pur şi simplu zâmbind. Din profil şi din faţă. Coborî privirea spre carneţel, răsfoindu-l. Fără îndoială mă urmăreai. Mă urmăreai de *luni* întregi. *De ce?*

Raphael clipi. *Doar* clipi.

— Te-am cunoscut la un bal la care venisem pentru a mă întâlni cu membri ai Lorzilor Haosului. Eram… îngrijorat pentru tine.

— Îngrijorat? Îşi aruncă mâinile în aer. *Îngrijorarea* nu explică de ce chipul meu apare pe fiecare pagină a carneţelului tău.

Raphael se răsuci pe călcâie, întorcându-i spatele.

— Am găsit în tine un subiect interesant.

— Nu mă minţi!

Se duse la el şi, ocolindu-l, se puse în faţa lui. Nările îi erau dilatate, iar gura strânsă într-o dungă subţire. Raphael încercă să se retragă, însă Iris îl urmă.

— M-ai făcut să cred că îţi sunt indiferentă. Că mă priveşti ca pe o povară cu care nu ţi-ai dori niciodată să te culci. Când, de fapt, şopti ea… Când, de fapt, aveai un carneţel întreg plin cu schiţe cu mine. Un bărbat nu face aşa ceva din îngr*ijorare sau* pentru că a găsit un s*ubiect interesant.*

Pe când termină ce avea de spus, se trezi lipită de

pieptul lui dezgolit, scrutându-i ochii de gheaţă – doar că aceştia nu mai erau chiar de gheaţă în momentul acela.

Nici pe departe.

Se ridică pe vârfuri şi îi apăsă carneţelul de schiţe pe piept, ţinându-l acolo cu podul palmei.

— Spune-mi adevărul, Raphael. *Acum.* În seara asta. Gata cu eschivările şi minciunile. Ce anume simţi pentru mine? Nutreşti afecţiune – sau simplă indiferenţă?

El se clinti atunci, în cele din urmă, smulgându-i carneţelul de schiţe din mână şi aruncându-l pe un scaun.

Îşi încolăci un braţ în jurul taliei ei, aplecând-o pe spate până fu nevoită să se agaţe de umerii lui laţi ca să nu cadă.

— Crede-mă, soţia mea, ultimul lucru pe care îl simt faţă de tine e *indiferenţă.*

Apoi gura lui ajunse peste a ei, *devorând-o,* limba lui fierbinte forţând-o să îşi întredeschidă buzele şi să îl primească în profunzimea gurii ei.

Capitolul 10

— Ai ştiinţă despre lucruri neobişnuite? întrebă Regele de Piatră.

— Nu, şopti Ann.

— Ai magie? râse batjocoritor Regele de Piatră.

— Nu. Ann închise ochii. Tot ce am sunt eu însămi.

— Atunci va trebui să fii de-ajuns doar tu, spuse el. Promiţi să-mi fii soţie pentru un an şi-o zi dacă îţi aduc înapoi focul inimii surorii tale?

Ann înghiţi un nod, căci ochii negri ai Regelui de Piatră erau reci, iar vocea îi era aspră.

— Da...

din *Regele de Piatră*

Iris avea gust de vin roşu – vinul roşu pe care probabil

îl băuse la cină – şi toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să facă acest lucru i se risipiră din minte. Un lanţ vital se spulberă în sufletul lui şi tot ceea ce ţinuse deoparte, tot ceea ce zăgăzuise din răsputeri se eliberă dintr-odată. Se năpusti la gura ei, disperat să o simtă, să o *guste,* să se înfrupte din soţia lui, ducesa lui, *Iris* a lui. Era moale şi dulce, şi caldă, şi voia să o devoreze. Să o înşface şi să o ţină lângă el şi să nu-i mai dea drumul niciodată. Îl înspăimânta izvorul profund, insondabil, din care ţâşneau dorinţele pe care i le stârnea ea şi ştia că, dacă Iris i le-ar fi ghicit, ar fi înspăimântat-o şi pe ea.

Dar tocmai aici era problema – Iris *nu* le bănuia. Dumnezeule îndurător, ea credea că nu făceau decât să îşi consume căsătoria sau vreo altă asemenea absurditate.

Iris îşi încleştă mâinile pe braţele lui goale, iar bestia din el se cutremură şi îşi flexă muşchii, scormonind pământul cu ghearele.

Dumnezeule bun cum o dorea pe femeia aceasta!

Dar trebuia să aibă grijă – să îşi păstreze trează şi în alertă acea parte umană a minţii – ca nu cumva să îşi lase sămânţa în ea.

Nu avea voie să facă şi el ceea ce făcuse nelegiuitul său tată.

Se smulse de pe gura ei, simţind pulsul mădularului zvâcnindu-i în pantaloni, şi îşi lăsă buzele să îi alunece peste obraz până la ureche.

— Vino cu mine, copilă dulce!

Ea clipi surprinsă spre el, cu o expresie uşor năucită în ochii mari, de un albastru cenuşiu.

Raphael îi acoperi din nou gura înainte să apuce să vorbească – fie pentru a accepta, fie pentru a refuza – şi o trase lent în spate, pas cu pas, spre pat, până se ciocni de acesta cu partea din spate a picioarelor. Întrerupse sărutul, coborând privirea spre ea, studiindu-i buzele rubinii, umede şi întredeschise şi obrajii coloraţi în trandafiriu.

Arăta delicios.

— Raphael, şopti ea, numele lui răsunând de pe buzele ei ca o rugăminte şi spulberând ceva din el.

Nu era ceea ce îşi dorea să facă. Nu era ceea ce ar fi trebuit să facă. Însă era singurul lucru posibil şi avea să fie nevoit să se mulţumească doar cu atât, pentru că mai mult nu putea.

Iar eforturile de a-i rezista îl ucideau.

Îşi plimbă o mână în sus pe braţul ei, apoi pe umăr, pe gât, iar de acolo o atinse pe părul auriu prins în agrafe.

— Vrei să-ţi desfaci părul pentru mine?

Ea icni – cât trase scurt, încet, aer în piept – şi dădu din cap.

Raphael o privi ridicând braţele, cu ochii ei furtunoşi aţintiţi într-ai lui, şi scoţându-şi agrafele din păr una câte una până când valul bogat se revărsă ca o perdea în jurul umerilor ei. Se aplecă atunci şi, strângându-i buclele în mâini, îşi îngropă faţa pe gâtul ei, inspirându-i parfumul.

Femeia lui.

O simţi tremurând la pieptul lui, apoi degetele ei se răsfirară în părul lui.

— Raphael.

Înălţă capul.

Mâinile ei căzură de pe el şi începu să se dezbrace, ţinându-şi capul plecat în timp ce descheie corsajul rochiei. Raphael văzu că degetele îi erau stângace şi ştiu că un bărbat mai nobil şi-ar fi ferit privirea.

I-ar fi oferit câteva clipe de intimitate în care să-şi adune gândurile şi să se dezbrace cu pudoare.

Dar el nu era un astfel de bărbat. El o voia *cu totul* – cu greşeli şi momente private, cu stingherea ei şi cu temerile ei – cu tot ceea ce ascundea de restul lumii. Şi îşi dorea exact *acest* lucru. Acest moment de poticneală.

Acest moment de intimitate.

Iris îşi scoase corsajul de pe braţe. Îşi dezlegă fustele şi le lăsă să cadă grămadă la picioarele ei înainte de a le împinge deoparte. Ridică privirea spre el şi începu să dezlege şireturile corsetului.

Părul desfăcut din strânsoare îi cădea peste umeri, aproape până la brâu, bogat şi legănându-se uşor cu fiecare mişcare a ei.

Minunat.

Ea era minunată.

Îşi trase corsetul dezlegat peste cap şi rămase în faţa lui în cămaşa de corp, ciorapi şi pantofi. Vârfurile sânilor îi ieşeau la iveală de sub ţesătura subţire.

Dădu să se aplece să se descalţe, însă el o opri.

— Nu. Lasă-mă pe mine!

O prinse de talie şi o aşeză pe pat.

O descălţă atent de balerini, lăsându-i să cadă pe podeaua de lemn înainte de a-şi lăsa mâna să-i urce mângâietor pe gamba stângă. Era atât de linişte în încăpere încât îi auzea fiecare răsuflare. Iris îl privi strecurându-şi mâna sub cămaşa ei de corp, în acel punct fierbinte din spatele genunchiului ei, şi trăgând de panglica jartierei.

Răsuflarea i se poticni în piept.

Raphael ridică privirea spre ea când îi atinse pielea dezgolită. Era fierbinte, atât de fierbinte sub fustă. Aproape că-şi putea imagina că îi simţea mirosul, aşa cum stătea între picioarele ei îndoite. Îi scoase mai întâi un ciorap, apoi trecu la celălalt picior, plimbându-şi fin degetul mare peste arcada tălpii, peste căputa înaltă, peste glezna delicată şi dulce. Peste curba gambei ei – una dintre cele mai frumoase curbe din natură – elegantă şi perfectă. I-ar fi plăcut ca într-o bună zi să o deseneze goală.

Şoapta ei palidă, aproape mută, când îi desfăcu panglica, făcu să i se ridice părul de pe ceafă. Nările i se dilatară şi nu mai fu în stare să aştepte. O luă pe sus, mutând-o mai departe pe pat, sprijinindu-i capul şi umerii pe perne, apoi îi împinse deoparte cămaşa de corp, strecurându-se între coapsele ei depărtate şi aşezându-se să savureze ceea ce descoperise.

Acolo. Iat-o acolo, scoica ei trandafirie atât de frumoasă, un amalgam de buze de coral şi cârlionţi blond-închis. Îi petrecu picioarele tremurânde peste braţele lui, ignorându-i icnetul de surprindere şocată. Ridică privirea o singură dată şi îi văzu ochii mari, uluiţi, fixându-l. În mod evident gentlemanul respectabil care fusese primul ei soţ

nu îi făcuse niciodată aşa ceva.

Ce neghiob!

Apoi se aplecă şi se înfruptă.

Nasul i se apăsă în umflătura ei de carne, inhalându-i aroma feminină, frecându-şi violent mădularul de pat în timp ce limba lui exploră gustul acrişor şi sărat care era *ea.*

O, Doamne, *ea!*

Iris scânci când o atinse prima dată, şi se zvârcoli, încercând să se dea la o parte, însă el o ţinu zdravăn, cu mâinile pe şoldurile ei. Aproape că zâmbi cu gura pe carnea ei moale, zgâriind-o cu dinţii extrem de blând. Poate că era surprinsă, poate că era scandalizată şi şocată, dar *îi plăcea.*

Poate chiar îi plăcea la nebunie ceea ce-i făcea.

Începuse să geamă acum, un sunet gutural şi fin, şi să scoată mici miorlăituri, atât de erotice şi de dulci, în timp ce şoldurile i se zbăteau înspre buzele lui, încercând să intensifice senzaţia. Deschise gura, acoperind-o cu totul, învăluind-o în răsuflarea lui. Îşi întări limba şi o împinse în ea, cât de departe putea ajunge, forţându-şi fălcile până deveni dureros. Ea ţipă atunci, iar el îi simţi degetele încâlcindu-i-se în părul lui.

Îşi scoase limba şi se concentră asupra clitorisului ei, prinzând cu grijă între dinţi micul mugur de carne şi trăgând de el. Ea încremeni, tremurând din tot corpul, iar el îi auzi răsuflarea gâfâită. Deschise gura şi o linse. Încet.

Cu tandreţe.

Temeinic.

Şi în acelaşi timp îşi înfipse două degete în ea, simţindu-i pereţii umezi contractându-se în jurul încheieturilor degetelor lui şi năpădindu-l cu aroma excitaţiei ei crescânde.

Ea se arcui sub el, coapsele ei moi zbătându-se neîncetat, fără a scoate niciun sunet, dar, chiar şi aşa, el ştiu.

Ştiu.

Îşi strânse degetele în ea şi îi dezmierdă pereţii umezi şi mătăsoşi în timp ce le trase spre ieşire.

Apoi le înfipse din nou în ea, ferm şi în forţă, repetând

mişcarea în timp ce continuă să îi sugă clitorisul.

Ea gemu – iar sunetul se auzi tare în liniştea încăperii – şi se împinse spre el, iar el o simţi tremurând şi devenind brusc şi mai udă. Se cutremură neputincioasă, iar el se îmbătă cu senzaţia climaxului ei, simţindu-şi mădularul zvâcnind violent, aproape dureros.

Întoarse capul şi o sărută pe interiorul coapsei moi, ascultându-i gâfâitul.

Apoi se ridică în genunchi, acolo, între picioarele ei desfăcute, şi îşi deschise cu o smucitură şliţul pantalonilor şi al lenjeriei. Coborând mâna, îşi scaldă degetele în sucurile cărnii ei şi îşi înfăşură mâna în jurul mădularului erect.

Îşi aţinti privirea asupra ei – asupra chipului ei, deschis şi vag năucit de efectele orgasmului. Sânii îi erau vulnerabili, acoperiţi doar de ţesătura subţire a cămăşii de corp, iar coapsele îi erau depărtate cu neruşinare, dezvăluindu-i scoica de carne răvăşită.

Şi începu să se mângâie.

Simţind fierbinţeala ce creştea în el, strângându-i-se ca un arc în boaşe, simţind fiorul tăios de plăcere dulce care îi zgândărea nervii. Îşi întinse umezeala scoicii ei pe toată lungimea bărbăţiei lui şi o strânse cu forţă în pumn, frecând energic, făcându-şi prepuţul să alunece peste marginea capului mădularului.

Însă de-abia când o văzu deschizând ochii – acei ochi de un albastru-cenuşiu, acei ochi ca furtuna, acei ochi care ştiau prea multe – şi aţintindu-i asupra lui, abia atunci îşi simţi sămânţa începând să clocotească.

Scrâşni din dinţi, dându-şi capul pe spate, cu propriii lui ochi îngustaţi în două fante subţiri, însă continuând să o privească.

Chiar şi în clipa în care lichidul fertil ţâşni din el şi se revărsă pe coapsele ei de fildeş.

*

Iris rămase trează, ascultând răsuflarea profundă şi

uniformă a lui Raphael.

Făcuse dragoste cu ea, îi oferise o plăcere rară – o plăcere pe care nu o mai cunoscuse până atunci – dar nu o penetrase.

Îşi vărsase sămânţa pe ea, dar nu *în* ea.

Îşi aţinti privirea în întuneric, reflectând, străduindu-se din răsputeri să nu plângă.

Raphael îi spusese că nu îşi dorea copii. Fusese cât se poate de franc în această privinţă. Şi totuşi, îşi dădu ea seama acum, undeva într-un colţişor al minţii ea îşi păstrase totuşi speranţa că în momentul decisiv avea să fie copleşit de instinctele animalice.

Ce neghioabă fusese!

Trase aer în piept foarte încet, având grijă să nu scoată niciun sunet.

Adevărul era că… Ei bine. Adevărul era că *tânjea* să aibă copii. Cu disperare. Un copil cel puţin. Un singur prunc pe care să îl ţină în braţe şi să îl alinte la sânul ei. Ar fi fost fericită chiar şi cu unul, chiar ar fi fost. Una era să fii căsătorită şi să nu ai copii din motive care nu puteau fi imputate nimănui. Cât timp fusese căsătorită cu James se resemnase cu gândul că nu aveau să aibă copii. Era a treia soţie a lui, iar el nu avusese niciodată copii. Suferise un accident de călărie care făcea ca uneori să aibă dificultăţi în a atinge punctul de maximă satisfacţie în patul conjugal. După cel de-al treilea an de căsnicie, Iris ajunsese pur şi simplu la concluzia că…

Oftă. Îşi dorea acest lucru. Îşi dorea o căsnicie cu Raphael şi îşi dorea copii cu el.

Doar că nu ştia cum avea să-şi îndeplinească acest vis.

*

În dimineaţa următoare Iris se trezi singură în pat – de fapt singură în *cameră.* Raphael nu se vedea pe nicăieri.

Se încruntă doar pentru sine, însă atenţia îi fu distrasă de o servitoare care bătu la uşă pentru a-i aduce apă

proaspăt încălzită. După ce îşi făcu în grabă toaleta şi se îmbrăcă, deschise uşa şi dădu cu ochii atât de Ubertino, cât şi de Valente, stând de pază de cealaltă parte a ei.

Ubertino se înclină.

— Bună dimineaţa, Excelenţă.

Iris îi salută din cap.

— Caut micul dejun.

— Ah, atunci permiteţi-ne să vă însoţim, spuse Ubertino îndatoritor.

Porni înainte, în vreme ce Valente veni în urma ei, iar Iris îşi dădu seama că fuseseră lăsaţi să o păzească.

Oftă în sinea ei. Raphael îşi făcuse griji în privinţa unui posibil atac chiar şi înainte de tentativa de asasinat a domnului Dockery. Înţelegea nevoia de protecţie, dar nu îşi putu stăpâni gândul că a fi în permanenţă urmărită de doi bărbaţi masivi ar fi putut deveni sâcâitor după o vreme.

Sperase să îl găsească pe Raphael în sala de mese privată, însă acesta lipsea.

Iris clătină din cap şi mâncă singură – o masă rece constând din şuncă, brânză şi pâine.

Când paznicii ei o conduseră afară la trăsura care o aştepta, deja bănuia că şi aceasta avea să fie tot goală.

Şi se dovedi că avusese dreptate.

Ubertino făcu o faţă plină de regret.

— Eu vă voi însoţi în trăsură, Excelenţă.

— Fireşte, răspunse Iris, încercând să se arate amabilă.

În fond, nu era vina *servitorului* că soţul ei se străduia, aparent, să o evite.

Pufni exasperată şi urcă în trăsură. Avea de gând să o evite tot restul drumului până la Londra? Mai aveau cel puţin încă o zi şi o noapte până să ajungă în capitală. Se încruntă la acest gând. Dumnezeule bun, avea să-şi ia o cameră separată de a ei la noapte?

Gândul o întrista nespus. Se simţise *minunat* noaptea trecută – şi avusese impresia că şi el la fel. E drept, nu era teribil de sofisticată în acest domeniu, dar fusese *totuşi* căsătorită timp de trei ani.

Iar Raphael se cufundase în somn părând foarte mulţumit.

Atunci de ce o lăsase să călătorească singură azi?

Întoarse această întrebare pe toate părţile tot restul zilei, între timp făcând conversaţie cu Ubertino şi citind din cărţile pe care le împrumutase din biblioteca abaţiei. Deşi îi venea greu să se concentreze suficient cât să citească în condiţiile în care nu avea habar ce se petrecea în mintea soţului ei.

Până să oprească trăsura la un han pentru un nou popas peste noapte, Iris deja bătea darabana cu degetele în genunchi – un tic nervos pentru care vechea ei guvernantă ar fi plesnit-o peste încheieturile degetelor. Raphael reuşise să ia până şi prânzul cu servitorii lui.

Se simţi oarecum uşurată, prin urmare, când Ubertino o conduse la camera în care avea să îşi petreacă noaptea şi văzu că soţul ei se afla deja acolo.

Raphael, care până atunci stătuse cu faţa spre şemineu, se întoarse şi îi făcu semn din cap lui Ubertino.

— Mulţumesc, poţi să te retragi.

Corsicanul făcu o plecăciune şi ieşi.

Iris ridică din sprâncene.

— Ai de gând să rămâi cu mine în noaptea asta?

— Fireşte, spuse el, încruntându-se uşor, ca şi cum nu ar fi înţeles tonul ei tăios.

Ea simţi un impuls puternic de a-şi da ochii peste cap.

— Mă tem că nu a fost evident pentru mine, din moment ce azi nu mi-ai adresat niciun cuvânt.

El se schimonosi.

— Iris…

Fu întrerupt de o bătaie în uşă, urmată de intrarea servitoarelor de la han, aducându-le cina. Servitoarele aranjară în grabă mâncarea pe masa mică din faţa focului, apoi făcură câte o reverenţă şi se retraseră.

Raphael o privi şi îi trase unul dintre scaunele de la masă.

— Te rog!

Iris luă loc, privindu-l pe Raphael aşezându-se în faţa

ei.

Pe masă se aflau două farfurii cu friptură de vită, cu sos şi cartofi, precum şi pâine, unt şi sufleu de mere cu mirodenii. Într-o parte se găsea o sticlă de vin, iar Raphael o luă şi îi umplu un pahar.

— Mulţumesc, spuse Iris, şi luă o înghiţitură pentru a-şi face curaj. Vinul era oribil, dar acest lucru conta prea puţin în momentul acela. Intenţionezi să locuieşti separat de mine?

Raphael îşi luase furculiţa şi cuţitul şi începuse să îşi taie carnea, însă se întrerupse la întrebarea ei.

— Nu, fireşte că nu.

Iris strânse din buze, gustând din friptură – aceasta, cel puţin, era destul de bună.

— Atunci de ce ai stat departe de mine azi?

Raphael mai tăie puţin din friptură, dar apoi aruncă tacâmurile deoparte şi oftă.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Am stat departe pentru că nu pot rezista ispitelor tale, după cum s-a văzut limpede noaptea trecută.

Iris trase adânc aer în piept şi împinse deoparte prima ei reacţie, de a se simţi jignită.

— Mie mi s-a părut drăguţ ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Raphael ridică privirea spre ea, arcuind o sprânceană.

— *Drăguţ?*

Iris simţi fierbinţeala strecurându-i-se în obraji.

— Spectaculos, la drept vorbind. Îşi drese vocea. Mi-ar plăcea sincer să o fac din nou – sau să fac altceva. El încremeni, deschizând gura pentru a protesta imediat. Ea se grăbi să adauge: Nu *aia.* Nu… nu ceva care să ducă la venirea pe lume a unui copil.

El o privi cu chipul complet lipsit de expresie.

— Şi ai fi mulţumită şi fără *aia*?

— Nu tocmai. Cred că am să-mi doresc întotdeauna un copilaş, dar din moment ce tu te opui cu atâta vehemenţă ideii… închise ochii – era o conversaţie atât de intimă! Îmi doresc o căsnicie adevărată. Deschise ochii şi

spuse cu blândeţe: Vreau să fiu cu tine oricum îţi doreşti tu. Îmi doresc acea apropiere între noi. Şi îmi doresc acea bucurie.

Ridică bărbia şi îi susţinu privirea – chiar dacă obrajii îi erau în flăcări.

Ceva se îndulci pe chipul lui.

— Eu cred că meriţi mult mai mult.

Ea clătină din cap.

— Nu. Chiar dacă nu ne-am căsătorit într-o manieră convenţională – chiar dacă nu am ales să mă căsătoresc – acum te aleg *pe tine.*

Un colţ al buzelor lui tresări într-un zâmbet.

— Atunci voi fi mulţumit să mă culc cu tine în noaptea asta, doamnă.

Ea arcui o sprânceană, privindu-l sarcastic.

— *Mulţumit?*

Buzele lui se curbară şi mai mult.

— Onorat, încântat, entuziasmat. Îşi ascunse gura în spatele paharului de vin. Poftim. Am răspuns aşteptărilor tale?

Sorbi din vin, dar îşi păstră ochii de cristal aţintiţi asupra ei pe deasupra buzei paharului.

Iris simţi o zvâcnire între picioare. Era atât de… irez*istibil când* lăsa gheaţa să i se topească din ochi. Când îşi permitea să se relaxeze cu umbra unui zâmbet. Se întrebă brusc cum ar fi arătat Raphael dacă ar fi râs vreodată cu voce tare.

Însă el aştepta în continuare răspunsul ei.

— Ai făcut-o în cel mai bun mod cu putinţă, cred eu.

— Bun. Îşi puse jos paharul de vin. Atunci haide să savurăm această masă. Vinul e oribil, dar carnea e bună.

Iris îi zâmbi sfios atunci.

— În Corsica e foarte cald, nu-i aşa?

Raphael înghiţi o îmbucătură de friptură.

— Cu siguranţă mai cald decât în Anglia.

— Se face vin acolo?

— O, da. Sorbi din nou din pahar şi se schimonosi. Facem vinuri deosebit de fine pentru că avem cunoştinţe

atât de la italieni, cât şi de la francezi. Pe pământurile mele există o mică suprafaţă cultivată cu struguri şi, deşi nu recoltăm cantităţi mari, e suficient pentru a ne face propriul nostru vin.

— Chiar aşa? Nu îşi putea închipui cum ar fi fost să îşi producă propriul vin – deşi presupunea că nu era foarte diferit de a avea o berărie pe moşia proprie –, ceea ce se întâlnea la numeroşi aristocraţi. Mi-ar plăcea să gust din vinul tău.

— Mi-ar plăcea să bei din vinul meu, spuse el încet. Ai putea să stai sub castani, servind vin şi pâine, ca la un fel de picnic.

Sprâncenele ei se împreunară într-o expresie încruntată.

— Am sta împreună, nu?

— Fireşte. Coborî privirea spre farfurie, înţepând cartoful rămas singur pe ea. Îşi drese vocea. Am sorbi din vin şi ţi-aş arăta stâncile albe care veghează peste ocean.

— Pare minunat, şopti ea.

Raphael ridică din nou ochii, privind-o concentrat.

— Iris…

Vocea îi era aspră şi întunecată, gravă şi păcătoasă.

Iris îi adora vocea.

Se ridică şi se duse la celălalt capăt al mesei.

Raphael îşi împinse scaunul de la masă, în mod evident intenţionând să se ridice, dar ea îşi puse o mână pe umărul lui, oprindu-l.

Se aşeză în poala lui şi îşi puse palma pe obrazul lui brăzdat de cicatrice.

— Vrei să mă săruţi?

Ceva sclipi în ochii lui, apoi se aplecă şi îşi trecu uşor gura peste a ei. Delicat. Aţâţător.

Buzele ei se întredeschiseră, iar el i-o muşcă pe cea de jos înainte de a-i captura gura cu a lui. Îşi croi drum în gura ei lingând, frecându-şi limba de a ei până când ea i-o prinse şi începu să i-o sugă.

Braţele lui se încolăciră în jurul ei, trăgând-o mai aproape.

Iris se simţi adăpostită, ascunsă dincolo de umerii lui laţi şi sub mâinile lui mişcându-se fierbinţi şi sigure pe spatele ei.

Se zvârcoli, simţind excitaţia crescând în ea. Îşi dorea *mai mult.*

Iar el îi dăduse permisiunea să o facă.

Se smulse din sărut şi se lăsă pe spate, trăgând de jacheta lui.

— Dă-ţi-o jos!

Vocea îi devenise senzuală.

— Treci în pat, spuse el, fără a zâmbi.

Iris se ridică şi făcu mai mulţi paşi în spate, dar în loc să urce imediat în pat, începu să îşi descheie corsajul rochiei.

Raphael se ridică încet, privind-o fără a clipi, şi se dezbrăcă de jachetă.

Ea îşi scoase corsajul şi îl puse cu grijă pe scaun.

Mâinile ei se opriră apoi pe şireturile fustelor ei, în timp ce el începu să îşi descheie nasturii vestei.

Raphael îşi dădu jos vesta, apoi aşteptă să scape şi Iris de fuste. Le întinse pe scaun şi îi aruncă o privire.

Era ocupat să se descotorosească de cravată.

Iris îşi dezlegă corsetul în timp ce privi gâtul puternic al lui Raphael ieşind la iveală. Acesta trecu la nasturii cămăşii, iar ea uită pentru o clipă să respire când marginile hainei se dădură la o parte, dezgolind fire de păr negru şi cârlionţat.

Îşi scoase corsetul.

El îşi trase cămaşa peste cap, iar preţ de o secundă Iris nu făcu decât să se zgâiască la pieptul lui minunat. Rana îi era în curs de vindecare, observă ea distrată. În scurt timp avea să fie nevoită să îi scoată firele.

Regretă faptul că avea să rămână cu o cicatrice pe pielea în rest netedă.

Apoi se aplecă să se descalţe.

Cu coada ochiului îl văzu aşezându-se pentru a-şi scoate cizmele şi ciorapii.

Se opri când Iris ridică puţin cămaşa de corp pentru a-

şi dezlega jartierele.

Ea ridică privirea şi văzu că faţa lui Raphael se întunecase, iar ochii îi erau aţintiţi asupra coapselor ei.

Îşi împinse un ciorap în jos, în timp ce degetele lui se opriră pe şliţul pantalonilor.

Cel de-al doilea ciorap zbură de pe ea în timp ce el îşi trase jos pantalonii.

Rămase în faţa ei doar în lenjeria de corp, cu ţesătura întinsă peste zona lui inghinală.

Răsuflarea ei se accelerase acum, iar sânii îi fuseseră năpădiţi de fierbinţeală.

Se aplecă să prindă tivul cămăşii de corp.

El îşi descheie nasturii lenjeriei.

Iris îşi trase cămaşa de corp peste cap şi rămase goală puşcă în faţa lui.

Raphael îşi aruncă deoparte chiloţii, iar ea îi văzu delfinul tatuat pe şoldul stâng. Porni spre ea cu pas de prădător, cu mădularul legănându-i-se în mers. Era parţial în erecţie.

Iar Iris ştia ce îşi dorea.

— Întinde-te, spuse ea, şi nu îşi recunoscu propria voce.

Era lentă, languroasă şi gravă, ca şi cum ar fi picurat din ea miere caldă.

Simţi locul dintre coapsele ei încingându-se.

El o privi înclinându-şi capul într-o parte şi, preţ de o clipă, îşi spuse că nu avea să îi îndeplinească porunca. Arăta ca un zeu al întunericului, marcat de cicatrici, cu părul negru şi ochii cenuşii. Era înalt şi zvelt, dar cu muşchii şerpuind ca nişte frânghii în braţele şi picioarele lui. O creatură formidabilă. O creatură obişnuită să aibă puterea în mâinile sale.

Putea o astfel de creatură să se supună poruncilor unor simpli muritori?

Însă el îi făcu pe plac, retrăgându-se pe pat şi instalându-se exact în mijlocul acestuia, lăfăindu-se pe perne asemenea unui suveran otoman.

Iris veni la marginea patului şi, ridicând mâinile,

începu să-şi scoată agrafele din păr. Retrăgându-le una câte una, lăsându-le să cadă pe o farfurioară de porţelan aflată pe măsuţa de lângă pat, fiecare scoţând un zăngănit uşor în liniştea încăperii.

Raphael îşi aţinti privirea asupra sânilor ei, apoi o coborî, oprindu-se pe cârlionţii dintre picioarele ei.

Iris îl văzu înghiţind un nod.

Părul i se revărsă pe spate într-un val bogat. Şi-l scutură şi pieptănă, masându-şi scalpul cu degetele pentru a alunga tensiunea acumulată după o zi întreagă în care părul îi fusese strâns în agrafe.

Apoi urcă în pat.

Se strecură direct între picioarele lui depărtate şi se strânse ghem acolo, aplecându-se să examineze tot ceea ce îl făcea bărbat.

Mădularul lui zvâcni sub privirile ei, iar ea nu se putu abţine să nu zâmbească. Katherine îi descrisese tot felul de mădulare bărbăteşti. Şi subţiri, şi grase. Mădulare cu prepuţul atârnând moale, mădulare care stăteau îndoite spre stânga sau spre dreapta. Dar chiar dacă Iris nu avea la fel de multă experienţă, tot credea că Raphael avea, cel mai probabil, cel mai frumos mădular. Stătea întins într-o parte, de-a lungul acelei linii care separă şoldul de abdomenul unui bărbat – sau, cel puţin, al unui bărbat *zvelt.*

Lângă mădularul lui se afla tatuajul reprezentând un delfin, nu mai mare decât degetul ei mare. Trasă conturul desenului întipărit cu tuş negru în pielea lui, apoi se întoarse la ceea ce o interesa mai mult.

Mădularul lui era drept, dar brăzdat de vene ce se încolăceau în jurul trunchiului. Cel mai lat era în mijloc, gros şi frumos, şi se termina cu un cap înroşit. Prepuţul i se retrăsese puţin, dezvăluind doar creştetul, umed şi lucios.

Iris atinse acel vârf cu degetul, iar Raphael zvâcni din nou.

Privirea ei ţâşni spre chipul lui.

Raphael stătea cu ochii aţintiţi asupra ei, cu gura strânsă într-o dungă subţire, mai puţin în locul unde buza

era răsfrântă din cauza cicatricii. Părea să fie la limita capacităţii sale de a se stăpâni.

Iris zâmbi, aplecându-se încet în faţă, şi îi linse mădularul.

Raphael inspiră şuierat.

Iris coborî privirea spre trofeul ei şi spuse:

— Ce îţi place?

— Orice, gâfâi el. Orice îţi doreşti să faci.

Ea se posomorî.

— Dar ce îţi place *ţie?*

Raphael închise ochii, ca şi cum Iris i-ar fi pus răbdarea la grea încercare.

— Înfăşoară-ţi… îşi drese vocea şi reluă. Înfăşoară-ţi mâna în jurul mădularului meu.

— Aşa?

Oh, cât era de tare sub piele! Habar nu avusese *cât* de tare putea fi un bărbat. Şi, în acelaşi timp, pielea îi era atât de catifelată şi de fierbinte.

— Acum trage în sus, îi ceru el.

Ea îi aruncă o privire, uşor speriată, simţindu-i mădularul pulsând în mâna ei.

— Nu o să te doară?

Buzele lui tresăriră într-un zâmbet.

— Nu.

— Dar gura mea…?

Coborî din nou privirea şi nu observă expresia de pe chipul lui când oftă.

— Poţi să lingi dacă doreşti, spuse el încet. Dar nu e nevoie să o faci. E genul de gest pe care îl fac curtezanele. Nu e considerat nicidecum demn de o lady.

Ceea ce *chiar* o stârni.

— A, nu? întrebă ea, privindu-l când îşi plecă din nou capul.

Surprinse clipa în care nările i se dilatară, iar buzele i se întredeschiseră, apoi se concentră pe a-l lua în gură.

Îl linse în jurul capului, fără a se mai limita la atingeri mărunte. Linse cu generozitate, cu latul limbii, în timp ce îşi închise mai strâns buzele în jurul lui.

Avea gust de... hm... Ei bine, avea gust de piele, în cea mai mare parte. Însă aici, atât de aproape de miezul trupului lui, aroma lui era intensă. Moscată şi masculină şi aproape îmbătând-o de plăcere.

Ceea ce probabil că era un alt lucru nedemn de o lady.

Îşi desprinse buzele de pe capul mădularului şi coborî cu săruturi pe trunchiul brăzdat de vene, dezmierdându-l când cu gura, când cu limba. Şi-ar fi dorit să îşi îngroape nasul direct în părul negru de la baza mădularului, dar îşi spuse că poate ar fi fost prea mult, prin urmare se mulţumi să îl lingă şi pe cealaltă parte, umezindu-l foarte tare.

Şoldurile lui zvâcniră, apoi încremeni, ca şi cum mişcarea ar fi fost involuntară.

Iris ridică privirea şi văzu că îşi petrecuse un braţ peste ochi.

— Dumnezeule bun, murmură el. Ai să mă ucizi.

Ceea ce o făcu să chicotească.

Raphael îi aruncă o privire pe sub braţ şi gemu, lăsându-şi capul să cadă înapoi pe pernă.

— Poţi să...?

— Hm?

Întrebarea vibră în jurul capului mădularului său. Dacă era foarte atentă cu dinţii ar fi putut să îl sugă.

— O, Doamne, gemu el. Doar... freacă-l în sus şi în jos cu mâinile. Te rog! Doamne, te rog! Şi continuă să sugi.

Părea să se zvârcolească în chinuri, ceea ce o făcu pe Iris să-şi strângă coapsele laolaltă.

Făcu întocmai ceea ce-i ceruse el, folosindu-şi ambele mâini pentru a-i strânge şi a-i trage în sus bărbăţia, în tot acest timp continuând să îşi plimbe limba peste capul mădularului şi să îl sugă.

Şoldurile lui începură să se mişte, împingându-se blând spre ea, băgându-şi şi scoţându-şi mădularul din gura ei.

Iris ridică privirea şi îi văzu capul dat pe spate, tendoanele gâtului încordate, şi brusc îi simţi mâna în păr, trăgând-o, încercând să o facă să se dea la o parte.

Însă ea nu voia. Avea atâta putere acum şi se îmbătase cu gustul şi mirosul lui. Continuă să sugă energic, mişcându-şi mâinile în sus şi în jos pe bărbăţia superbă, simţind de fiecare dată când îşi împingea mădularul spre limba ei.

El gemu ca sfâşiat de durere, iar şoldurile i se cutremurară.

Şi Iris simţi un lichid fierbinte şi amar inundându-i gura.

Spermă. Sperma lui.

Înghiţi fără a sta pe gânduri, apoi se strâmbă, dar din moment ce oricum o făcuse decise să nu-şi mai bată capul. În schimb îi atinse blând mădularul. Era roşu şi încă destul de tare.

— Vino încoace!

Vocea îi era ca un torent de pietriş şi pucioasă.

Iris ridică ochii şi îl văzu privind-o, cu ochii pe jumătate închişi, şi ceva tresări în ea. Dar nu ceva senzual. Era un fel de fior de afecţiune faţă de el.

Sau poate ceva mai mult.

Se ridică şi se duse la masă, încercând să fie sofisticată şi să nu-i pese că era goală puşcă. Acolo sorbi cu sete din vinul nu tocmai grozav, împrospătându-şi gustul din gură.

Se întoarse, cu paharul încă ridicat la buze, şi descoperi că ochii lui erau aţintiţi asupra ei, aproape radiind. Raphael îi întinse mâna.

Ea înghiţi şi se duse la el, urcând în pat şi întinzându-se lângă el. Şovăitoare, îşi sprijini obrazul pe umărul lui – pe umărul lui *sănătos.*

Dar apoi îi simţi degetele sub bărbie, ridicându-i buzele pentru a le întâlni pe ale lui.

O sărută cu gura deschisă, ca şi cum ar fi vrut să o devoreze.

— Încalecă-mă, îi şopti el pe buze, şi se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de tăblia patului.

O trase în poala lui şi coborî cu săruturi pe gâtul ei, făcându-i sfârcurile să se întărească de plăcere.

Ridică o mână şi îi prinse sânul în palmă, apoi îi luă sfârcul în gură şi începu să sugă cu forţă.

Oh! Oh, ce plăcut era!

Capul îi căzu moale pe umeri când Raphael trecu la celălalt sfârc şi îl supse şi pe acesta.

După care îi prinse şoldurile în mâinile lui late, strângând-o cu blândeţe. Şi, ridicând-o, o aşeză din nou, cu un picior prins între ale lui.

Şi cu genunchiul ridicat între coapsele ei în timp ce ea stătea călare peste el.

O trase în jos, făcând-o să se apese peste el, genunchiul lui îngropându-se direct în carnea ei moale, răsfirându-i buzele peste carnea lui.

Iris făcu ochii mari.

— Leagănă-te, îi ceru Raphael, privind-o.

Ea se prinse de coapsa lui şi începu lent să se frece de el, cu sânii tremurându-i.

— Îţi place? o întrebă el, cu un aer periculos.

— Da. Se linse pe buze. Da, îmi place.

— Şi, după cum arăţi, aş zice că îţi place, murmură el încet. Obrajii îţi sunt trandafirii, iar buzele roşii şi umflate. Coborî privirea spre locul în care se freca fără ruşine de el. Şi eşti udă. Îţi simt sucurile pe pielea mea. Eşti aproape?

Ea clătină din cap.

— Nu… nu ştiu.

— Ţi-ai oferit vreodată plăcere de una singură? întrebă el.

Iar ea deschise ochii, căscându-i şocată. Niciodată… Cum să discuţi cu voce tare astfel de lucruri?!

El o privi cu subînţeles, ca şi cum ar fi văzut-o în acele momente, rămase cu atâta vreme în urmă când se explorase cu propriile degete în patul ei de fecioară.

— Arată-mi, mârâi el. Arată-mi ce faci.

Ea înghiţi un nod şi îşi lăsă mâna să coboare, îngropându-şi degetul mijlociu în locul unde era fierbinte şi umedă.

Oh! Nu mai reuşea nici să respire. Să facă aşa ceva în faţa lui, în timp ce el o privea calm. Când el îi *poruncise* să

se expună astfel în faţa lui. Era deja în pragul orgasmului, atât, atât de aproape, degetul ei mişcându-se tot mai rapid în timp ce parfumul ei se ridică în aer între ei.

Gura i se deschise larg, şoldurile i se poticniră într-ale lui, iar trupul îi fu inundat de o fierbinţeală dulce, revărsându-i-se în braţe şi în picioare şi ameţind-o.

El o prinse şi o strânse la pieptul lui, depunându-i săruturi pe gură şi murmurându-i:

— Eşti atât de frumoasă! Atât de frumoasă!

Se ridică în capul oaselor pentru a trage plapuma peste amândoi, apoi o luă în braţe când se întinse din nou.

Focul pârâia, iar cele câteva lumânări încă aprinse şiroiau de ceară, iar Iris îşi spuse, în timp ce mintea începu să-i alunece spre somn, că poate ceea ce simţea faţă de bizarul şi sumbrul ei soţ era ceva mai mult decât afecţiune.

Capitolul 11

Regele de Piatră se retrase în tumul său, iar când ieşi din nou purta o armură ciudată. Era în întregime neagră şi părea a fi fabricată dintr-un fel de piatră subţire. Armura îi îmbrăca trupul ca nişte dale zimţate, fără a reflecta deloc lumina, şi zdrăngănea ca o grămadă de oase uscate când se mişca.

— Tu poţi să rămâi în turnul meu cât sunt plecat, îi spuse lui

Ann, apoi o luă spre nord...

din *Regele de Piatră*

În seara următoare Raphael aruncă o privire pe fereastra trăsurii care tocmai traversa hurducându-se periferia Londrei.

O privi pentru o clipă pe Iris. Chipul îi era delicat din profil, luminat când şi când de felinarele prăvăliilor pe lângă care treceau. Pe toată durata drumului fusese tăcută, dar

aparent fericită, petrecându-şi o parte din timp citind din Polybius.

În continuare nu reuşea să priceapă că tânăra nobilă aşezată pe bancheta din faţa lui, atât de ţeapănă şi cuminte, era aceeaşi femeie care cu o noapte în urmă îi luase mădularul în gură.

Când se trezise în dimineaţa aceea, cu membrele ei moi încâlcite cu ale lui, îşi lăsase răgaz timp de câteva minute prelungi pentru a o privi pur şi simplu şi a se minuna. Buzele îi erau de un trandafiriu închis şi uşor întredeschise, iar genele i se odihneau pe obraji ca aripile unui fluture de noapte. Era frumoasă şi hotărâtă, iar el nu se aşteptase ca mariajul cu ea să dea naştere unei asemenea intimităţi, îşi dorise s-o aibă aproape, ce-i drept, pentru că era un bărbat egoist şi hain şi nu îi plăcea în mod deosebit întunericul în care trăia. Iris ar fi trebuit să-i ţină companie – nimic mai mult. Dar aparent se amăgise singur, atât în privinţa puterii ei de seducţie, cât şi a propriilor lui dorinţe nebuneşti.

Acest gând din urmă îi stârni neliniştea.

O înspăimântase, oare? Nu cumva felul în care făcuse dragoste cu ea în ultimele două nopţi fusese prea… carnal? Prea vulgar pentru ea?

Se schimonosi, abătându-şi privirea. Nu avea prea multă experienţă cu femeile de viţă nobilă, la drept vorbind. Nu cu faţa pe care o avea.

Nu cu trecutul pe care îl avea.

Când nu mai reuşea să-şi împingă deoparte instinctele animalice, plătea pentru a-şi le satisface.

Dar dacă *într-adevăr o* şocase sau dezgustase pe Iris, poate că aşa era mai bine. Nu avea să se grăbească să se întoarcă la el, astfel că şi lui urma să-i fie mai uşor să-i reziste.

Doar că, chiar şi în momentul acela, se trezea înclinându-se milimetric spre ea, ca şi cum trupul lui, odată ce gustase din fructul ei, nu doar că înţelegea acum foamea, ci nici nu şi-o mai putea astâmpăra decât cu ea şi cu nimeni altcineva.

Închise ochii.

Îşi exersase stăpânirea de sine şi în trecut şi putea să o facă din nou. Să se abandoneze acestei dorinţe carnale ar fi fost periculos. Nu doar pentru că *ea* era periculoasă pentru el şi pentru ceea ce ştia despre el însuşi şi despre sângele lui, ci şi pentru că atracţia pe care o simţea faţă de ea stătea în calea misiunii lui.

Era ca şi cum l-ar fi legat printr-o vrajă, asemenea unui erou de basm cufundat într-un somn de o mie de ani de magia vreunei creaturi măiestre. Era în pericol să uite de lumea adevărată şi de tot ceea ce îi datora acesteia. Nu putea permite să se întâmple aşa ceva. Venise la Londra pentru a afla cine fuseseră prietenii lui Dockery. Cine îi poruncise să îl asasineze pe Raphael.

Pentru a-l da în vileag şi a-l distruge pe Dionysus.

— Am ajuns la Londra, murmură Iris, întrerupându-i gândurile.

— Da.

Ea îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ştii că trebuie să iau legătura cu Kyle şi cu fratele meu cât mai repede posibil.

Raphael simţi impulsul josnic de a o ţine doar pentru sine, dar ştia că avea dreptate.

— Fireşte, dar îţi sugerez să aştepţi până mâine. În seara asta e deja târziu.

Sprâncenele ei se strânseră într-o expresie încruntată deasupra acelor ochi de un albastru-cenuşiu.

— Nu încape îndoială că, până la ora asta, Henry a aflat de la Hugh că am fost răpită. Nu m-ar mira s-o ştie Londra întreagă. Cred că ar fi bine să-l informez cât de curând posibil că sunt teafără şi nevătămată.

Raphael îşi dori pentru o clipă să fi putut rămâne la abaţie.

Însă aşa ceva era o neghiobie – atât pentru că nu o putea ţine ascunsă la nesfârşit, cât şi pentru că avea o datorie de îndeplinit.

— Atunci scrie-le ambilor câte o scrisoare în seara asta, iar mâine am să te însoţesc în vizită la fratele tău.

— Şi ce să le spun? Îşi muşcă buza, şovăind. Nu cred c-ar fi bine să le spun adevărul, cel puţin nu lui Henry. Dacă se află că am fost la o orgie, reputaţia mea în mod cert nu va avea de câştigat din asta, indiferent dacă sunt sau nu ducesă.

— Nu. Şi nici nu ar fi fost cazul să facă publică legătura lui cu Lorzii Haosului. Dacă dădea în vileag existenţa societăţii secrete, îşi pierdea orice şansă de a se infiltra printre ei. Prea bine, atunci ce explicaţie sugerezi?

— Cred că nu putem evita faptul că am fost răpită, spuse ea măsurat. În fond, probabil că vestea a ajuns deja la urechile tuturor.

Raphael îşi înclină capul.

— Dar, eventual… m-ai salvat tu? Nu din mâinile Lorzilor, se grăbi ea să adauge. Ci din cele ale tâlharilor. M-ai salvat şi m-ai dus cu tine la abaţie. Apoi ţi-ai dat seama că se va alege praful de reputaţia mea, aşa că m-ai cerut în căsătorie.

— Cât de nobil din partea mea, spuse el tărăgănat.

Iris îşi înclină capul într-o parte, cu buzele tresărindu-i într-un zâmbet.

— Ei bine, în mare măsură chiar asta ai şi făcut. Ai insistat să ne căsătorim pentru a mă salva. Deci da, chiar a fost cât se poate de nobil din partea ta.

Raphael îşi feri privirea în faţa acelui zâmbet mărunt. Nu ar fi fost bine ca Iris să îşi bage în cap idei romantice în privinţa lui. El nu era un prinţ de basm – nici pe departe.

Trăsura se pregăti să oprească în scuarul în care se afla reşedinţa londoneză a familiei sale.

— Am ajuns, spuse el încet.

Chartres House ocupa întreaga latură nordică a scuarului, fiind o construcţie masivă din piatră gri-închis, gândită să impresioneze sau să intimideze pe oricine ar fi văzut-o. În copilărie îşi petrecuse prea puţin timp aici, ceea ce însemna că Chartres House nu era bântuită de aceleaşi amintiri ca abaţia Dyemore.

Ceea ce era o binecuvântare.

Trăsura se opri complet.

Ducesa lui se întoarse spre el.

— Asta e?

— Da, spuse el. Am să te conduc înăuntru, apoi eu trebuie să ies din nou.

Sprâncenele ei se strânseră instant laolaltă.

— De ce?

El îşi înăbuşi iritarea.

— Am treburi de rezolvat.

Trăsura se clătină când lacheii săriră jos.

— Doar n-ai de gând să îi investighezi pe Lorzi *acum*, nu-i aşa? Părea aproape temătoare. Raphael…

Portiera se deschise larg, iar Ubertino se înclină în faţa lor.

Raphael nu putu să nu se simtă recunoscător pentru întrerupere.

Coborî scările şi îi întinse o mână lui Iris pentru a o ajuta şi pe ea să se dea jos din trăsură.

— Bun venit la Chartres House!

Ea îşi dădu capul pe spate pentru a studia casa enormă din faţa ochilor ei.

— E… destul de mare.

— Bunicul meu nu era omul care să creadă în cumpătare.

O luă de braţ şi o conduse la uşa de la intrare.

Unde îi aştepta un bărbat înalt şi subţire, cu o perucă impecabilă şi livrea argintiu cu negru.

— Excelenţă, bun venit înapoi la Chartres House!

— Mulţumesc, spuse Raphael, poftind-o pe Iris înăuntru. Coborî privirea spre ea şi o văzu examinând holul de la intrare. Acesta este majordomul meu, Murdock. Îi aruncă o privire. Murdock, ea e ducesa mea, noua ta stăpână.

Singurul gest prin care majordomul îşi trădă surprinderea fu un clipit scurt.

— Excelenţă.

Murdock se înclină atât de adânc, încât nasul aproape îi mătură podeaua.

Când se ridică, Iris îi zâmbi cordial.

— Încântată să te cunosc, Murdock.

O umbră vag roşcată se strecură în obrajii osoşi ai bărbatului. Soţia lui ar fi fost în stare să vrăjească şi un bursuc, îşi spuse Raphael uşor înciudat.

Îşi drese vocea.

— Donna Pieri e acasă?

Murdock redeveni brusc atent.

— Stăpâna mea se află în salonul Styx, Excelenţă.

— Bun.

Simţi privirea pătrunzătoare a ducesei sale când porni înaintea ei spre scările aflate la capătul holului. Treptele şi balustradele masive şi întinse erau din marmură roşie importată din cine ştie ce loc exotic. Pereţii erau împânziţi cu nişte portrete severe ale strămoşilor – aveau tendinţa de a fi întunecaţi la faţă şi împodobiţi cu excesiv de multe bijuterii.

La etaj scările se terminau cu o galerie lungă, care se întindea pe toată lăţimea palierului. Raphael o conduse la o pereche de uşi duble înalte, vopsite într-un gri pal şi le deschise.

Înăuntru se afla o femeie mică de înălţime, cu părul brunet brăzdat de fire albe. Creştetul îi era acoperit de o mică bonetă cuminte din dantelă. Era aşezată pe marginea unui scaun tapiţat cu brocart auriu, ţinându-şi spatele drept şi umerii la acelaşi nivel, cu mâinile în faţă, ocupate să treacă un fir printr-o ramă de brodat, cu ochii ivindu-se din spatele unei perechi de ochelari de aur minusculi.

Raphael îşi simţi pieptul năpădit de căldură la vederea ei.

Ea ridică privirea când intrară, arcui o sprânceană şi spuse cu doar o umbră de accent italian:

— Ah, nepoate, mă bucur să te văd în viaţă.

*

Iris clipi, oarecum alarmată de cuvintele de întâmpinare ale femeii. Nu se gândise niciodată că Raphael ar fi putut avea rude în viaţă, dar iat-o aici pe mătuşa lui.

Şi, aparent, aceasta găsea remarcabil faptul că Raphael era încă în viaţă.

Iris se întoarse rapid pentru a-şi privi soţul, însă acesta îşi recăpătase căutătura de gheaţă. *Fir-ar să fie!* Ce anume ar fi avut de gând să facă la orgia Lorzilor Haosului dacă nu ar fi dat peste ea acolo? Plănuise ceva pentru care ar fi plătit cu viaţa?

Îşi împreună sprâncenele într-o expresie încruntată la acest gând oribil şi îşi îndreptă din nou privirea spre femeia măruntă şi bătrână aşezată din profil.

Donna Pieri stătea complet singură în salonul enorm decorat în nuanţe de negru şi auriu. Pereţii zugrăviţi în alb erau separaţi de pilaştri din marmură neagră încununaţi de capiteluri corintice aurii. Scaunele delicate, răsfirate din loc în loc, erau tapiţate cu brocart auriu, iar la un capăt al încăperii se afla o poliţă de şemineu complicată, din marmură neagră. Tavanul era pictat. Însă în loc să ilustreze obişnuiţii zei sau heruvimi zburdând printre nori, această pictură reprezenta o scenă cu râul Styx şi un Charon destul de musculos transportându-i pe cei recent răposaţi în ţinutul lui Hades. Iris nu reuşi să îşi înăbuşe un fior. Artistul folosise cu generozitate roşul aprins.

Deşi îşi spuse că încăperea se potrivea cu impresia iniţială pe care i-o făcuse Raphael – era un cadru adecvat pentru Hades.

Îşi îndreptă din nou privirea spre Raphael şi îl urmări aplecându-se şi sărutând obrazul mătuşii sale. Era un gest de afecţiune cu atât mai uluitor din partea unui bărbat care nu trăda aproape niciodată vreo urmă de emoţie.

Raphael se ridică.

— Nu-i cazul să dramatizăm, *Zia.* Fireşte că sunt în viaţă.

Ea îl privi pătrunzător.

— Chiar nu am ştiut dacă te vei întoarce viu din călătoria pe care ai făcut-o în nordul ţării. Dacă îngrijorarea mea e exagerată, atunci aşa să fie.

Raphael se încruntă.

— *Zia.*

— Nu vom discuta acum despre obsesia ta legată de Lorzii aceştia. Flutură din mână. Spune-mi mai bine cine e această doamnă.

— Aceasta e soţia mea. Se întoarse spre Iris, ochii lui de cristal scânteind în lumina lumânărilor. Draga mea, dă-mi voie să ţi-o prezint pe sora mai mare a răposatei mele mame, Donna Paulina Pieri. Mătuşă, ea e soţia mea, Iris.

Femeia mai în vârstă se ridică în picioare, iar când o făcuse şi întoarse, permiţându-i lui Iris să îi vadă complet chipul pentru prima dată. Buza de sus a mătuşii lui era despicată în partea stângă. Avea buză de iepure.

Iris avu grijă ca propriul ei zâmbet să nu pălească, plecându-se într-o reverenţă.

— *Donna,* mă bucur atât de mult să vă cunosc.

— Plăcerea e de partea mea, spuse Donna Pieri cu accentul ei fermecător, ridicându-se din reverenţa pe care o făcuse la rândul ei. Nu îi ajungea lui Iris decât până la bărbie. Donna Pieri arcui o sprânceană fină înspre nepotul ei. Mărturisesc că sunt surprinsă – atât de caracterul subit al căsătoriei voastre, cât şi de faptul că nu am crezut că voi vedea venind vreodată ziua în care Raphael să îşi ia mireasă.

Cei doi se priviră cu subînţeles, comunicându-şi un mesaj pe care Iris nu reuşi să-l descifreze, apoi Raphael făcu o nouă plecăciune.

— Îmi cer iertare, dar mă tem că trebuie să plec din nou. Am de văzut un vechi… prieten.

Iris îşi îngustă privirea. Fără îndoială se ducea să investigheze ceva legat de Lorzii Haosului. Eventual pe Dockery? Sperase că lămuriseră acest aspect în trăsură, când se arătase consternată de „treburile” lui.

Ar fi trebuit să ştie că nu era aşa. Raphael *chiar* era obsedat de Lorzi. Nu lăsa nimic să stea în calea răzbunării sale.

— Chiar aşa, Raphael? plescăi dezaprobator Donna Pieri. Uite, de-abia ai sosit. Nici măcar nu ţi-ai dat jos pelerina. Biata ta soţie probabil te crede un sălbatic. Rămâi cel puţin cât să iei cina.

— Îmi pare rău, dar treburile mele nu pot aştepta. Privirea lui Raphael alunecă pentru o clipă spre Iris, confirmându-i că această întâlnire nu putea fi legată decât de Lorzii Haosului. Dacă nu va fi ora prea târzie pe când mă întorc, am să vă ţin companie. Dacă nu, ne vom revedea dimineaţă. Doamnelor, cu bine.

Şi spunând acestea ieşi cu paşi mari din încăpere.

Iris se strădui să îşi păstreze o expresie agreabilă pe chip.

— *Ţţ.* Donna Pieri clătină din cap şi îşi strânse mătăsurile pe care le broda, punându-le într-o cutiuţă încrustată cu sidef. Îşi dădu jos ochelarii de aur şi îi prinse pe un lanţ fin pe care îl purta la brâu. Are nişte maniere teribile, nepotul meu. Pe de altă parte, presupun că vina îmi aparţine. În fond, eu l-am crescut după ce a murit mama lui. Bietul băiat nu avea decât zece ani.

— Nu mi-am dat seama că mama lui a murit atât de tânără, murmură Iris.

— O, da. Femeia mai în vârstă ridică privirea spre Iris, cu o expresie întrebătoare în ochii maronii precum ceaiul. Sora mea a fost delicată atât la trup, cât şi la minte. Dar vino! Fără îndoială eşti obosită şi înfometată după călătorie. Hai să luăm cina şi îmi poţi povesti cum l-ai cunoscut pe nepotul meu şi cum ai ajuns să te căsătoreşti cu el într-un timp atât de scandalos de scurt. Doreşti să fii condusă în apartamentul tău mai întâi ca să te speli?

— Da, doamna mea, ar fi chiar minunat, spuse Iris, sincer recunoscătoare.

Se opriseră să ia prânzul, însă trecuseră ore bune de atunci. Se simţea şifonată şi destul de murdară.

— Desigur.

Donna Pieri luă un clopoţel de pe masa de lângă scaunul ei auriu şi sună din el.

O servitoare apăru la uşă aproape instantaneu.

— Da, doamnă?

— Bessy, te rog să o conduci pe Excelenţa Sa la apartamentul ducal. Donna Pieri se întoarse, împreunându-şi sprâncenele a încruntare. Sper ca asta să fie pe placul

tău. Pot pune să fie aerisite camerele ducesei cât timp luăm cina.

— Mulţumesc, dar prefer camera ducală.

Iris zâmbi şi ieşi în urma lui Bessy pe coridor.

Urcară scările la etajul al doilea al conacului, servitoarea conducând-o pe un hol vast cu pereţii acoperiţi de oglinzi bogat ornamentate şi de un nou şir de portrete. La capătul acestuia se afla o pereche de uşi duble.

Servitoarea deschise o uşă şi făcu o reverenţă.

— Camerele Excelenţei Sale, ducele, Excelenţă.

Iris intră, uitându-se curioasă în jurul ei. Dormitorul era spaţios, cu mai multe ferestre care probabil dădeau spre o grădină interioară, deşi acum erau acoperite de draperii lungi, auriu-închis. În mijlocul încăperii trona un pat înalt, cu patru stâlpi, drapat în catifea neagră texturată şi grea. Pereţii erau îmbrăcaţi în lambriuri din lemn sculptat, de culoare închisă, şi la fel era şi şemineul masiv. În faţa acestuia fuseseră aşezate mai multe scaune, îmbrăcate în catifea roşie, cu braţele şi picioarele poleite cu aur. Sub una dintre ferestre se afla o masă superbă, cu tăblia din marmură sângeriu aprins, străbătută de vinişoare crem.

Se răsuci pe călcâie şi aproape tresări. Pe peretele de lângă uşă se găsea un alt portret al tatălui lui Raphael. În această pictură purta un costum albastru-deschis. Mâna îi era ridicată, arătând spre o scenă din fundal. Părea a fi catedrala în ruine de la abaţia Dyemore.

Iris se cutremură şi îşi feri privirea.

Lângă pat, pe perete, era atârnată o mică schiţă înrămată. Iris se duse la ea pentru a o studia, gândindu-se că ar fi putut fi unul dintre desenele lui Raphael. I se tăie răsuflarea, însă, când o privi mai îndeaproape. Schiţa era realizată în cretă roşie şi reda din profil capul unei femei, cu trăsături pronunţate şi clasice, cu privirea coborâtă, cu părul doar sugerat din câteva trăsături de cretă şi cu umbra unei bonete în jurul capului. Mica operă de artă era în mod evident o schiţă preliminară pentru o pictură – şi, la fel de evident, fusese realizată de mâna unui maestru.

Îi trecu brusc prin minte că aceasta era noua ei casă.

Ea era ducesă aici.

Era un gând bizar că o asemenea grandoare ar fi fost cadrul firesc şi potrivit pentru *ea.*

— Aveţi apă proaspătă pe noptieră, Excelenţă. Vocea lui Bessy răsună din spatele ei. Iris se întoarse şi o văzu pe servitoare pregătind un lighean. Pot să vă fiu cameristă personală, dacă doriţi.

Iris îşi drese vocea, zâmbind.

— Mulţumesc, ar fi minunat.

Avea o cameristă personală, fireşte – care rămăsese în trăsură când fusese răpită Iris –, însă Parks nu era nicidecum la fel de elegant îmbrăcată ca Bessy.

Iris îşi dădu jos pelerina pe care o găsise în cufărul mamei lui Raphael. Bessy era bine pregătită – nici măcar nu clipi când văzu în ce hal erau hainele noii ducese, ci o ajută să se spele pe faţă şi pe gât şi să-şi descâlcească părul, ca apoi să şi-l prindă într-un coc lejer.

— Îmi poţi aduce cele necesare pentru scris? întrebă Iris odată îmbrăcată.

— Desigur, Excelenţă.

Bessy îi arătă cum o măsuţă încrustată cu lemn multicolor se deschidea devenind un pupitru conţinând hârtie, pene, cerneală şi nisip.

— Mulţumesc, spuse Iris. Dacă aştepţi un minut, poţi să-mi duci scrisorile unui lacheu care să le livreze?

— Da, Excelenţă.

Iris se aşeză şi reflectă o clipă înainte de a le scrie câte un bileţel atât lui Henry, cât şi lui Hugh, istorisindu-le aceeaşi poveste despre cum ajunsese să fie căsătorită cu Dyemore. Povestea se abătea de la adevăr în mai multe aspecte esenţiale, dar trebuia să se mulţumească doar cu atât deocamdată. Iris era conştientă că niciunul din cei doi bărbaţi nu avea să stea liniştit până nu o vedea personal şi nu auzea din gura ei unde anume fusese timp de două săptămâni.

Împături, sigilă şi scrise adresele pe ambele bilete, apoi se ridică şi i le înmână lui Bessy.

— Doriţi să vă conduc în salonul mic de luat masa,

Excelenţă, înainte de a încredinţa scrisorile astea unor lachei? întrebă Bessy.

— Te rog.

Salonul mic de luat masa se dovedi a fi cu un etaj mai jos – şi nu era nicidecum mic, ceea ce te făcea să te întrebi cum era salonul *mare* de luat masa. Donna Pieri era aşezată la un capăt al unei mese late, cu picioare scunde şi foarte groase, din lemn de culoare închisă, stând cu spatele spre un foc vesel.

Ridică privirea când intră Iris şi îi făcu semn să se apropie.

— Haide, ia loc lângă mine să putem conversa!

Un lacheu îi trase lui Iris un scaun în dreapta mătuşii, unde fuseseră deja aşezate farfuriile şi tacâmurile pentru ea.

Imediat ce Iris luă loc, în dreptul ei apăru un lacheu care îi oferi un castron de supă.

Iris inhală recunoscătoare mirosul, punându-şi fiertura în bolul din faţa ei.

— Bun, deci, spuse femeia mai în vârstă după ce li se servi supa, cum l-ai cunoscut pe nepotul meu, ei?

Iris înghiţi atent supa pe care şi-o pusese în gură înainte de a începe povestea pe care ea şi Raphael o ticluiseră împreună chiar în ziua aceea, în trăsură.

— A fost de-a dreptul palpitant, la drept vorbind. Eu mă întorceam de la nunta ducelui de Kyle când trăsura mea a fost atacată de tâlhari la drumul mare.

— Chiar aşa? Donna Pieri se îndreptă în scaun, arătându-se îngrozită, iar Iris se simţi teribil de vinovată că o minţea.

Deşi adevărul era cu mult mai negru.

Iris trase adânc aer în piept, năpădită de câteva dintre amintirile legate de adevărata ei răpire – ţipetele servitorilor ei, focurile de armă, sentimentul oribil de neputinţă şi teamă.

Încercă să zâmbească, dar constată că nu prea era în stare.

— Mi-au tras ceva peste cap, iar unul dintre ei m-a

luat pe calul lui şi au pornit toţi în galop. Fireşte, eram foarte speriată. Habar nu am cât timp au mers aşa cu mine, dar apoi… apoi a dat peste noi trăsura lui Raphael, venind din direcţie opusă. Sorbi din vin pentru a se calma. Raphael şi oamenii lui i-au alungat pe tâlhari, dar mărturisesc, eu mă simţeam zdruncinată. Abaţia Dyemore era aproape, iar Raphael a avut bunătatea de a ne oferi refugiu acolo. Restul… Ei bine, cred că puteţi ghici. După ce am stat cu el câteva zile, refăcându-mă, în casa lui, Raphael a găsit de cuviinţă să descurajeze orice eventuale bârfe care ar fi putut să apară. A trimis după vicarul din localitate şi ne-am căsătorit.

Coborî privirea, muşcându-şi buza. Problema era că – şi chiar nu se putea abţine să nu considere că aşa ceva *nu* era un defect al personalităţii ei – fusese dintotdeauna teribil de stângace când trebuia să mintă.

— Cât de romantic, spuse Donna Pieri.

Iris făcu greşeala de a o privi.

Femeia măruntă de lângă ea o fixa cu o privire pătrunzătoare.

Iris înghiţi un nod. În ruptul capului nu ştia cum ar fi putut să-i răspundă.

— Păi…

— Şi susţii că nepotul *meu* a fost cel care şi-a făcut griji în privinţa bunei-cuviinţe?

Donna Pieri sorbi din vin.

Iris se crispă. La drept vorbind Raphael *chiar* nu părea genul care să-şi facă griji în privinţa bunei-cuviinţe.

— Da?

— Hm.

Iris nu mai fusese niciodată atât de recunoscătoare să-şi vadă bolul de supă luat brusc din faţă. Un al doilea lacheu puse pe masă un platou cu fileuri de peşte în unt.

Îşi drese vocea şi o privi pe femeia mai în vârstă alegând un file.

— Raphael mi-a povestit că a crescut în Corsica.

Donna Pieri se mulţumi să o privească şi, preţ de o clipă prelungă, Iris crezu că nu avea să accepte să schimbe

subiectul. Apoi buzele femeii mai în vârstă tresăriră într-un zâmbet, ca şi cum ar fi găsit strategia lui Iris amuzantă.

— Nu a crescut acolo. Nu tocmai, înţelegi, pentru vă a venit să locuiască în Corsica de abia când avea doisprezece ani. Până la acea vârstă a locuit în Anglia, la abaţia Dyemore.

Tatăl lui Raphael îşi trimisese moştenitorul de acasă la vârsta de *doisprezece* ani? Cât de bizar! Majoritatea aristocraţilor ţineau să aibă un cuvânt de spus în educaţia fiilor lor.

— De ce…? dădu Iris să întrebe, însă femeia mai în vârstă îi aruncă o privire posomorâtă şi severă, după care continuă:

— Corsica e o insulă superbă. Un paradis. Anglia e atât de rece şi de mohorâtă, dar când Raphael mi-a spus că trebuia să se întoarcă, am ştiut că era de datoria mea să îl însoţesc. Se înfieră uşor. Dar acum cred că nu vom sta aici multă vreme. Nepotul meu e prea obsedat de răzbunare. Nu e câtuşi de puţin sănătos.

— Răzbunare? Iris puse jos cuţitul şi îşi alese cu grijă cuvintele. Ştiţi despre planurile lui Raphael de… răzbunare?

— *Ţţ!* Donna Pieri făcu o faţă dispreţuitoare. Ştii deci şi tu despre aceşti Lorzi ai Haosului?

Iris îi confirmă cu un gest mut.

Femeia mai în vârstă clătină din cap.

— Când am primit vestea că Leonard murise, i-am spus lui Raphael că trebuie să se întoarcă şi să revendice ducatul. Era dreptul lui, în fond. Dar apoi am sosit la Londra, iar el a aflat aproape imediat că Lorzii foloseau în continuare catedrala abaţiei pentru orgiile lor. Şi-a dat seama că societatea încă mai exista.

— Credea că se destrămase?

— Da. Donna Pieri sorbi din vin. Iar acum consideră că trebuie să-i distrugă pe Lorzi – pe *toţi* Lorzii. Că e datoria lui să o facă. Buzele i se schimonosiră. Asta e o prostie. A suferit destul din cauza Lorzilor – din cauza bestiei care i-a fost tată. Ar trebui să uite toate astea şi să se întoarcă în Corsica alături de mine.

Iris ridică din sprâncene. Donna Pieri ştia, fără îndoială, cât de puţin probabil era un *astfel* de scenariu; Raphael îşi stabilise drumul şi era hotărât.

Îşi drese vocea şi decise să schimbe subiectul.

— Aţi locuit cu Raphael în Corsica?

— Da, fireşte, răspunse Donna Pieri. În fond, sunt cea mai apropiată rudă a lui încă în viaţă. În Corsica oceanul e albastru turcoaz – ca aripa unei păsări – nu cenuşiu monoton ca aici. Avem munţi şi plaje, ceruri sărutate de soare. Când era copil Raphael obişnuia să călărească fără şa, ca un sălbatic al nimănui. Dispărea pe dealuri săptămâni la rând, iar eu îmi pierdeam speranţa de a-l mai vedea vreodată întorcându-se acasă, de a-l mai vedea vreodată devenind aristocratul care îi fusese sortit din naştere să fie. Era atât de furios. Atât de teribil de furios.

Vocea îi coborâse până la o şoaptă, ca şi cum ar fi vorbit doar pentru sine – sau poate adresându-se amintirilor ei.

Iris reflectă la această dezvăluire. Ce îl făcuse pe Raphael atât de furios, copil fiind? Se încruntă, simţind un fel de teamă, ca şi cum nu ar fi vrut să ştie răspunsul.

Sorbi din vin şi întrebă:

— Spuneaţi că sunteţi cea mai apropiată rudă a lui Raphael încă în viaţă?

Donna Pieri clipi şi îşi îndreptă din nou spatele, adoptând o postură mândră.

— Sunt fiica unui conte care a fost stăpân peste teritorii din Genova. Moşiile mele din Corsica mi-au fost date de mama mea. Sora mea, Maria Anna, a primit şi ea pământuri în Corsica. Deci, după cum vezi, Maria Anna nu ar fi avut de ce să se căsătorească cu tatăl lui Raphael. Nu ar fi avut absolut niciun motiv să o facă. Ar fi putut să vină cu mine în Corsica şi să fi trăit acolo. Am fi fost foarte fericite.

Clătină din cap, luându-şi paharul de vin.

— Cum a ajuns sora dumneavoastră să îl cunoască pe ducele de Dyemore? întrebă Iris.

Genova părea a fi o destinaţie foarte îndepărtată

pentru cineva aflat în căutarea unei mirese.

— El a susţinut că făcea turul Europei. Femeia mai în vârstă ridică din umeri cu subînţeles. Leonard a venit şi a curtat-o pe biata mea soră, iar ea a fost cucerită de eleganţa lui şi de purtarea lui exotică. Familia mea nu ştia nimic despre el. Nici despre reputaţia lui. Nici despre ceea ce-l împiedica să-şi caute mireasă printre ai lui. Nu ar fi trebuit să se căsătorească nicidecum cu el. *Nicidecum.* Era cu adevărat un monstru.

Iris îşi simţi inima accelerându-şi bătăile la auzul cuvintelor mătuşii. Auzind ura din spatele lor. Ruşinea şi durerea.

Se gândi la portretul bătrânului duce pe care îl văzuse la faţa chipeşă, fără nimic ieşit din comun – şi la carneţelul de schiţe plin de copii goi puşcă.

Şi la acel ultim desen – cel care semăna cu Raphael.

Se cutremură.

Apoi Iris puse întrebarea care nu îi mai ieşise din minte din prima seară în care îl văzuse pe Raphael de Chartres, duce de Dyemore.

— Cine i-a făcut lui Raphael cicatricea? Însă femeia mai în vârstă clătină din cap.

— Povestea asta nu pot să ţi-o spun eu. Va trebui să îl întrebi pe Raphael personal.

*

O jumătate de oră mai târziu, Raphael ridică ciocănelul de alamă al reşedinţei Grant şi îl lăsă să cadă. Aruncă o privire prin cartierul cufundat în întuneric cât timp aşteptă să i se răspundă. Fraţii Grant locuiau pe o stradă cât de cât elegantă, însă într-o casă destul de mică, construită într-un stil mai vechi. Dacă obţineau vreun profit de pe urma asocierii lor cu Lorzii Haosului, nu lăsau să se vadă acest lucru.

Cel puţin nu încă.

Uşa se deschise, iar Raphael se trezi faţă în faţă cu un majordom cu ochii apoşi şi injectaţi.

— Da?

— Ducele de Dyemore doreşte să îl vadă pe vicontele Royce. Majordomul luă poziţie de drepţi când îi auzi titlul.

— Îmi pare rău, Excelenţă, dar stăpânul meu nu e acasă.

— Atunci du-mă la domnul Grant.

— Pe aici.

Majordomul îl conduse pe un coridor întunecat, iar de acolo pe o scară îngustă şi slab luminată. La etajul superior se afla un salon de servit masa.

Andrew Grant era aşezat singur la masa lunguiaţă, servind la cină friptură de viţel. Focul din şemineu scăzuse până nu mai rămăseseră decât tăciunii din el, iar încăperea era luminată doar de două sfeşnice.

Zgârcenie sau indiferenţă?

Andrew ridică privirea la intrarea lor, tresărind când îl văzu pe Raphael.

— Dyemore! Ce cauţi deja la Londra? Când te-am văzut ultima dată am avut impresia că aveai de gând să rămâi o vreme la abaţie.

Raphael ridică din umeri, luând loc fără a aştepta să fie invitat.

— Intenţionasem de la bun început să mă întorc. Am treabă.

Andrew luă o înghiţitură de vin.

— Şi proaspăta ta soţie?

— Ce-i cu ea?

Celălalt bărbat clătină din cap, păstrându-şi privirea aţintită asupra feliei groase de friptură de pe farfurie în timp ce-şi tăie din ea.

— Credeam că, acum că te-ai căsătorit, s-ar putea să decizi să rămâi mai multă vreme în provincie. Ca într-un fel de lună de miere.

Raphael ridică o sprânceană, mulţumindu-se să îl privească pe celălalt bărbat.

Andrew mestecă şi înghiţi, iar în cele din urmă fu nevoit să îi întâlnească privirea când tăcerea se prelungi.

— Da, ei bine. Ar fi trebuit să-mi amintesc că eşti un

ticălos fără suflet. Fireşte, nu ai fost dintotdeauna aşa, din câte ţin minte. În copilărie erai de-a dreptul dulce. Tatăl tău a schimbat categoric asta.

Raphael ignoră tentativa vicleană de a-l zgândări.

— Cu cine v-aţi întâlnit după ce mi-aţi făcut mie vizita aia şi înainte să porniţi spre Londra? îl întrebă pe Andrew.

— Cu nimeni. Doreşti nişte vin? Când Raphael dădu scurt din cap, celălalt bărbat îi făcu semn unui lacheu să se apropie, apoi continuă: Eram deja în drum spre Londra când am trecut pe la tine la abaţia Dyemore.

Atunci de unde ştiuse Dionysus să pună un asasin pe urmele lui? Dar poate că tentativa de asasinare nu avusese nicio legătură cu mariajul lui cu Iris. Poate că Dionysus îşi pusese oamenii să îl urmărească pe Raphael de la bun început.

Sau poate că Dockery acţionase de capul lui.

— Ce te face să întrebi asta?

Lacheul puse un pahar în faţa lui Raphael, iar Andrew i-l umplu.

Raphael îl privi.

— Am fost atacat în drum spre Londra.

Andrew ridică din sprâncene, continuând să taie din friptura de vită.

— Tâlhari?

— Lawrence Dockery şi nouă cuţitari plătiţi.

Celălalt bărbat încremeni.

— *Dockery*? Le aruncă o privire lacheilor, făcându-le brusc semn să părăsească încăperea, apoi aşteptă până se închiseră uşile înainte de a se întoarce din nou spre Raphael. Dockery, neisprăvitul roşcat care şi-a luat o soţie cu faţă de cal doar pentru zestrea ei?

— Da.

— Nu l-aş fi crezut capabil de crimă. Andrew clătină din cap. Ce s-a întâmplat?

Raphael învârti piciorul paharului de vin.

— Ne opriserăm să înnoptăm la un han. Dockery şi haita lui ne-au atacat în curtea grajdului. Dockery a încercat personal să mă înjunghie în spate.

— A fost dintotdeauna o fiinţă vicleană şi laşă. Andrew clătină din nou din cap şi se sprijini de spătarul scaunului. Să înţeleg că a dat greş.

Raphael îşi înclină capul.

Celălalt bărbat păru neliniştit.

— Şi unde e acum?

— În iad, răspunse Raphael scurt.

— Fir-aş al naibii, bombăni Andrew, şi tot sângele i se scurse de pe chip. Probabil a făcut-o la porunca lui Dionysus.

— În mod evident.

— Noi am încercat să te avertizăm.

Raphael ridică din umeri şi sorbi din vin.

Andrew îl privi, făcând ochii mari.

— Dumnezeule bun, omule, nu ţi-e frică? Poate să trimită o jumătate de duzină de oameni să te ucidă chiar fără a ridica un deget.

— Dionysus e un om ca oricare altul, spuse Raphael. Ceea ce înseamnă că e nevoit să comunice cu asasinii lui printr-o metodă sau alta. Aţi fi putut fie tu, fie fratele tău sau Leland să îi fi trimis un mesaj lui Dionysus după ce aţi trecut pe la mine?

— Nu… nu văd cum… Andrew se încruntă, iar vocea i se stinse. Desigur, ne-am oprit să mâncăm şi să înnoptăm la diverse hanuri. Doar că nu am stat în permanenţă cu ochii pe ei. Nici măcar nu am împărţit aceeaşi cameră. Înghiţi un nod, coborând privirea spre friptura pe jumătate mâncată. Nu mi-a plăcut niciodată să stau în aceeaşi cameră cu Gerald. Încă de când eram copii. Ridică ochii, dar privirea lui evită să o întâlnească pe a lui Raphael. Ei bine, ştii de ce.

Raphael îşi simţi pieptul contractându-se, ca şi cum o mână de fier i-ar fi strâns plămânii.

Atent, încet, îşi duse din nou paharul de vin la buze.

Dar nu simţi gustul vinului.

— Poate că tu nu mai ţii minte, îl auzi pe Andrew, vorbind încet, aproape în şoaptă. Ai plecat când erai încă băieţandru. Imediat după iniţiere. Dar eu am fost nevoit să

rămân cu ei, cu tatăl meu şi fratele meu şi restul Lorzilor. *Ani* întregi. Până când… până când am crescut prea mult, presupun. Îşi luă paharul de vin şi îl goli pe nerăsuflate, apoi îl umplu din nou şi îi adresă un zâmbet tremurător lui Raphael. Dar toate astea au rămas în trecut, nu-i aşa?

Raphael se zgâi la Andrew, întrebându-se dacă şi el arătase la fel de distrus.

Îşi puse jos paharul.

— Deci fie Gerald, fie Leland ar fi putut să îi transmită un mesaj lui Dionysus.

— Da… posibil. Andrew îşi strânse sprâncenele laolaltă, reflectând. Dar nu are logică, aşa-i? În cazul ăsta Dionysus ar fi fost apoi nevoit să ia legătura cu Dockery şi să îl asmuţă pe urmele tale. Pare teribil de greu de crezut. Chiar dacă ar fi călătorit călare, tot i-ar fi luat câteva zile să recupereze avansul pierdut, fără îndoială. Ridică privirea, în care seară ai fost atacat?

Raphael se încruntă.

— În cea de-a doua.

Andrew flutură o mână.

— Uite, vezi? În ruptul capului nu pot să pricep cum ar fi fost posibil.

Raphael îşi îngustă ochii.

— Doar dacă nu cumva unul dintre voi e Dionysus.

Gura celuilalt bărbat se curbă într-un zâmbet şovăitor.

— Îţi arde de glume. Gerald nu e Dionysus, iar Leland e genul de om care îndeplineşte ordine, nu le împarte. Cât despre mine… Chipul lui Andrew se schimonosi într-o expresie bizară. Ei bine, e ridicol, nu-i aşa?

— Chiar e? Raphael îl studie îndeaproape. De ce? Dionysus e fără îndoială cineva însetat de putere. Cineva care în spatele măştii e neputincios. Tu te potriveşti destul de bine acestei descrieri.

Andrew clipi rapid.

— Glumeşti.

— Ai văzut vreodată cine se află dincolo de masca de Dionysus?

— Nu, fireşte că nu, răspunse Andrew din reflex. Nu a

văzut nimeni.

Raphael dădu din cap.

— Iar la orgii participi cu fratele tău? Sau cu Leland? Sunteţi vreodată separaţi?

Andrew îşi abătu privirea, făcându-şi de lucru agitat cu paharul de vin.

— Nu particip în compania lui Gerald. Niciodată. Dar da, pe Leland îl văd adesea. Poartă masca de cârtiţă. Gerald e Cerbul… deşi nu l-am văzut la ultima orgie…

Sprâncenele celuilalt bărbat erau strânse laolaltă ca şi cum s-ar fi întrebat pentru prima dată dacă fratele lui mai mare ar fi putut fi într-adevăr Dionysus.

Doar un bărbat cu nervii de oţel, un bărbat viclean şi intrigant, ar fi fost în stare să îşi mintă propriul frate.

Pe de altă parte, Raphael ştia că Dionysus, oricine ar fi fost acesta, era un om deosebit de inteligent şi de hain la suflet.

— Şi tu? întrebă Raphael.

— Ce-i cu mine?

— Masca ta. Tu ce porţi?

— Şobolanul. Andrew coborî privirea, un colţ al gurii sale tresărind într-un zâmbet. Tatăl nostru a ales măştile pentru Gerald şi pentru mine, astfel încât să reflecte părerile lui diferite despre noi. Ridică ochii şi întreaga faţă păru să i se prăbuşească pentru o clipă. Tata nu a crezut niciodată c-o să se aleagă mare lucru de capul meu, iar Gerald îi împărtăşeşte părerea.

Raphael îşi simţi fălcile încleştându-se când întâlni privirea frântă a celuilalt bărbat. Mirosul de lemn de cedru păru să adie în aer şi se trezi mişcându-se înainte să apuce să se gândească la ceea ce făcea.

Scaunul lui Raphael scrâşni pe podeaua de lemn.

Andrew ridică brusc capul.

Raphael dădu din cap.

— Se pare că trebuie să vorbesc cu fratele tău.

— Aşteaptă, strigă Andrew din urma lui.

Însă Raphael deja pornise cu paşi mari spre uşă.

Nu mai putea rămâne în încăperea aceea, încolţit de

amintirile unui copil nenorocit.

Capitolul 12

Şapte zile şi şapte nopţi rămase Ann în turn. Găsi înăuntru un ceaun care clocotea mereu, plin cu tocană, şi o cană care rămânea mereu plină cu apă dulce, răcoroasă. Dimineaţa se plimba în jurul turnului, scrutând orizontul spre nord, iar într-un sfârşit, în cea de-a opta zi, îl văzu pe Regele de Piatră întorcându-se...

din *Regele de Piatră*

Iris se afla în apartamentul ducesei care, în mod bizar, părea decorat după o tematică inspirată din câmpiile Elizee. Pereţii erau acoperiţi cu fresce reprezentând oameni cu un profil vag grecesc, lăfăindu-se în luminişuri presărate cu flori.

Ei bine, ar fi putut fi mai rău. Îşi spuse că ar fi trebuit să se bucure că pereţii nu erau pictaţi cu imaginea lui Sisif împingându-şi bolovanul pe coasta unui munte din Tartar.

Făcuse o baie minunată şi purta o cămaşă de corp *curată,* împrumutată de la Bessy până reuşea să îşi facă rost de propriile ei haine. După tot ceea ce se petrecuse în ultimele două săptămâni, îşi jură să nu mai uite *niciodată,* cu niciun chip, că hainele curate puteau fi un privilegiu. Părul îi era desfăcut şi îi cădea în jurul umerilor, o mică concesie pe care şi-o făcuse.

Scaunul roşu ca vinul în care stătea ghemuită era mare, iar pernele moi, şi cu greu reuşea să-şi ţină ochii deschişi aşa cum stătea acolo, cu privirea aţintită în foc, dar trebuia neapărat să reuşească.

Pentru că aştepta să discute cu soţul ei.

Erau întrebări pe care ar fi trebuit să i le pună în urmă cu câteva zile.

Ah, iată-l că sosea!

Auzi tropăit de tocuri bărbăteşti pe holul de dincolo de uşă. Auzi deschizându-se şi închizându-se uşa camerei ducelui, aflată lângă a ei. Un murmur de voci. Apoi linişte din nou.

Se ridică şi se duse la uşa care făcea legătura între camere şi o deschise.

Raphael ridică privirea. Era doar în cămaşă şi tocmai se descălţa de cizme.

— Iris. Cu ce pot să te ajut?

Vocea îi era la fel de rece ca promoroaca, ochii la fel de goi ca sticla. Iris nu îl mai văzuse pe Raphael de câteva zile, iar pentru o clipă se gândi să dea înapoi.

Nu înţelegea această latură a soţului ei – era trist, furios sau disperat? Sau era pur şi simplu plictisit? Nu reuşea să-şi dea seama, ceea ce începea să o alarmeze. Nu ar fi trebuit, în calitate de soţie, să fie confidenta soţului său?

Doar că James nu fusese niciodată atât de apropiat emoţional de ea. Avusese grijă să păstreze distanţa între ei.

Iris nu îşi dorea încă o căsnicie de o asemenea natură.

Acest lucru se dovedi hotărâtor. Intră în camera lui Raphael şi închise uşa în urma ei.

Se aşteptase să găsească picturi pe pereţii sau tavanul camerei lui, însă nu exista niciuna. În schimb erau zugrăviţi într-un roşu-închis, culoarea sângelui închegat. Lambriurile şi pilaştrii care îmbrăcau pereţii erau gravaţi cu aur. Tavanul era acoperit în întregime cu aur, descriind rotocoale şi alte forme complicate, părând desprins dintr-un palat otoman.

— Iris?

Încă o privea, aşteptând să spună ceva.

Eventual să-i explice de ce îi invadase teritoriul.

Iris se duse la un scaun din faţa şemineului şi se aşeză.

— Unde ai fost în seara asta?

Jumătatea neatinsă de cicatrice a gurii lui se lăsă în jos, dându-i un aspect nefiresc de strâmb.

— M-am dus să vorbesc cu lordul Royce. Nu era acasă

însă, aşa că m-am mulţumit să vorbesc cu Andrew.

Îşi puse cizmele dincolo de uşă şi se întoarse fără a mai spune nimic.

Iris se încruntă iritată.

— Şi?

Raphael se aşeză, desfăcându-şi cataramele de la genunchii pantalonilor pentru a ajunge la partea de sus a ciorapilor.

— Şi l-am întrebat despre Dockery.

Nu o privi în timp ce îşi aruncă ciorapii deoparte.

Iris aruncă o privire spre labele picioarelor lui. Erau mari, cu degete lungi. De regulă picioarele unui bărbat nu puteau fi considerate frumoase, dar ale lui chiar erau.

Raphael pufni.

— Ce doreşti, Iris?

Privirea ei se ridică brusc spre chipul lui.

— Vreau să ştiu de ce ai devenit rece dintr-odată.

Stătea în profil faţă de ea, iar Iris îi văzu mărul lui Adam mişcându-se când înghiţi un nod. Îşi strânse mâinile între genunchi, plecându-şi capul.

— Andrew… l-am cunoscut pe Andrew când eram copii.

Sprâncenele ei se strânseră laolaltă. Ce legătură…?

Apoi căscă ochii, înţelegând subit.

— A fost printre cei pe care i-a desenat tatăl tău?

— Poftim? Se întoarse să o privească, iar acum chipul lui nu mai era lipsit de expresie, arăta nedumerit. Nu, fireşte că…

Se întrerupse singur şi, schimonosindu-şi gura, scoase ceva ca un croncănit.

Era… O, Dumnezeule bun, ce *glumă!* Iris se dădu în spate îngrozită.

Însă Raphael nu era atent la ea.

— Poate. Da. Nu. Nu ştiu. E posibil ca tatăl meu să îl şi desenat într-adevăr pe Andrew. Era… Clătină din cap neputincios, apoi închise ochii. Ar trebui să pleci. Nu sunt o companie potrivită în seara asta.

Iris trase adânc aer în piept. Dacă pleca acum, ceva îi

spunea că totul avea să rămână la fel între ei – Raphael urma să o ţină mereu la distanţă.

Nu putea permite să se întâmple aşa ceva.

Îşi împături mâinile în poală, îşi îndreptă spatele şi îl privi în ochi.

— Cine ţi-a făcut cicatricea, Raphael?

Capul lui zbură pe spate ca şi cum l-ar fi plesnit.

— Nu.

Iris se ridică în picioare.

— *Ba da.* Cum… cum te aştepţi să locuim împreună, să ne construim o viaţă *împ*reună, dacă refuzi să îmi împărtăşeşti ceea ce eşti?

Clătinând din cap, Raphael se ridică şi se apropie de o comodă.

— Nu vrei să ştii.

— Ba vreau, spuse ea, traversând camera pentru a ajunge la el. *Te rog!*

Raphael se întoarse, prinzând-o în braţe şi împingându-şi faţa spre a ei.

— De ce nu te mulţumeşti să crezi bârfele? Alege o variantă. Un duel din cauză că am pătat onoarea unei lady. M-a tăiat tatăl meu pentru că nu suporta să mă vadă. Familia Dyemore e blestemată din naştere. Nu îţi ajung poveştile – zvonurile *neîncetate* – ca să-ţi satisfaci curiozitatea? Nu îţi ajung pentru a-ţi astâmpăra nevoia de *a şti?*

Iris ridică braţele şi îi trase capul în jos spre al ei. Îşi puse buzele pe partea de sus a cicatricii, în locul unde îi despica sprânceana şi, sărutându-i-o, coborî pe toată lungimea ei, peste pleoapă, peste ridicătura pometului, peste marginea buzei în permanenţă răsfrânte, până la scobitura lăsată în bărbia lui.

— Te rog, şopti ea din nou peste carnea lui spintecată. *Te rog!*

Raphael gemu, un sunet smuls din fundul pieptului, şi îşi îngropă faţa în părul ei.

— Iris.

— Te rog!

Umerii i se încordară, iar respiraţia îi deveni gâfâită.

Când vorbi, vocea îi răsună ca un şuvoi de cioburi de obsidian.

— Eu am făcut-o. Trase aer în piept ca şi cum cuvintele i-ar fi ars gâtlejul. Eu mi-am făcut cicatricea.

Inima lui Iris încremeni.

Printre atâtea posibilităţi, aceasta nici măcar nu şi-o *imaginase* vreodată. *Dumnezeule* bun!

— Câţi…? Fu nevoită să se oprească pentru a-şi drege vocea. Câţi ani aveai când ai făcut-o, Raphael?

— Doisprezece.

Iar atunci Iris descoperi ce însemna să ţi se frângă inima, căci simţi o durere tăioasă în adâncul sufletului, un torent de întristare, de şoc şi oroare.

— De ce?

Raphael clătină din cap, încă îngropat în părul ei, cu faţa încă ascunsă.

Însă Iris ajunsese prea departe. Era ceva important. Simţea acest lucru.

— *De ce,* Raphael?

El se aplecă şi o ridică de la podea, petrecându-şi un braţ pe sub picioarele ei şi celălalt pe după spatele ei.

Iris se agăţă de umerii lui când făcu doi paşi spre pat şi o întinse atent pe saltea. Îl urmări dezbrăcându-se de pantaloni, lenjerie, ciorapi şi pantofi, până rămase gol puşcă. Superb, puternic şi fără pavăză.

Apoi urcă în pat lângă ea.

Iris îşi deschise braţele spre el, iar el o strânse din nou lângă el.

Obrazul ei era lipit de pieptul lui cald şi îi auzea bătăile inimii. Rămase nemişcată, respirând lângă el, şi se întrebă dacă avea să fie nevoită să renunţe la a-l mai descoase în seara aceea.

Apoi Raphael spuse:

— Tatăl meu mă adora când eram mic. Îmi spunea că sunt frumos. Eram prinţul lui. Mă favoriza. Mă răsfăţa. Mă dezmierda şi mă alinta. Ştii că el era Dionysus. Că el…

Răsuflarea lui deveni chinuită din nou.

Mişcându-se cu foarte multă grijă, Iris îşi schimbă poziţia astfel încât să îl ţină în braţe şi să îl mângâie pe păr.

Capul lui Raphael era ca o greutate apăsătoare la sânul ei.

El înghiţi un nod, scoţând un sunet sec din gât.

— Îi plăceau copiii, deşi eu nu o ştiam la vremea respectivă. Cum aş fi putut să ştiu? Eram prea mic şi crescusem prea ferit ca să pot chiar şi să-mi imaginez aşa ceva.

Iris trase adânc aer în piept, înăbuşindu-şi orice sunet, deşi ar fi vrut să exclame ceva.

Sau poate să ţipe.

Dacă Raphael era în stare să dea glas acestei orori – pentru *ea,* pentru că îl rugase ea – atunci era şi ea capabilă să o asculte.

— Tatăl meu nu m-a atins în felul acela până nu am împlinit doisprezece ani, spuse Raphael, cu vocea aspră. Urma să fiu iniţiat şi să devin membru al Lorzilor Haosului. Trebuia să fie o mare onoare.

Scoase un sunet sufocat, ca şi cum ar fi simţit o mână strângându-i-se în jurul gâtlejului.

Ea închise ochii, încercând să nu îşi lase degetele să tremure în timp ce continuă să şi le treacă prin părul lui.

— Mai întâi… Trase adânc aer în piept. Mai întâi trebuia să-mi se facă tatuajul. Avea să doară, dar eu eram hotărât să nu plâng – şi nu am făcut-o. Eram absurd, naiv de *mândru*. Apoi m-a dus la orgie şi erau… înghiţi din nou un nod, un sunet asurzitor în liniştea încăperii, iar când continuă, cuvintele îi ieşiră tăios. Sacadat. Am fost derutat. I-am văzut rănind copii. Femei. Dar mi-au dat să beau vin. Tatăl meu. După care. Tatăl *meu…* M-a adus. Înapoi la abaţie. În camera lui. Strâmbă din nas, deschizând gura ca pentru a se feri să inspire un miros anume. Camera tatălui meu mirosea mereu a lemn de cedru. Mi-a spus că iniţierea mai cuprindea un ultim pas.

Iris îşi muşcă buza pentru a se împiedica să ţipe. O, nu. Nu, nu, *nu!* Însă refuzul ei mut nu reuşi să oprească vocea lui frântă, gâfâită.

— Mi-a spus. *El* mi-a spus. Mi-a *zis* că mă iubeşte. Că sunt prinţul lui cel frumos. Apoi mi-a împins faţa în perne – în pernele lui mirosind a lemn de cedru. Răsuflă chinuit. Ca şi cum s-ar fi zbătut să inspire aer care nu era acolo. Şi m-a sodomizat.

Iris lăsă să-i scape un hohot de plâns – un sunet pătrunzător, oribil – şi îşi lipi obrazul de al lui ca pentru a-l sprijini.

Ca pentru a-i insufla şi lui, şi ei înseşi forţa necesară pentru ceea ce avea să spună mai departe.

Raphael îşi întoarse faţa spre sânul ei şi spuse pe nerăsuflate.

— Când a terminat, s-a rostogolit de pe mine. A adormit. Eu… eu am fugit. M-am dus glonţ la bucătărie. Îmi ieşisem pe jumătate din minţi. Singurul gând care îmi trecuse prin cap cât fusese peste mine era că aşa ceva nu trebuia să se mai întâmple niciodată. Îmi spusese că eram frumos.

— O, scumpul meu, şopti ea, cu inima îndurerată.

Ochii îi erau împânziţi de lacrimi acum, orbind-o.

Raphael se înfioră, întregul lui corp tremurând ca scuturat de o mână uriaşă.

— Dacă reuşeam să mă fac *urât,* atunci nu avea să mă mai atingă niciodată în felul acela, nu? Am găsit cel mai tăios cuţit de friptură. L-am prins cu ambele mâini. Şi mi l-am lipit de ochi. Aveam de gând să mi-l scot.

— O, *Doamne,* gemu Iris.

Oare ce simţise în acele clipe – un băieţel atât de mic, copleşit de teamă şi disperare – când făcuse acel gest? Era mare minune că nu îşi curmase singur viaţa.

Desenă cu degetele conturul obrazului brăzdat de cicatrice. Ochiul era încă acolo. Măcar nu şi-l scosese.

— În mod evident, nu am reuşit, spuse Raphael, însă planul meu a dat roade. M-a găsit bucătarul a doua zi dimineaţă. Când m-a văzut tatăl meu – când a văzut spintecătura uriaşă pe care mi-o făcusem pe faţă s-a arătat dezgustat. Mătuşa Lina m-a dus cu ea în Corsica o săptămână mai târziu. Şi nu m-am mai întors niciodată.

— Mă bucur atât de tare că a fost prin preajmă să te poată lua de acolo, şopti Iris, sufocată de hohote de plâns.

Raphael rămase nemişcat, respirând la pieptul ei, apoi înălţă capul şi o privi.

Ochii îi erau complet uscaţi, iar chipul lipsit de expresie.

Ceea ce, dintr-un motiv de neînţeles, o făcu să izbucnească din nou în plâns. Înţelegea acum că răceala lui de gheaţă ascundea o rană atât de oribilă, atât de teribilă, încât nu avea să se vindece niciodată pe deplin.

Raphael se ridică în capul oaselor şi găsi o batistă pe masa de lângă pat.

— Linişteşte-te, îi spuse el, părând obosit, şi îi uscă obrajii. S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

Iris închise ochii. Dar *nu* rămăsese în urmă, nu cu adevărat. Acea rană oribilă era în permanenţă vie. Trăia cu ea, *suferea,* zi de zi.

Clătină din cap, atingându-l blând în colţul gurii, în locul în care cicatricea îi schimonosea conturul buzelor.

— Îmi pare atât de rău, Raphael. O, scumpul meu. Îmi pare teribil de rău.

El îi dezmierdă faţa cu degetele mari.

— Acum înţelegi de ce nu îmi pot duce mai departe seminţia.

Ea căscă ochii mari de şoc.

— Poftim?

— În venele mele curge sângele *lui.* Nările i se dilatară ca izbite de un miros rânced. Sânge murdar, deviant, dezgustător. Nu simţi repulsie acum că ştii povestea mea? Cu siguranţă înţelegi de ce seminţia mea trebuie să se stingă cu mine?

— Simt… simt repulsie faţă de ceea ce ţi-a făcut tatăl tău, spuse ea lent, alegându-şi cuvintele. Nu avea voie să spună ceva greşit acum. Şi simt repulsie faţă de *tatăl* tău. Dar, Raphael, tu nu eşti tatăl tău.

— Nu contează. Clătină din cap. Mai bine ca familia mea să se sfârşească odată cu mine decât să mai vină pe lume un monstru. O altă creatură ca tatăl meu.

Iris îl privi în ochi, în continuare gri ca de cristal, în continuare îngheţaţi de hotărâre, însă tot ce văzu acum fu durerea pe care o ascundea atât de bine.

— Raphael…

— Nu. Îşi puse o palmă pe obrazul ei. Decizia mea e luată. Mi-am înţeles soarta încă de când aveam doisprezece ani şi nu am să mă las convins să mă abat de la decizia mea. Nu poţi să laşi deoparte discuţia asta, măcar în seara asta? Hai să nu ne certăm în seara asta.

Nu ar fi trebuit să îi cedeze. Nu ar fi trebuit să se lase înduplecată de cuvintele lui obosite.

Însă Raphael o lăsase să vadă puroiul negru care zăcea în miezul trecutului său. Îşi dezgolise rana în faţa ochilor ei, deşi ştia că se simţea ruşinat şi o ura.

Dădu din cap – ce altceva ar fi putut să facă? Raphael îşi deschisese sufletul în faţa ei, în ciuda durerii pe care fără îndoială i-o provocase acest lucru. Nu era momentul să îi facă reproşuri, să îi stârnească şi mai multă durere opunându-i rezistenţă.

Acum era momentul să-i ofere alinare.

— Prea bine, şopti ea. Nici eu nu doresc să ne certăm.

Se ridică în genunchi pe pat şi se aplecă să îl privească. Studiindu-i fruntea lată, nasul roman, ochii prea reci şi buzele care într-o altă viaţă – nu, într-o altă lume, mai bună – ar fi fost încă superbe.

Bărbatul acesta era soţul ei. Era intens şi inteligent, arogant şi vulnerabil, sumbru şi neobişnuit.

Cu cât descoperea mai multe despre el, cu atât i se părea mai probabil să se îndrăgostească de el, de acest Raphael de Chartres, duce de Dyemore.

Mai mult, era *al ei.*

Şi ei îi revenea sarcina de a avea grijă de el.

La care nu avea să dea greş.

Se aplecă şi îşi trecu uşor buzele peste scobitura de pe bărbia lui. Sărutându-i din nou cicatricea, acum că ştia povestea din spatele ei. Amintirea, angoasa mentală pe care o reprezenta, era ceva teribil. Dar cicatricea în sine? Era doar piele. Ceva mai noduroasă decât restul pielii lui,

dar, chiar şi aşa, era totuşi piele.

Îi spuse acest lucru cu buzele ei, cu limba ei, cu răsuflarea ei.

Lingându-i buza de sus răsfrântă într-un rânjet permanent, urcând pe linia crestată de cuţit de pe obrazul lui, oprindu-se să îi sărute ochiul închis şi să dea glas recunoştinţei ei, şi terminând cu sprânceana despicată.

Îi prinse în palme chipul drag, misterios şi se dădu în spate pentru a-l studia.

Iar când el deschise ochii de gheaţă şi o privi, Iris îi oferi un zâmbet strâmb şi îl sărută. Închise ochii şi îşi trecu uşor buzele peste ale lui, gustând atingerea mătăsoasă a gurii lui, denivelarea uşoară din locul în care cicatricea îi tăia colţul gurii. Îl linse pe buza de jos, dezmierdându-l cu limba, simţind când se încordă sub ea.

Raphael o îmbrăţişă şi se rostogoli lent peste ea, astfel că Iris ajunse acum dedesubt, iar el deasupra, şi preluă controlul asupra sărutului.

El îi prinse buza de jos între dinţi timp de o clipă. Şi o trase blând înainte de a-şi apăsa limba pe buzele ei.

Iar ea îi cedă.

Poate că de aceea deschise gura, pentru că ea întrebase, iar el răspunsese. Pentru că suferise pentru ea. Pentru *curiozitatea* ei. Un lucru atât de mărunt şi, până la urmă, schimba ceva?

Nu reuşea să-şi dea seama.

Doar că acum ştia. *Ştia.* Şi chiar dacă amintirea era cumplită, îi părea bine că ştia. Îşi dorea să-l înţeleagă pe bărbatul acesta. În *întregime,* cu bune şi cu rele.

Indiferent cât ar fi fost de sfâşietor.

Prin urmare deschise buzele şi îl primi înăuntru, iar când limba lui îi invadă gura, i-o supse uşor.

Cedând dorinţei lui.

Cedând poftelor lui.

Cedând fierbinţelii care creştea între ei.

Încercând să îi spună că voia să-i ofere tot ceea ce avea nevoie.

El îşi petrecu un picior peste şoldul ei, ţinând-o

prizonieră ca şi cum nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Iris îi simţi mădularul apăsându-se pe ea prin ţesătura subţire a cămăşii de corp, pulsând în timp ce intra în erecţie. Raphael îi prinse coapsele între picioarele lui, strângându-le laolaltă, şi se mişcă…

Oh! Era atât de aproape de locul în care şi-l dorea ea! Aproape că-l putea simţi. Aproape că-i simţea pielea goală. Cămaşa de corp începuse să i se umezească de la sucurile alunecoase care ţâşneau din miezul cărnii ei. Încercă să se arcuiască în sus. Să îşi desfacă picioarele. Să îi aducă mădularul unde avea *nevoie* să îl simtă. Însă Raphael era mai puternic decât ea.

Rămase neînduplecat.

Iris scânci frustrată, iar el îşi răsuci o mână între ei şi desfăcu panglica care îi ţinea legată cămaşa de corp.

Partea de sus a îmbrăcămintei era doar strânsă în dreptul gâtului şi se deschise de la sine, lăsându-i cale liberă spre sânii ei.

Raphael îşi plecă fruntea şi prinse un sfârc în gura fierbinte, sugându-l.

Iris gemu, zvârcolindu-se sub el, gâfâind, dorindu-şi ceva ce el refuza să-i ofere.

Apoi îl simţi trecând la celălalt sfârc şi îl supse şi pe acesta până când îi veni să ţipe de tensiune.

O linse, biciuindu-i sfârcul cu limba de pe o parte şi cu degetele de pe cealaltă, şi în acelaşi timp se frecă de ea, împingându-i ţesătura cămăşii de corp în faldurile scoicii, apăsându-se pe clitorisul ei până când mătasea deveni complet îmbibată cu sucurile ei. Până când Iris auzi sunetele discrete şi umede pe care le producea, cu trupul peste al ei, oferindu-i plăcere în timp ce o împiedica să se mişte.

Nu era blând. Dar poate că nici nu ştia *cum* să fie blând, iar gândul o făcu să izbucnească în plâns undeva în adâncul fiinţei ei, chiar în timp ce el continuă să o împingă spre culme. Poate că doar atât ştia. Plăcere carnală şi fierbinţeală lichidă.

Poate că doar atât avea să i se ofere vreodată din partea lui.

Nu era sigură dacă avea să fie suficient.

Dar nu conta acum, căci se afla pe buza prăpastiei, năpustindu-se fulgerător în hău. Căzând în gol.

Era aproape dureroasă această tresărire fizică, acel oftat subit al inimii, iar preţ de o clipă rămase încremenită în spaţiu şi timp, fără a respira, fără a se clinti. Iar apoi se întoarse la viaţă, braţele şi picioarele fiindu-i inundate de căldură şi o relaxare dulce, contra-curentul acelui vârf de plăcere.

Deschise ochii şi îl văzu ridicându-se deasupra trupului ei lăfăit şi împingându-se între coapsele ei, separat de carnea ei doar de mătasea udă.

O dată.

De două ori.

Încă o dată.

Apoi încremeni. Buzele i se schimonosiră, iar ochii îi deveniră goi şi aproape îndureraţi.

Fixând-o în timp ce îşi vărsă sămânţa între coapsele ei.

*

În dimineaţa următoare Raphael intră în salonul rezervat micului dejun la ineleganta oră de nouă jumătate şi îşi sărută mătuşa pe obrazul moale.

— Bună dimineaţa, *Zia.*

— Te-ai sculat în sfârşit, replică ea tăios, aruncându-i o privire peste ochelarii de aur.

Pe masă se aflau deja rămăşiţele micului dejun servit de Zia Lina, iar Raphael ştiu că probabil se trezise cu mai bine de o oră în urmă.

— Poate că am început să mă înmoi, spuse el, aşezându-se în faţa ei.

Sau poate că se trezise lângă braţe şi picioare mătăsoase şi o încâlceală de păr blond şi îşi dorise pur şi simplu să mai zăbovească o vreme în acea îmbrăţişare

feminină şi caldă.

Dar apoi fusese năpădit de amintirea a ceea ce-i spusese – de *ruşinea* stârnită de *ceea ce* era, şi fugise din încăpere.

Nu era încă pregătit să se uite în ochii ei albaştri-cenuşii şi să vadă cum avea să îl privească la lumina zilei acum că ştia.

Mătuşa lui pufni doar pentru sine în timp ce răsfoi corespondenţa din dimineaţa aceea.

— Ai o mulţime de invitaţii pentru un singuratic. Nu-mi închipui de ce.

— Poate datorită titlului, replică el sec, turnându-şi cafea.

Intră un lacheu aducând farfurii cu mezeluri feliate şi ouă.

— Fără îndoială asta e, decise mătuşa lui. Pentru că în mod sigur nu se datorează spiritului tău fermecător.

Raphael îşi lăsă buzele să se curbeze într-un zâmbet preţ de o secundă, apoi redeveni serios şi îşi puse în farfurie ouă şi mai multe felii de jambon.

— De la cine sunt invitaţiile?

Mătuşa lui ridică subit privirea.

— În teancul ăsta nu sunt decât două, dar am un vraf întreg pe pupitrul meu. Să trimit după ele?

— Te rog.

Zia Lina îi făcu semn unui lacheu şi îi dădu porunca.

Raphael îi simţi privirea aţintită asupra lui cât timp îşi mâncă micul dejun, aşteptând întoarcerea lacheului cu invitaţiile.

— Nu mi-am închipuit c-am să te văd căsătorit vreodată, spuse ea încet. Mă bucur.

Raphael rămase cu privirea aţintită asupra jambonului. Nu era pe deplin convins că Iris avea să-şi dorească să rămână cu el după ce reflecta la ceea ce-i mărturisise.

— Te bucuri?

— Da. Cred că va fi o influenţă benefică pentru tine.

Raphael avea o replică mult prea sarcastică pe vârful

limbii – căci se îndoia că era *el o* influenţă benefică pentru *Iris* –, însă lacheul se întoarse exact în clipa aceea.

— Ah, spuse Zia Lina, strângând vraful de hârtii în faţa ei. Să vedem. Vrei să le răsfoieşti personal?

El clătină din cap, apoi înghiţi îmbucătura de jambon.

— Citeşte-mi-le!

— Cum doreşti. Ridică prima invitaţie. O serată muzicală de după-amiază la…

Raphael ridică o mână.

— Te rog să mă ierţi, dar mă interesează doar evenimentele de seară.

— Asta va elimina mai multe dintre invitaţii. Zia Lina răsfoi hârtiile, punând deoparte invitaţiile care nu îndeplineau acel criteriu. Uite aici una – eşti invitat la balul organizat de contesa de Touleine în onoarea lansării în societate a nepoatei ei.

— Asta nu.

Îşi tăie o bucată de jambon.

— Hm. Un bal mascat de seară în casa lordului Quincy?

— Nu prea cred.

— Un alt bal – acesta organizat de lordul şi lady Barton.

— Ăsta da.

Ea ridică privirea, arcuindu-şi sprâncenele.

— A, da? Mai sunt doar două zile până atunci.

— Chiar şi aşa. Luă invitaţia din mâinile ei şi o citi. Avea să fie ceea ce căuta. Dacă ţinea bine minte, soţia lui Barton era prietenă apropiată cu soţia vicontelui Royce. Fără îndoială Royce avea să fie prezent la bal. Raphael putea să-l încolţească exact când individul se aştepta mai puţin la un atac şi să îl întrebe despre Dockery şi Dionysus. Ar fi fost interesant de aflat dacă Royce avea o versiune diferită de cea a fratelui său mai mic.

Ridică privirea spre mătuşa lui, care îl fixa cu ochi mult prea pătrunzători.

— Poţi să-i transmiţi tu răspunsul meu? Voi merge.

— Cu Iris?

— Fireşte.

Presupunând că nu se răzgândea în privinţa lui după ce se trezea.

Se ridică de la masă. Trebuia să se întâlnească cu Ubertino şi să vadă dacă toţi corsicanii lui se instalaseră la posturile lor.

— Va avea nevoie de o rochie de bal, spuse mătuşa lui, cu o doză considerabilă de asprime. Şi de ceva cu care să se îmbrace până la cusătorească.

Raphael îi aruncă o privire, încruntându-se.

— Da?

Mătuşa lui ridică ochii în tavan, părând să implore răbdare.

— Am s-o duc la cumpărături şi voi vedea dacă nu cumva camerista mea personală are ceva pe care să-l poată îmbrăca.

— Mulţumesc. Ezită. Iar după ce vă întoarceţi, voi mai avea eu o treabă cu ea.

— Oh?

— Să mergem în vizită la fratele ei – şi să-i anunţăm căsătoria noastră.

*

Dionysus privi cu ochi inocenţi în jurul lui, în timp ce cârtiţa flecărea despre cai şi îşi bea cafeaua.

Stăteau aşezaţi în largul lor într-o cafenea din Londra ticsită cu gentlemani de toate soiurile. Într-un colţ un bancher cosmopolit, concentrat asupra schemelor lui secrete de câştigat bani, într-altul un membru al parlamentului certându-se aprig cu adversarul său, aflat în celălalt capăt la culoarului, pe tema reproducerii câinilor de vânătoare, iar într-un alt colţ un mic nobil din provincie sosit în capitală pentru vizita sa anuală, cu cizmele încă încărcate de cocoloaşe de noroi.

Aici bârfele şi veştile se învârteau cu aproape la fel de mare repeziciune ca tinerii care alergau de la bar la mese şi înapoi, servindu-le cafea clienţilor. La bar stătea un bărbat

masiv care producea cu stoicism carafă după carafă de fiertură neagră şi fierbinte.

Deşi, desigur, niciunul dintre aceşti excelenţi netoţi durdulii nu avea habar despre lucrurile cu adevărat importante care se petreceau în lume.

Cârtiţa îi aruncă o privire nesigură, părând să-şi dea seama că atenţia companionului său alunecase spre altceva.

Dionysus se aplecă în faţă şi zâmbi.

Cârtiţa zâmbi la rândul său, liniştindu-se.

Vulpea murise – primiseră vestea cu o zi înainte. Poate că Dionysus ar fi regretat moartea acestui companion dacă nu l-ar fi iritat incompetenţa de care dăduse dovadă în tentativa de asasinare. Per ansamblu era mai bine că Dockery fusese ucis, în loc să fi fost capturat în viaţă. Deşi, la drept vorbind, Dockery nu ar fi putut să-i spună lui Dyemore nimic despre Dionysus în plus faţă de ceea ce ştia deja.

Chiar şi aşa. Ar fi fost mai uşor dacă Dockery ar fi reuşit să îl ucidă pe Dyemore şi pe proaspăta lui ducesă. Acum Dyemore îl urmase la Londra şi probabil îl pândea ca un lup turbat. Ceea ce însemna că Dionysus avea să fie nevoit să îşi planifice atent următoarea manevră. Ceva care să îl ia pe Dyemore prin surprindere. Ceva care să îl lovească în cel mai vulnerabil punct al său.

Era păcat. Într-o altă viaţă poate că ar fi fost… Ei bine, nu *prieteni,* pentru că Dionysus nu avea prieteni, dar poate aliaţi.

În fond, aveau atât de multe în comun.

Capitolul 13

Regele de Piatră sosi la tumul de piatră cu fruntea însângerată, dar privirea calmă. Într-o mână ţinea o micuţă colivie bizară făcută dintr-o piatră rotundă tăiată cu dalta. Înăuntrul acesteia scânteia o lumină în culorile curcubeului.

— Poftim focul inimii surorii tale, spuse Regele de Piatră. Du-i-l şi însănătoşeşte-o, dar nu-ţi uita promisiunea faţă de mine...

din *Regele de Piatră*

— Avem mare noroc, spuse Donna Pieri în după-amiaza aceea când ea şi Iris ieşiră din prăvălia celei mai exclusiviste cusătorese de pe Bond Street, că madam Leblanc avea mai multe rochii parţial confecţionate şi pregătite. Sper sincer că ai găsit satisfăcătoare diversitatea de rochii dintre care ţi s-a dat să alegi?

— O, da.

Iris oftă fericită.

Era atât de plăcut să poţi să-ţi permiţi o croitoreasă de un asemenea nivel. Chiar dacă garderoba lui Iris nu era nici pe departe inadecvată, fusese dintotdeauna destul de cumpătată în privinţa rochiilor ei, având grijă să le poată purta la mai multe ocazii şi întreţinându-le cu deosebit de multă atenţie. Astăzi, având-o alături pe Donna Pieri, îşi comandase o jumătate de duzină de rochii noi în afara celei de bal.

Rochia de culoarea piersicii pe care şi-o alesese reflecta nuanţele răsăritului, mătasea lucioasă în ape părând să treacă subtil de la trandafiriu la o nuanţă aproape de portocaliu în funcţie de lumină. Se îndrăgostise de ea din prima clipă.

— Mulţumesc că m-aţi însoţit, spuse Iris, pornind amândouă agale pe strada aglomerată.

În urma lor veneau Valente şi Ivo, ca două umbre constante, mereu aproape. Iris n-ar fi crezut să aibă nevoie de gărzi de corp tocmai pe Bond Street, însă corsicanii insistaseră foarte tare că trebuiau să vină şi ei, aparent la porunca lui Raphael. Într-un final se dovedise mai uşor să le accepte prezenţa decât să se contrazică în continuare.

Chiar şi aşa, ziua de primăvară era însorită, şi întreaga populaţie a Londrei părea să fi ieşit din casă, plimbându-se şi examinând mărfurile expuse de prăvăliaşi.

Fuseseră nevoite să lase trăsura după colţ, pentru a nu bloca întreaga stradă.

— Mi-a făcut plăcere această plimbare, răspunse femeia mai în vârstă cu accentul ei minunat. Mi-e drag Raphael, deşi uneori îngreunează singur lucrurile, cred eu. Nu îi vine uşor să accepte gesturile de afecţiune.

— Am observat şi eu asta.

Iris o privi gânditoare pe cealaltă femeie. Raphael îi spusese că mătuşa lui îl luase la ea după ce tatăl lui…

Se crispă în sinea ei, alungând acel gând.

După ce Raphael se tăiase singur. Cunoştea Donna Pieri motivul pentru care făcuse aşa ceva?

Femeia mai în vârstă îşi strecură mâna la braţul lui Iris.

— Aşa a fost dintotdeauna – un copil tăcut. Un copil care privea şi hotăra singur. Sora mea îmi spunea în scrisori că împărţea zâmbetele cu reţinerea unui avar.

Iris se încruntă la gândul că, încă din copilărie, Raphael nu zâmbise decât rar. Cât de ciudat!

— Am impresia că o îndrăgeaţi mult pe sora dumneavoastră.

— Aşa e. Donna Pieri se întoarse şi îi susţinu privirea, cu ochii ei cafenii calmi şi vag întristaţi. Acum nepotul meu este cea mai apropiată rudă care mi-a mai rămas. Îşi îndreptă din nou atenţia în faţă când trecură pe lângă doi tineri filfizoni care păşeau cu insolenţă, râzând zgomotos şi ocupând mult prea mult loc pe trotuar. Nu am fost decât eu şi sora mea în familie. Am avut şi un frate mai mic, însă acesta a murit înainte să înveţe să umble de capul lui. Eram apropiate, Maria Anna şi cu mine. Ea era foarte frumoasă şi a avut numeroşi pretendenţi când eram tinere, în timp ce eu… Ridică din umeri şi arătă spre buza ei de sus. Eu nu am avut niciunul.

Iris nu fu tocmai sigură cum să răspundă la aşa ceva. Ar fi vrut să spună că îi părea rău, însă purtarea mătuşii arăta că nu aştepta compasiune. Dimpotrivă, cealaltă femeie era calmă şi mândră.

Poate că, pe tot parcursul vieţii, îndurase atât de

multe comentarii negative despre buza ei de iepure, încât nu îşi mai dorea *niciun fel* de comentarii, nici măcar de compătimire.

Ajunseră la o intersecţie, unde doi băieţi zdrenţuiţi veniră în pas vioi spre ele, învârtind mături şi cerşind câţiva bănuţi pentru a mătura strada înaintea lor.

Donna Pieri îşi deschise chimirul şi scoase doi gologani să li-i dea – un gest prudent, căci se ştia că măturătorii de stradă obişnuiau uneori să arunce intenţionat noroi pe fustele celor care refuzau să îi plătească.

Traversară strada, iar Donna Pieri continuă:

— Raphael a fost pentru Maria Anna lumina ochilor ei. Îmi scria epistole lungi despre el, despre cum creştea, despre ce mânca, despre primii paşi pe care i-a făcut şi despre prima dată când a călărit un ponei. Îl iubea nespus. Simţeam asta din scrisorile ei. Strânse din buze. Despre soţul ei nu îmi scria niciodată. Ştiam că ăsta era un semn rău, dar nu am ştiut exact cât de rău decât când am primit scrisoarea prin care eram informată că sora mea murise.

Iris îşi încreţi fruntea, cântărind cuvintele atent alese ale celeilalte femei.

— Moartea surorii dumneavoastră a fost subită?

Colţurile gurii mătuşii coborâră, iar în ochi îi scânteie furioasă o durere de demult.

— Da. Nu fusesem anunţată dinainte că ar fi fost bolnavă. Firește, am pornit imediat spre Anglia, dar pe când am ajuns, sora mea fusese deja îngropată. Soţul ei mi-a spus că sănătatea ei fusese şubredă. Că vremea din Anglia nu îi fusese favorabilă. Făcuse aprindere la plămâni şi se stinsese în scurt timp.

— Îmi pare foarte rău, spuse Iris.

Ce oribil trebuie să fi fost pentru cealaltă femeie – rămasă singură într-o ţară străină, plângând moartea unei surori iubite, fără a i se permite măcar să o jelească aşa cum s-ar fi cuvenit la îngropare.

Donna Pieri îi răspunse dând scurt din cap.

— Eu încă nu vorbeam prea bine limba voastră şi nu

îmi plăcea soţul surorii mele, dar am considerat că era de datoria mea să rămân, ca nepotul meu să îşi cunoască şi familia din partea mamei.

Iris se înfioră, gândindu-se cât ar fi fost de stânjenitor pentru cineva să locuiască sub acelaşi acoperiş cu un bărbat pe care îl detesta. Un bărbat pe care îl bănuia că îi abuzase sora iubită.

— Trebuie să fi fost dificil.

Femeia mai în vârstă ridică din umeri.

— Da şi nu. Interacţiunile cu bătrânul duce erau neplăcute, însă Raphael…

— Cum era în copilărie? vru Iris să ştie.

— Când l-am văzut pentru prima dată era aplecat asupra unei mese, desenând cu un creion. Părul negru îi era strâns la ceafă şi îi cădea în bucle pe spate. Când l-am strigat, a ridicat privirea şi m-a izbit cât de tare semăna cu Maria Anna. Ochi mari şi cenuşii, gură roşie, faţa de un oval perfect. Era chipeş. Un zâmbet mic curbă buzele mătuşii. Pe măsură ce am început să îl cunosc tot mai bine, am descoperit că Raphael era o încântare, atât de mic, solemn şi inteligent. Ştia să deseneze portrete şi cai atât de bine, încât am rămas uluită. Şi s-a lipit de mine încă de când am sosit, deşi nu ar fi avut cum să-şi aducă aminte cine eram. Fără îndoială îi aminteam de răposata lui mamă. Oftă, iar zâmbetul i se risipi. Am sperat să îl ajut. Să îl protejez. În această privinţă am dat greş.

Iris coborî privirea, simţindu-şi ochii umplându-i-se de lacrimi, iar pământul dispăru ca în ceaţă înaintea ei.

— Mi-a spus că l-aţi dus în Corsica după ce s-a tăiat. Cu siguranţă asta l-a salvat.

Femeia mai în vârstă se cufundă în tăcere, continuându-şi plimbarea.

— Am făcut ce-am putut, spuse Donna Pieri într-un final. Nu a fost de-ajuns şi a fost prea târziu, însă a fost tot ce am putut să fac la momentul respectiv.

Iris trase adânc aer în piept.

— Eu consider că aţi fost foarte curajoasă.

— Mulţumesc. Donna Pieri se opri şi ridică privirea

spre ea. Va încerca să te alunge de lângă el, înţelegi. Pur şi simplu aşa face el. Să nu-l laşi.

— Înţeleg. Iris înghiţi un nod, dându-şi seama dintr-odată că povestea celeilalte femei fusese mult mai mult decât o înşiruire de amintiri. În fapt, pusese în mâinile ei răspunderea de a avea grijă de Raphael. Nu am să-l las să mă alunge.

Cotiră pentru ultima oară, iar Iris ridică privirea şi dădu cu ochii de trăsura lor, în spatele căreia se afla o altă trăsură.

Iar lângă cele două vehicule stătea fratele ei, Henry.

*

Raphael se uită pe fereastra trăsurii sale, avansând încet pe Bond Street. Aici urma să se întâlnească cu Iris după ce aceasta îşi încheia cumpărăturile cu Zia Lina, însă drumul era atât de aglomerat, încât înaintau prea puţin.

Trăsura se opri complet.

Raphael deschise fereastra pentru a vedea care era problema şi le zări pe Zia Lina şi pe Iris blocând drumul. Iris părea prinsă într-o conversaţie cu un bărbat şi, deşi Valente şi Ivo se ţineau pe-aproape, Raphael decise că era cazul să afle cine era acel gentleman.

Deschise portiera şi sări din trăsură.

Ubertino, aşezat pe capră, îi strigă ceva în corsicană, iar Raphael îi făcu un semn din mână şi arătă spre cele două doamne înainte de a porni în fugă spre trotuar.

Străbătu cu pas rapid trotuarul, ocolindu-i pe restul pietonilor până ajunse suficient de aproape să-l audă pe gentleman exclamând:

— Ce ai făcut?

Zia Lina avea un aer nemulţumit, în timp ce Iris avea o expresie rugătoare pe chip.

Raphael simţi un instinct protector trezindu-se în el şi păşi între cele două doamne, prinzând-o pe Iris de braţ.

Gentlemanul, care purta o perucă albă şi un costum cafeniu, se întoarse să îl privească mânios.

— Şi tu cine eşti?

Când bărbatul se întoarse spre el, Raphael recunoscu albastrul cenuşiu al ochilor, chiar dacă erau îngustaţi de furie. Nu putea fi decât fratele lui Iris.

Se înclină.

— Raphael de Chartres, duce de Dyemore. Iar tu eşti?

— Henry Radcliffe.

Fratele lui Iris ridică spre Raphael o bărbie bătăioasă. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani şi era cu un cap mai scund decât Raphael, însă nu dădea înapoi.

Raphael nu putu să nu îi aprobe atitudinea.

— Sunt încântat de cunoştinţă, atunci, dar poate ar trebui să conversăm între patru ochi? Nu-mi face o deosebită plăcere să îmi discut problemele personale în public.

Arătă din cap spre mulţimea tot mai numeroasă din care răzbăteau murmure.

Radcliffe făcu ochii mari observând spectatorii.

— Prea bine. Doriţi tu şi Iris să mă însoţiţi în trăsura mea?

Arătă spre trăsura care stătea în spatele vehiculului mătuşii Lina.

— Mulţumesc. Raphael se întoarse spre Zia Lina. Te deranjează să te întorci singură acasă?

— Fireşte că nu.

Îşi trase nasul ca şi cum întregul episod ar fi fost sub demnitatea ei şi, după ce îi aruncă lui Radcliffe o ultimă privire mânioasă şi îşi luă rămas-bun de la Iris, se răsuci pe călcâie şi urcă în trăsură ajutată de Valente.

Raphael le făcu semn din cap servitorilor săi, indicându-le să o conducă acasă pe mătuşa lui, apoi se întoarse spre Iris.

— Mergem?

— Da, desigur, răspunse ea, deşi vocea îi tremura puţin.

Raphael strânse din buze. Cumva fratele ei o certase rău?

O ajută pe Iris să urce în trăsură şi se aşeză lângă ea,

păstrându-şi mâna pe braţul ei.

Radcliffe urcă după ei şi se aşeză pe bancheta opusă. Deşi celălalt bărbat se zgâi insistent la mâna lui Raphael ce o ţinea pe Iris, nu spuse nimic.

Drumul cu trăsura se scurse în tăcere, iar Raphael o simţi pe Iris devenind din ce în ce mai încordată pe măsură ce avansau.

Cinci minute mai târziu opriră în faţa unei reşedinţe urbane îngrijite, dar modeste.

Raphael coborî din trăsură şi studie strada şi casa.

Nu erau impresionante.

O ajută pe Iris să coboare din trăsură şi aşteptă să iasă şi Radcliffe. Îl urmară pe Radcliffe pe scările de la intrare, unde uşa le fu deschisă de o servitoare tânără. Care se holbă cu ochii mari la cicatricea lui.

— Te rog nu mai căsca gura, Sarah, îi spuse Iris servitoarei.

Radcliffe îşi drese vocea şi spuse:

— Adu o tavă cu ceai în camera de lucru. Se întoarse spre Raphael. Pe aici.

Camera de lucru a lui Radcliffe se dovedi a fi la etajul superior, într-un colţ îndepărtat, o încăpere destul de înghesuită, ticsită cu registre, hârtii şi cărţi. Spre deosebire de numeroase alte camere de lucru ale aristocraţilor, aceasta era în mod evident folosită doar pentru muncă, iar Raphael îşi aminti că Iris pomenise ceva cum că fratele ei ar fi refăcut averea familiei.

Îl privi pe Radcliffe cu ceva mai mult respect.

— Vă rog. Luaţi loc, spuse Radcliffe morocănos, indicând două scaune din faţa mesei de scris.

Raphael avu grijă să se aşeze mai întâi Iris, apoi luă loc şi el.

— E adevărat? întrebă Radcliffe, aţintindu-şi privirea asupra surorii sale. Arătă cu mâna spre ceva ce părea a fi o scrisoare. Când am primit scrisoarea asta noaptea trecută am crezut că e o făcătură, încerci să mă tragi pe sfoară, Iris?

— Nicidecum, replică ea, ridicând bărbia cu un aer

încăpăţânat. După cum ţi-am spus în scrisoare şi ţi-am repetat pe Bond Street, Raphael şi cu mine ne-am căsătorit cu doar o săptămână în urmă.

— Şi când anume aveai de gând să mă informezi asupra acestui fapt?

Raphael îşi drese vocea.

— Aveam de gând să o aduc pe Iris să îţi facă o vizită azi, ca să îţi poată explica întreaga tărăşenie. Aşa se explică de ce am ajuns pe Bond Street atunci când am făcut-o.

— Hm. Radcliffe se încruntă şi îşi îndreptă din nou privirea spre sora lui. Cum rămâne cu Hugh? Umblă vorba în tot oraşul că s-a căsătorit cu o sărăntoacă.

— Numele acelei sărăntoace e Alf, replică Iris sec. Au avut o nuntă minunată. Şi am crezut că ştiai că nu intenţionam să mă căsătoresc cu Hugh când am plecat de la Londra.

Chiar dacă nu intenţionase să se căsătorească cu ducele de Kyle, vocea i se încălzea de fiecare dată când îi rostea numele. Gândul îl făcu să-şi dorească să dea cu pumnul în ceva. Eventual în Kyle.

— Dumnezeule bun, bombăni Radcliffe, frecţionându-şi bărbia. Ştii că nu-mi doresc decât să te văd fericită, Iris.

— Oh, răspunse Iris cu vocea pierită, aproape ca şi cum *nu* ar fi ştiut.

Raphael oftă.

— Radcliffe. Sunt onorat că Iris a acceptat să se căsătorească cu mine.

Radcliffe îşi împreună mâinile în faţă, încreţindu-şi fruntea.

— Excelenţă… eu… Ah, e complet neaşteptat.

Păru foarte recunoscător când fură întrerupţi de servitoare, care le aduse ceaiul.

Cinci minute mai târziu un colţ al mesei de scris fusese golit pentru a face loc tăvii cu ceai, iar Radcliffe avea un aer puţin mai relaxat.

Iris umplu o ceaşcă de ceai şi i-o dădu fratelui ei.

— Nu e foarte complicat, spuse ea cu un aplomb

uluitor, după care îi împărtăşi lui Radcliffe povestea pe care ea şi Raphael o scorniseră împreună pe drumul de la abaţia Dyemore.

Raphael observă că Iris adăugase între timp mai multe înfloriturі.

Studie expresia sceptică a proaspătului său cumnat. Radcliffe ştia că era ceva în neregulă cu povestea aceea – părea a fi un bărbat inteligent. Sorbea din ceai şi o asculta pe sora lui, iar din când în când îndrepta câte o privire pătrunzătoare în direcţia lui Raphael.

Când Iris termină de vorbit, se lăsă tăcerea.

Iris îi servise şi lui Raphael o ceaşcă de ceai, însă acesta nu se obosise să bea din ea. Susţinu privirea celuilalt bărbat, aşteptând.

Radcliffe trase adânc aer în piept.

— Ei bine, se pare că mariajul e o faptă consumată. Îl privi pe Raphael. Binevoiţi a-mi împărtăşi ce sentimente vă leagă de sora mea, Excelenţă?

Raphael dădu din cap.

— Nutresc faţă de Iris cea mai înaltă consideraţie. Nimic altceva nu m-ar fi putut determina să mi-o aleg drept soţie.

Celălalt bărbat aşteptă, dar când Raphael nu mai adăugă nimic, oftă.

— Atunci sper că veţi avea o căsnicie lungă şi fericită. Iris, am s-o informez pe Harriet. Nu mă îndoiesc că va dori să organizeze un dineu sau o serată muzicală sau vreun alt eveniment similar pentru a celebra nunta ta, oricât ar fi fost de subită.

Iris se ridică şi ocoli masa de scris. Se aplecă şi îl îmbrăţişă pe fratele ei, părând să îl surprindă.

— Mulţumesc, Henry. Ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine.

— Oh, păi, fu tot ce păru el să fie în stare să spună, bătând-o stingherit pe spate, cu un zâmbet mărunt pe chip. Poate doreşti să urci în camerele tale să te ocupi de bagaje. Eu mă gândeam să schimb câteva cuvinte cu Excelenţa Sa.

Iris îi aruncă o privire alarmată lui Raphael.

Ceea ce îl amuză. Îşi închipuia că s-ar fi lăsat jucat pe degete de un bancher de vârstă mijlocie?

Iris se mulţumi să dea din cap şi, aruncându-le o ultimă privire celor doi bărbaţi, se retrase din încăpere.

Raphael se întoarse să vadă ce ameninţare îi pregătise Radcliffe.

Zâmbetul dispăruse de pe chipul celuilalt bărbat.

— N-am crezut o iotă din toată povestea aia.

— Aşa şi trebuie, spuse Raphael lungind cuvintele.

— Îmi vei spune ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Nu.

Radcliffe strânse din buze.

— Ai necinstit-o pe sora mea?

Raphael îl privi în ochi.

— Nu.

Celălalt bărbat păru uşor deconcertat de acel răspuns, iar acum era nedumerit. În mod evident nu reuşea să găsească niciun alt motiv pentru care Raphael ar fi încheiat căsătoria în asemenea grabă.

Ei bine, această problemă nu îl privea pe Raphael.

În cele din urmă Radcliffe clătină din cap.

— Nu contează. Chiar dacă nu am titlu nobiliar şi avere, oricât ai fi tu de duce, voi avea grijă să te fac să regreţi, domnule, dacă o răneşti pe sora mea în vreun fel sau altul.

— Am reţinut. Raphael înclină capul. Nici nu mă aşteptam la altceva. Se ridică şi îi întinse mâna lui Radcliffe. Intenţionez să îmi petrec viaţa având o grijă deosebită de Iris.

Radcliffe păru o idee surprins de aceste cuvinte, dar apoi ceva păru să se relaxeze pe chipul lui şi zâmbi când se ridică să îi strângă mâna lui Raphael.

— Mă bucur să aud asta, Excelenţă.

*

O oră mai târziu Iris îşi studie soţul în trăsura care îi ducea înapoi la Chartres House.

— Ce a dorit Henry să discute cu tine?

Raphael o privi pentru o clipă, cu ochii impenetrabili.

— Fratele tău a dorit să se asigure că voi avea grijă de tine.

Iris se încruntă.

— Asta a fost tot?

El ridică din umeri.

— Da.

O bătea un gând că probabil se petrecuse ceva mai mult de atât între ei, dar în acelaşi timp bănuia şi că Raphael nu avea de gând să îi împărtăşească ce anume.

În orice caz, Iris era destul de încântată – şi surprinsă – de cât de preocupat se arătase Henry la aflarea veştii privind căsătoria ei subită. Henry era cu şapte ani mai mare decât ea şi, deşi se înţelegeau bine, nu fuseseră niciodată deosebit de apropiaţi – cel puţin nu într-o manieră demonstrativă. Era minunat să afle că ţinea într-adevăr la ea.

Trăsura opri în faţa Chartres House, iar Raphael o ajută să coboare, după care o luă de braţ şi o conduse astfel pe treptele de la intrare.

— Am ceva să-ţi arăt, spuse Raphael când se deschise uşa.

— Excelenţă, spuse Murdock, majordomul, înclinându-se în faţa lui Iris. Aveţi un oaspete care vă aşteaptă în salonul Styx.

Sprâncenele lui Raphael se strânseră brusc într-o expresie încruntată.

— Cine e?

Murdock făcu ochii mari.

— S-a prezentat ca fiind ducele de Kyle, Excelenţă, iar eu…

— O, e Hugh!

Iris îşi ridică fustele şi urcă în fugă scările care duceau la etajul următor.

— Iris!

Îl auzi pe Raphael strigând-o de jos, dar nu se opri. Hugh probabil îşi făcuse o grămadă de griji pentru ea după

ce aflase că fusese răpită.

Deschise larg uşile salonului Styx.

Hugh se răsuci pe călcâie.

Părea să îşi fi petrecut timpul plimbându-se agitat prin faţa focului. Avea umbre sub ochii negri, iar silueta lui masivă stătea încordată. Doi dintre servitorii lui – cândva soldaţi – pândeau din colţuri opuse ale încăperii.

— Iris, spuse Hugh. *Slavă Domnului!*

Ea se duse la el şi, deşi era de regulă destul de circumspect cu ea – aproape ridicol de formal având în vedere că la un moment dat se gândiseră să se căsătorească –, Hugh deschise braţele spre ea.

Iar Iris îşi încolăci braţele în jurul taliei lui în timp ce simţi braţele lui închizându-se în jurul ei într-o strânsoare călduroasă.

— Alf şi-a ieşit pe jumătate din minţi de îngrijorare pentru tine, spuse el răsunător pe deasupra creştetului ei.

Iris ridică privirea spre chipul lui.

— E aici?

El clătină din cap.

— A rămas să-i păzească pe băieţi. Când ai fost răpită…

— Iris, răsună un mârâit grav şi întunecat din pragul uşii. Treci *aici.*

Simţi braţele lui Hugh strângându-se mai tare în jurul ei când aruncă o privire peste umăr.

În prag stătea Raphael, având-u-i în spate pe Ubertino, Bardo şi Ivo. Ochii soţului ei erau de un cenuşiu atât de îngheţat încât, de unde stătea ea, aproape că dădeau impresia că scânteiau.

Oh.

Privirea lui trecu fulgerător de la ea la bărbatul care o ţinea în braţe.

— Ia mâna de pe soţia *mea!* spuse el sacadat.

Chipul lui Raphael era împietrit şi sever, pe de-a întregul îngheţat, iar ei îi trecu prin minte – ce gând bizar în momentul acela! — că nu îl auzise niciodată râzând cu adevărat. Scosese doar acel croncănit care nu aducea

nicidecum cu un râs vesel. Mai râsese vreodată din copilărie? Sau în noaptea aceea fatidică tatăl lui Raphael îi distrusese complet capacitatea de a mai râde?

Era un gând teribil.

Cu coada ochiului Iris îi văzu pe Riley şi Jenkins, oamenii lui Hugh, furişându-se mai aproape de ea şi Hugh.

Raphael le urmări deplasarea.

Riscul ca situaţia să degenereze în violenţă păru brusc foarte ridicat.

Îşi îndreptă privirea spre Hugh şi îl bătu în piept.

— E în regulă.

Se retrase cu grijă din braţele lui şi se duse la Raphael.

Soţul ei o înşfăcă de braţ fără a-şi lua o clipă ochii de la Hugh.

— Ce doreşti, Kyle?

Hugh avea un aer relaxat, însă Iris observă că umerii îi erau încordaţi chiar şi sub jacheta neagră pe care o purta.

— Să aflu cum ai ajuns să te căsătoreşti cu prietena mea, Iris. Scrisoarea pe care am primit-o aseară nu îmi spunea nimic concret.

Iris îşi drese vocea.

— Poate ar trebui să bem nişte ceai?

Raphael coborî privirea spre ea pentru prima dată de când venise lângă el şi îi murmură astfel încât să nu mai audă nimeni altcineva.

— Simt nevoia să îţi spun, pentru armonia pe viitor a căsniciei noastre, că detest ceaiul.

Ea îi zâmbi cu dulceaţă.

— Voi avea grijă să nu uit.

Zece minute mai târziu Iris, Raphael şi Hugh încheiaseră un armistiţiu fragil şi stăteau aşezaţi în jurul unui platou imens cu prăjiturele şi tarte delicate. Iris studie nesigură conţinutul platoului. Nu apucase încă să îl cunoască pe bucătarul sau pe bucătăreasa lui Raphael, dar dacă persoana respectivă considera că aceasta era o gustare adecvată pentru gentlemani, poate ar fi trebuit să aibă o discuţie blândă cu ea.

Corsicanii şi servitorii lui Hugh se instalaseră în colţurile opuse ale încăperii, blocaţi într-un impas care ar fi fost comic dacă nu ar fi fost atât de serios.

Iris turnă o ceaşcă de ceai pentru Hugh şi i-o dădu, amintindu-şi prea târziu că *nici el* nu se dădea în vânt după ceai.

Ei bine, dacă cei doi bărbaţi se încăpăţânau să continue această ridicolă luptă pentru putere, atunci n-aveau decât să-şi bea amândoi ceaiul şi să le şi placă.

Îi întinse o ceaşcă lui Raphael, care o privi încruntat, şi se lăsă pe spate cu propria ceaşcă de ceai, fierbinte şi completat cu lapte şi cu doar un cub mic de zahăr. Sorbi. Era perfect.

Iris selectă ceva ce aducea a tartă cu cremă de lămâie.

— Ei bine? întrebă Hugh, împiedicând-o să savureze pe deplin tarta.

Gura lui Raphael se schimonosi într-o expresie oribilă.

— Iris a fost răpită de către Lorzii Haosului pentru că aceştia credeau în mod eronat că se căsătorise cu tine. Căutau să se răzbune *pe tine.* Mare păcat că n-ai reuşit să îi distrugi în totalitate.

O, *vai!*

— Ce *dracu'* vrei să spui cu asta?

Hugh se aplecă brusc în faţă şi, timp de o clipă, Iris se temu că avea să se ridice şi să îl atace pe Raphael, furios să descopere că Lorzii Haosului încă mai existau.

— Exact ceea ce am spus, răspunse Raphael alene. Încerca *intenţionat* să îl provoace pe Hugh să-l lovească? Ai fost neglijent. Lorzii sunt la fel de puternici ca întotdeauna şi au un nou Dionysus.

— *Doamne!* Hugh se ridică într-adevăr la acele cuvinte, însă o făcu doar pentru a-şi relua plimbarea agitată dintr-un capăt în celălalt al încăperii. Va trebui să îl informez pe Maiestatea Sa şi să-i trimit pe Alf şi pe băieţi pe continent. Se schimonosi. Ei n-o să-i placă asta. Dar, *Dumnezeule*, nu ştiu dacă pot îndura gândul că sunt în primejdie.

Îşi îndreptă brusc privirea spre Raphael.

— Cum se face că ştii atâtea despre Lorzii Haosului? Îşi îngustă ochii. Cum ai găsit-o pe Iris?

— Mă aflam la orgia lor. Raphael se opri să soarbă din ceaiul pe care îl detesta, un gest făcut *în mod evident* pentru efect – şi pentru a-l scoate şi mai tare din sărite pe Hugh. Intenţionau să o violeze şi să o ucidă.

— Eşti unul dintre Lorzi?

Întrebarea uluită a lui Hugh fu rostită exact în aceeaşi clipă în care Raphael spuse:

— Eu am salvat-o.

Cei doi bărbaţi se fixară cu privirea ca nişte câini gata să sară la bătaie.

Iris îşi drese vocea, atrăgând atenţia ambilor bărbaţi.

— Iar apoi eu l-am împuşcat.

Hugh se arătă îngrozit.

— De ce ai făcut asta?

— Nu *ştiam* că încerca să mă salveze. Decise că era mai prudent să nu pomenească de nuditatea lui Raphael. Nu era cazul să evoce detalii irelevante. Iar la vremea respectivă credeam şi eu că face parte dintre Lorzii Haosului – ceea ce *nu* e cazul, că tot veni vorba. Doar se preface că e unul dintre ei ca să ajungă mai uşor la ei.

— A fost un gest foarte curajos din partea ei, spuse Raphael pe neaşteptate. Şi a tras bine. N-a lipsit mult să mă ucidă.

— Pistolul ăla zboară spre dreapta când tragi, interveni Ubertino, spulberând falsa impresie că servitorii nu trăgeau cu urechea la conversaţie. Dacă nu ar fi fost aşa, în mod cert aţi fi fost mort acum, Excelenţă.

În mod bizar, părea să aprobe ceea ce se întâmplase.

Hugh se încruntă, clipi, apoi clătină din cap. Îşi îndreptă privirea spre Raphael.

— După care *te-ai căsătorit* cu ea.

Raphael îşi deschise larg mâinile.

— Cum aş fi putut să nu o fac?

Se fixară reciproc cu privirea preţ de o clipă prelungă.

Apoi se întinseră amândoi după câte o tartă.

Hugh se aşeză.

— Ce căutai la orgie?

— Încercam să mă infiltrez printre Lorzi ca să am o şansă să-i distrug. Raphael muşcă din tarta lui, fără a-şi desprinde nicio clipă ochii de pe Hugh. Tatăl meu m-a iniţiat în rândurile lor cu ani mulţi în urmă, dar eu nu m-am alăturat niciodată cu adevărat societăţii pentru că am fost crescut în Corsica. Acum sper să reuşesc să mă infiltrez printre Lorzi şi să îi nimicesc.

— Asta e treaba mea. Hugh se încruntă. Mă bucur că ai fost acolo să o salvezi pe Iris, dar nu e nevoie…

— Dacă m-ar fi interesat părerea ta, ţi-aş fi cerut-o, îl întrerupse Raphael cu fineţe, ştergându-şi o firimitură de pe genunchi. La drept vorbind, e treaba *mea* să îi distrug pe Lorzii Haosului. Privirea lui rece se ridică spre chipul lui Hugh. Tatăl meu s-a aflat în fruntea lor zeci de ani. Dreptul meu de a purta războiul împotriva lor e mult peste al tău.

— Eu am aprobarea şi susţinerea Coroanei, spuse Hugh.

— A, da? spuse Raphael leneş. Asta nu te-a ajutat prea mult ultima dată, nu-i aşa?

Hugh se posomorî.

— Voi demara propria mea campanie împotriva Lorzilor – o campanie în care eşti bine-venit să mi te alături. Mi-ar plăcea să am ajutorul tău, sincer. Dacă ne unim forţele – *fără orgolii* – avem şanse mult mai mari de a-i distruge pe Lorzii Haosului.

Raphael se ridică încet, întinzând o mână.

— A fost o plăcere să vă cunosc, Excelenţă, spuse el cu ipocrizie făţişă.

Hugh se schimonosi, se ridică şi îi strânse mâna.

— Reflectează la ce ţi-am spus, Dyemore.

Schiţă un gest smucit din cap spre oamenii lui şi ieşi din încăpere.

Iris răsuflă zgomotos şi ridică privirea spre Raphael.

— Vei accepta ajutorul lui Hugh, nu-i aşa?

Soţul ei îi întinse mâna.

— Nu.

Iris nu i-o luă, continuând să îl fixeze.

— Dar dacă vă veţi uni forţele, nu vă vor creste şansele de a-i distruge pe Lorzi?

Raphael ridică din umeri.

— Nu-mi pasă. Eu acţionez singur.

— *Raphael.*

Simţi lacrimi de furie şi frustrare ţâşnindu-i în ochi.

Era o neghiobie din partea lui să refuze să colaboreze cu Hugh. Celălalt bărbat îşi petrecuse luni întregi vânându-i pe Lorzii Haosului şi se bucura de susţinerea şi de resursele puse la dispoziţie de către Coroană.

Luptând singur, Raphael îşi asuma un risc mult mai mare de a fi înfrânt.

Luptând singur, Raphael avea *să moară.*

Nu ar fi putut îndura dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Raphael – indiferent ce. Chiar dacă era stoic şi grav, şi aproape împietrit, Iris ştia acum că dincolo de acel exterior îngheţat emoţiile lui clocoteau ca lava fierbinte.

Voia să îl ştie în siguranţă. Voia ca Raphael *să fie* pur şi simplu cu ea. Să înveţe să fie fericit.

Să înveţe să râdă.

Iar lui nu părea să-i pese de nimic altceva în afară de răzbunarea lui stupidă.

Se ridică în picioare, ignorând în continuare mâna lui întinsă.

— Te rog, Raphael! Te rog, fă-o pentru mine! Lasă-l pe Hugh să te ajute. Nu e cazul să îţi rişti viaţa în felul ăsta.

— Vino cu mine, Iris, spuse el încet.

— Tu nu auzi ce spun? Îl înşfăcă de marginile hainei. Dacă ar fi fost suficient de puternică, l-ar fi zgâlţâit. *Nu vreau să mori.*

— Te agiţi fără motiv, spuse el, iar o urmă de iritare se strecură în cele din urmă dincolo de faţada lui.

— Ceea ce ţi-ai propus tu e *sinucidere curată,* spuse ea, ridicând vocea. Deja nu-i mai păsa dacă părea isterică. Te asigur că am motive întemeiate pentru care îmi ies din minţi de îngrijorare.

Raphael îşi abătu privirea, cu gura boţită într-o

expresie de iritare.

— Ţi-am spus că asta e bătălia mea…

— Bine! Îşi aruncă mâinile în aer, exasperată. E bătălia ta, singurul lucru important din viaţa ta, dar de ce trebuie să mori ca să îţi atingi ţelul? Coborî vocea, simţind lacrimi usturătoare în ochi. Spune-mi, Raphael! Te rog! *De ce* trebuie să mă laşi singură doar pentru a-i distruge pe Lorzii Haosului?

— *Iris,* mârâi el.

Ea tresări auzindu-l. Ridicase vocea. Raphael nu ridica niciodată vocea.

El trase adânc aer în piept, coborând privirea, apoi îndreptând-o spre ea.

— Pentru că doar aşa pot să îngrop trecutul şi să mă eliberez de el.

Iris căscă ochii mari de groază.

— De *el?* Te referi la tatăl tău, nu-i aşa? Raphael, nu e nevoie să-ţi dai viaţa ca să plăteşti pentru păcatele lui. *Asta* e ceea ce crezi?

El o fixă cu privirea, cu sprâncenele împreunate într-o expresie încruntată, şi preţ de o clipă Iris crezu că reuşise să se facă auzită. Crezu că poate avea să-i răspundă la întrebare şi să se întoarcă la ea. Dar apoi Raphael îşi abătu privirea.

— Nu încerc să mă sinucid, dar dacă mor nu vei rămâne singură, îl ai pe fratele tău, pe prietenii tăi, pe *Kyle.*

Iris coborî privirea şi îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. De parcă vreunul dintre oamenii aceia ar fi însemnat acelaşi lucru pentru ea ca *el.*

— Te rog, spuse el, vocea plutindu-i ca un firicel de fum. Nu vreau să mă cert cu tine. Vrei te rog să vii cu mine?

Nici ea nu voia să se certe cu el. Îi stârnea o durere în inimă şi o făcea să se simtă istovită şi tristă. Îl luă de braţ pentru că nu ştia ce altceva să facă.

El o conduse afară din salon şi urcară împreună scările, timp în care ea se întrebă dacă îi mai rămăsese vreun argument pe care să nu-l fi folosit încă. Ceva ce ar fi

putut să spună pentru a-l împiedica să îşi urmeze planurile.

Raphael se opri brusc, iar Iris ridică ochii şi văzu că ajunseseră la camera ducesei.

Se încruntă şi îi aruncă o privire.

Sprâncenele lui erau în continuare împreunate, ca şi cum nu ar fi fost sigur la ce reacţie să se aştepte din partea ei. Ca şi cum cearta lor l-ar fi întristat şi pe el.

— Mai ţii minte că ţi-am zis că am ceva să-ţi arăt?

Mai devreme, când intraseră în casă. Înainte de a-l fi văzut pe Hugh. Înainte de cearta lor.

— Da?

Raphael deschise uşa dormitorului ei.

— Uite!

Iris intră şi îl văzu pe Valente aşezat pe podea în faţa focului, ţinând un coş în braţe şi purtând un rânjet caraghios pe chip.

Îi aruncă o privire peste umăr lui Raphael.

— Ce?

Soţul ei schiţă un gest din bărbie, arătând spre Valente şi spre coş.

— Du-te şi vezi!

În acelaşi timp Iris auzi un animal scâncind.

Buzele i se întredeschiseră şi, ridicându-şi fustele, se duse în grabă la coş. Acesta era îmbrăcat pe dinăuntru cu o pătură moale pe care stătea un căţeluş galben atât de dulce, cum nu mai văzuse vreodată, având un aer extrem de abătut.

Iris se zgâi la coş, nehotărâtă. Oare Raphael considera că *un căţeluş* ar fi putut cu-adevărat să-i ţină locul lui?

Din clipa în care o văzu, căţeluşul începu să scâncească şi să schelălăie, încercând să se caţăre afară din închisoarea de răchită, însă labele îi erau prea scurte pentru a reuşi aşa ceva şi sfârşi prin a cădea pe spate, dezvăluind faptul că era femelă.

Nu era nicidecum vina căţeluşului că ea era supărată pe Raphael.

— Oh, şopti Iris, lăsându-se în genunchi pe covor în faţa lui Valente. E perfectă.

Cumva acele cuvinte o făcură să izbucnească din nou în lacrimi.

Scoase căţeluşul din coş, iar acesta se zbătu în mâinile ei până când Iris îşi lipi micuţul animal de piept. Căţeluşul începu imediat să lingă bărbia lui Iris cu limba lui minusculă şi trandafirie.

Iris îl privi pe Raphael printre lacrimi.

— Cum o cheamă?

El clătină din cap.

— Nu are nume, din câte ştiu eu. Trebuie să-i dai tu unul.

Iris se ridică în picioare, ţinând cu grijă în braţe căţeluşul ce încă se foia, şi se duse la soţul ei.

— Mulţumesc.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe buze, încercând să îi transmită tot ceea ce îi spusese în cuvinte mai devreme. Tot ceea ce el respinsese.

Rămâi! Rămâi! Rămâi!

Raphael o prinse blând de braţe şi o sărută, înclinându-şi faţa peste a ei. O strânse în braţe ca şi cum ar fi fost un colac de salvare.

Ca şi cum ar fi vrut să rămână cu ea pentru totdeauna.

Căţeluşul scânci, iar Raphael făcu un pas în spate, desprinzându-se din sărut.

Îndepărtându-se de ea fără niciun efort.

Ieşi din dormitor.

Iris închise ochii pentru a-şi ţine în frâu lacrimile şi mâhnirea. Sărută creştetul mătăsos al căţeluşului şi îi şopti la ureche:

— Tansy.

Capitolul 14

Aşa că Ann porni la drum ţinând cu grijă în mâini focul inimii lui El. Traversă pustiul sterp timp de trei zile şi trei nopţi, până când, în cele din urmă, ajunse înapoi la coliba tatălui ei. El zăcea nemişcată, cenuşie şi rece, iar din piept abia dacă îi mai scăpa o umbră de suflu, însă când Ann puse colivia de piatră lângă ea, focul inimii zbură dintre pereţii de piatră şi dispăru în pieptul lui El. Iar ea, în aceeaşi clipă, inspiră adânc...

din *Regele de Piatră*

În seara balului dat de familia Barton, Iris urcă atentă în trăsură, ajutată de soţul ei, şi se instală pe perne. Rochia ei din mătase lucioasă de culoarea piersicii ieşise superb. Era o rochie în stil franţuzesc, cu cascade de dantelă albă la încheieturi şi volănaşe roz, în formă de flori stilizate, pe partea din faţă a fustei.

Îl privi pe Raphael, aşezat în faţa ei în trăsură. Părea la fel de rece şi distant ca atunci când îl cunoscuse la balul acela la care fusese cu atâtea luni în urmă, dar acum vedea dincolo de acea mască. Era concentrat, cu ochii aţintiţi asupra prăzii, absorbit de vânătoare.

Iris se înfioră şi se întoarse spre fereastră. Înţelegea acum de ce era atât de obsedat de Lorzii Haosului, dar faptul că înţelegea nu o făcea cu nimic mai fericită.

La drept vorbind, o înspăimânta gândul că era dispus să sacrifice atât de multe pentru a face dreptate. De ce trebuia să fie *el* cel care să plătească preţul suprem?

Urmări luminile felinarelor alergând prin noapte.

Noaptea trecută nu făcuseră decât să doarmă împreună – nimic mai mult. Şi chiar dacă Iris se bucura că nu fusese nevoită să facă dragoste cu Raphael cât timp era încă supărată pe el, o parte din ea ducea dorul acelui sentiment de apropiere sufletească.

Era greu să te culci cu un bărbat şi să nu ajungi să... te ataşezi de el. Prietena ei Katherine trecuse de la un amant la altul, liberă ca un fluturaş, dar aparent Iris nu era

alcătuită din acelaşi aluat.

Sau poate era pur şi simplu ceva ce ţinea de ea şi Raphael. De volatilitatea combinaţiei dintre ei.

Trăsura trase în faţa unei reşedinţe urbane recent construite, din piatră albă.

— Vino, spuse Raphael, ajutând-o să coboare.

În faţa casei întâlniră forfota obişnuită – trăsurile care aduceau invitaţii, doamnele şi gentlemanii care încercau să-şi croiască drum până la uşă şi lachei în livrea ciocnindu-se unii de alţii.

Înăuntru aceeaşi îmbulzeală se regăsea şi pe scările înguste care duceau la sala de bal.

Fură anunţaţi, iar preţ de o clipă toţi cei de faţă părură să amuţească.

Iris îşi plimbă privirea peste mulţimea viu colorată şi trase adânc aer în piept pentru a se calma. Acesta era primul ei eveniment public în calitate de ducesă de Dyemore. Văzu oamenii şoptind între ei în toate părţile sălii de bal şi nu putu să nu se întrebe dacă *ea* era subiectul bârfelor lor. De-abia azi aflase că vestea căsătoriei ei făcuse ocolul Londrei.

Aparent ea şi Raphael erau cel mai scandalos subiect al sezonului.

Înghiţi un nod şi îşi întipări un zâmbet senin pe chip, intrând agale în sala de bal.

Iris salută din cap un grup de trei doamne pe care le cunoştea vag şi îi zâmbi lui Honoria Hartwicke, o prietenă de-a lui Katherine. Honoria îi făcu cu ochiul, iar Iris începu să se relaxeze. Era un bal ca oricare altul, în fond. Ceea ce conta era să te plimbi ţanţoş, făcând paradă de hainele tale elegante, şi să ai grijă să îi saluţi pe cei care trebuiau salutaţi.

Făcuse acest lucru de nenumărate ori.

— Vrei să-ţi aduc un pahar de pune? îi murmură Raphael la ureche după vreo zece minute de plimbat prin încăperea încinsă.

— Ar fi minunat, răspunse ea recunoscătoare.

— Poate doreşti să iei loc?

Arătă spre un grup de scaune aflat într-o mică firidă a unei ferestre.

Ea dădu din cap recunoscătoare – i-ar fi prins bine o clipă de răgaz înainte să înfrunte din nou privirile mulţimii. Raphael o conduse să stea jos înainte de a pleca.

Aproape imediat speranţele lui Iris de a-şi trage sufletul se spulberară când văzu două doamne venind alene spre ea. Iris o cunoştea doar un pic pe una dintre doamne – doamna Whitehall era o matroană şi o prezenţă nelipsită de la evenimentele sociale.

Iris se ridică în clipa în care deveni evident că voiau să discute cu ea.

— Excelenţă, exclamă doamna Whitehall, îmi daţi voie să v-o prezint pe domnişoara Mary Jones-Thymes? Domnişoară Mary Jones-Thymes, Excelenţa Sa ducesa de Dyemore.

Iris înclină din cap, în timp ce domnişoara Jones-Thymes, o lady de vârstă mijlocie şi cu părul într-o nuanţă suspectă de roşcat, făcu o reverenţă.

— Vestea căsătoriei dumneavoastră e un subiect la mare cinste în oraş, Excelenţă, spuse domnişoara Jones-Thymes, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Iris zâmbi.

— Nu mă mir, a fost atât de neaşteptată.

Le istorisi povestea scornită despre tâlhari şi insistenţele nobile ale lui Raphael de a o lua de soţie pentru a-i salva reputaţia.

— Ce poveste înspăimântătoare, spuse doamna Whitehall când Iris îşi termină relatarea. Cred că aţi fost îngrozită de-a dreptul.

Iris confirmă, fără a minţi câtuşi de puţin în această privinţă.

Doamna Whitehall strânse din buze, făcând o mică grimasă.

— E totuşi mare păcat că fratele dumneavoastră nu a avut ocazia să intervină în decizia de a vă căsători. Negocierea contractului de căsătorie ar trebui să fie întotdeauna făcută de către un gentleman care urmăreşte

interesele viitoarei mirese. Consider că orice femeie are nevoie de influenţa raţională a unui bărbat care să o sfătuiască, în special când ia decizii atât de importante.

Zâmbetul lui Iris deveni vag înţepat.

— Eu consider că am luat decizia potrivită, complet de capul meu.

— Dar chiar aşa să fie? întrebă domnişoara Jones-Thymes cu blândeţe. Nu sunt deloc sigură că eraţi la curent cu toate aspectele relevante în clipa în care aţi luat acea decizie atât de pripită.

Iris îşi îngustă ochii.

— La ce aspecte vă referiţi?

Doamnele din faţa ei schimbară o privire.

Doamna Whitehall îşi drese vocea.

— Circulă tot felul de zvonuri, draga mea. Zvonuri care, dacă tu sau fratele tău aţi fi ştiut de ele, poate că te-ar fi făcut să te arăţi mai prudentă în a te arunca atât de pripit într-o căsnicie cu Excelenţa Sa.

Iris strânse ferm din buze.

— Pe mine nu mă interesează zvonurile.

— A, nu? toarse domnişoara Jones-Thymes. Nici măcar cel conform căruia ducele de Dyemore se desfată cu băieţei?

*

Casa lordului Barton era prea mică pentru un bal, îşi spuse Raphael iritat. Mâncarea şi băutura se aflau la mare distanţă de sala de bal, iar coridoarele dintre cele două încăperi erau deja ticsite de trupuri asudate. Se strecură pe lângă doi gentlemani în vârstă cu peruci înalte şi dădu nas în nas cu Andrew Grant.

— Dyemore. Andrew se grăbi să arunce o privire peste umăr. Habar nu aveam că vei fi aici.

Raphael ridică din sprâncene.

— Am considerat că e momentul să îmi prezint ducesa în societate. Ai venit singur la bal?

Andrew îl privi cu o expresie neliniştită.

— Am… am…

Dar înainte să apuce să răspundă, în spatele lui apăru fratele lui mai mare.

Gura subţire a vicontelui Royce era schimonosită de iritare.

— Ce te-a reţinut atâta, Andy, te-am… Se întrerupse brusc când îl văzu pe Raphael. Excelenţă. Îi aruncă o privire fratelui său. Habar nu aveam că vă aflaţi în Londra.

— Soţia mea şi cu mine am sosit abia acum câteva zile, spuse Raphael netulburat. Nu pomeni de faptul că se întâlnise deja cu Andrew în Londra şi discutase cu el. Deşi am fost atacaţi la un han pe drum încoace. Nu se întâmplă să ştii ceva despre asta, nu-i aşa?

— De ce aş şti? replică Royce, privindu-l mânios.

Raphael ridică din umeri.

— Prietenul nostru comun…

— Scuze, scuze!

Un tânăr în costum de culoarea lavandei îşi croi drum pe lângă ei.

— Ăsta nu e locul potrivit pentru o asemenea discuţie, şuieră Royce. Urmează-mă!

Raphael de-abia apucă să încline capul, că celălalt bărbat se şi răsuci pe călcâie şi începu să-şi croiască drum cu coatele prin mulţime, urmat îndeaproape de fratele lui. Raphael îi însoţi. Era interesant că Andrew nu îi pomenise fratelui său mai mare că vorbise cu Raphael. Poate reuşea să găsească un aliat în el? Andrew îndurase fără îndoială cele mai negre abuzuri de care erau capabili Lorzii Haosului.

Urmându-l pe Royce, traversară două coridoare şi ajunseră în cele din urmă la o uşă ascunsă, aflată la capătul unui hol. Vicontele o deschise şi îi făcu semn lui Raphael să intre înaintea lui şi a fratelui său.

Părea a fi un mic salon sau cameră de lucru, dar era slab luminată – în şemineu nu fusese aprins focul.

Hector Leland se ridică dintr-un scaun când intrară.

— Ce ţi-a luat…

Se întrerupse când îl văzu pe Raphael.

Ochii lui Leland se căscară largi, iar privirea îi ţâşni peste umărul lui Raphael, ca şi cum ar fi transmis un mesaj.

Raphael se răsuci pe călcâie, însă nu reuşi să-şi dea seama la care din cei doi fraţi se uitase Leland.

În orice caz, Leland îşi revenise pe când îşi îndreptă din nou privirea spre el.

— De ce l-ai adus aici? şuieră Leland.

De data aceasta era evident că i se adresase vicontelui Royce. Se strecură mai aproape de cei doi fraţi, ca şi cum ar fi căutat protecţia lor.

Royce se schimonosi şi îi abandonă atât pe Leland, cât şi pe Andrew pentru a traversa încăperea până la un bufet pe care se afla o carafă. Îşi turnă o porţie generoasă şi sorbi din pahar.

— Dyemore începuse să discute treburi care ţin de Lorzii Haosului – într-un loc public, unde ar fi putut oricine să-l audă.

Chiar şi aici, în acea încăpere atât de departe de mulţime, Royce vorbi încet şi prudent.

Leland clătină din cap spre Raphael.

— De ce faci asta? Încerci să-l provoci pe Dionysus să te ucidă?

— A încercat deja o dată să o facă, spuse Raphael leneş. Nu am nimic de pierdut provocându-l şi mai tare.

— Asta nu-i tocmai adevărat, spuse Andrew încet.

Ceilalţi trei bărbaţi se întoarseră să îl privească.

Andrew clipi, ca şi cum l-ar fi nelinişti să se afle în centrul atenţiei.

— Ce vrei să spui? întrebă Raphael.

Andrew se linse pe buze.

— Ei bine, există fără îndoială oameni la care ţii? *În fond,* ai salvat-o pe cea care fusese până nu demult Lady Jordan – ba chiar te-ai căsătorit cu ea. Asta trebuie să însemne ceva, cu siguranţă? Şi nu cumva ai o mătuşă? O rudă de sex feminin, în orice caz. Ştiu că eşti o brută fără suflet, dar dacă ar apărea plutind în apele Tamisei sau spânzurată de un copac în Hyde Park, nu ai tresări măcar puţin?

Raphael avu impresia că venele îi fuseseră inundate de gheaţă, dar nu apucă să simtă spaimă. Să se lase pătruns până în măduva oaselor de teamă atât pentru Zia Lina, cât şi pentru Iris.

Animalele care vânau în haită atacau când unul de-al lor era rănit sau trăda teamă.

Nu îşi putea permite să se-arate slab în momentul acela.

Aşa că trecu la ofensivă.

Porni cu paşi mari spre Andrew, făcându-l pe bărbatul mai scund şi mai plăpând să se retragă spre Leland.

— Pari să ştii teribil de multe despre ce gândeşte Dionysus, mârâi Raphael, înfipt în faţa celuilalt bărbat. Despre cum îşi planifică mişcările. Despre cum se răzbună. Chiar şi despre cum ucide. Ştii atât de multe, la drept vorbind, încât nu pot să nu mă gândesc că probabil eşti chiar tu Dionysus. Îşi încolăci mâna în jurul gâtului lui Andrew. Iar dacă aşa stau lucrurile, pot să îmi încetez căutările şi să rezolv conflictul *acum.*

Nu îşi lăsase mâna să se strângă cu adevărat în jurul gâtului lui Andrew, însă celălalt bărbat începu să se zbată, zgâriindu-l pe mână cu degetele.

— Nu! Nu… nu înţelegi. Nu… nu sunt…

— Nu fi ridicol, Dyemore, spuse Royce alene, neclintit de lângă carafă şi părând plictisit. Fratele meu nu e nicidecum Dionysus, aşa cum nu e nici Leland aici de faţă. *Niciunul* dintre noi nu e Dionysus. Nu ştim *cine* naiba e.

— A, nu? spuse Raphael încet. Îi dădu drumul lui Andrew, care se grăbi să se retragă în umbra lui Royce. Atunci cum explici atacul asupra mea şi a oamenilor mei, petrecut la un han în drum spre Londra?

— Ce atac?

Raphael se întoarse când auzi vocea lui Leland şi văzu că sprâncenele îi erau strânse într-o expresie încruntată.

— Lawrence Dockery a încercat să mă înjunghie în spate în curtea unui han la care ne opriserăm în drum spre Londra, spuse Raphael. L-am ucis.

— L-ai ucis?

Leland se făcu alb la faţă.

— Înseamnă că ştii cine era Dockery, spuse Raphael sec. Credeam că doar Dionysus ştie numele tuturor membrilor.

— Eu… Leland clipi rapid. Ei bine, toată lumea ştia că Dockery era favoritul lui Dionysus. Nu se temea de nimic – ba chiar îşi dăduse jos masca la orgii. Se înfioră şi coborî privirea. La drept vorbind, nici nu-i de mirare că e mort.

— Nu pari să îl regreţi prea tare, spuse Raphael încet.

Leland ridică bărbia.

— Ar trebui?

— Pentru numele lui Dumnezeu! mârâi Royce din spatele lor. Ce rost au toate întrebările astea, Dyemore? Peste o lună tu vei fi mort, iar Lorzii Haosului îşi vor vedea de ale lor, ca întotdeauna. Acum. Ar fi bine să te asiguri că soţia ta e tot acolo unde ai lăsat-o, ei?

Raphael deschise gura să spună ceva, dar nu-şi putea permite să ignore ameninţarea. Într-o sală de bal aglomerată Iris ar fi putut fi răpită cu uşurinţă fără să-şi dea nimeni seama.

Porni cu paşi mari spre uşă, îmbrâncindu-l violent pe Leland când trecu pe lângă el.

— Ai grijă! îi strigă celălalt bărbat, prinzându-l de braţ. Apoi adăugă în şoaptă. Mâine la mine acasă.

— Dă-mi drumul, spuse Raphael tare, fără a indica prin nimic că îl auzise.

Ieşi pe coridor, croindu-şi drum printre siluetele împopoţonate ale celorlalţi oaspeţi.

Ce voia Leland de la el? Era pregătit să îşi unească forţele cu Raphael, eventual să îl ajute să ajungă în fruntea Lorzilor Haosului? Raphael îl considerase dintotdeauna pe Leland un bărbat prea laş pentru a acţiona fără sprijinul fraţilor Grant, dar poate că îl judecase greşit.

Sau poate era un fel de cursă.

Între timp, mulţimea de oameni şi miile de lumânări care ardeau pentru a lumina toate încăperile încinseseră casa în asemenea măsură încât era ca şi cum ar fi clocotit toţi într-o fiertură de mirosuri, parfumuri dulci în exces,

duhoarea trupurilor asudate şi ceara din zecile de peruci şi miile de lumânări.

Raphael scrâşni din dinţi şi, cu un efort uriaş, se abţinu să nu îmbrâncească pur şi simplu mulţimea deoparte. Mai mult de o persoană tresări la vederea chipului lui, însă el ignoră privirile holbate şi murmurele celorlalţi.

Reuşi să o facă până auzi o şoaptă.

— *Pedofilule!*

*

Iris avea cel puţin cincisprezece minute de când îl căuta pe Raphael, misiunea fiindu-i îngreunată de învălmăşeala de trupuri. Lady Barton era fără îndoială încântată; lumea venise buluc la balul ei – semn sigur că fusese un succes. Însă Iris simţi o strânsoare în piept, o teamă vecină cu panica. Trebuia să îl găsească pe Raphael şi să discute cu el în linişte, între patru ochi. Să îl informeze despre bârfele veninoase care circulau pe seama lui.

Înainte să ajungă la urechile lui, pe cât posibil.

Tocmai începuse să îşi spună că misiunea ei nu avea sorţi de izbândă. Auzea frânturi din acel zvon oriunde întorcea capul. Bârfa se răspândea în sala de bal cu iuţeala unui incendiu de vegetaţie.

Şi tot nu reuşise încă să dea de Raphael.

Unde era? Îl căutase în camera unde se servea punciul şi nu îl găsise. Era oare posibil să fi trecut neobservat pe lângă ea pe drum înapoi spre ea? Ar fi trebuit să se întoarcă la scaunul din alcov – sau poate să încerce din nou în salonul unde se afla punciul?

Ieşi din sala de bal şi alese să se îndrepte spre scările principale, fiind singurul loc în care nu îl căutase încă.

În partea de sus era plin de oameni, dar pe scările propriu-zise erau doar câteva persoane – şi nici urmă de Raphael printre ei.

Iris se întoarse disperată şi se ciocni de o doamnă purtând o rochie hidoasă, în dungi portocaliu cu verde, care

îi zgârie privirea. Se poticni şi, în aceeaşi clipă, cineva o îmbrânci violent din spate.

Spre scări.

Se clătină, ajungând cu vârfurile picioarelor pe muchia treptei de sus.

Şi neavând nimic de care să se prindă…

Apoi simţi o mână apucând-o şi trăgând-o ferm în spate, lipind-o de un piept solid.

— *Iris.*

Ea icni şi ridică privirea.

Raphael o fixa cu ochii de cristal complet goi, cu gura încleştată, cu cicatricea ieşindu-i în evidenţă pe chip ca un semn făcut cu fierul încins.

— A fost cât pe ce să cazi pe scări. Ai fi putut să-ţi rupi gâtul.

— M-a… Icni şi începu să tremure când îşi dădu seama cât de puţin lipsise să cadă. M-a împins cineva.

Raphael ridică instant capul şi scormoni cu privirea prin mulţime.

— Cine?

— Nu… nu am văzut.

Atenţia lui se întoarse fulgerător asupra ei.

— Trebuie să plecăm.

Iris nu fu în stare decât să dea din cap tremurător.

— D-da.

Raphael o prinse de braţ şi începu să coboare scările cu ea.

Murmurul bârfelor nu încetă în urma lor.

Ba chiar, în prezenţa lui Raphael, crescu în volum.

La baza scărilor doamnele aşteptau să îşi primească şalurile şi şopteau între ele din spatele evantaielor.

Gentlemanii se încruntau şi clătinau din cap sau plescăiau dezaprobator.

Matroanele se grăbeau să îşi ascundă fiicele nemăritate.

Raphael nu îşi schimbă nicio clipă expresia. Rămase cu privirea aţintită înainte, rece şi distant, cu un vag rânjet dispreţuitor pe buza răsfrântă.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, dacă nu şi-ar fi petrecut zile întregi vorbind cu el şi împărţindu-şi trupul cu el, poate că ar fi dat crezare bârfelor.

Oh, dar nu le credea.

Nici nu se gândea să le creadă.

Ba mai mult, ştia ce efect aveau asupra soţului ei aceste zvonuri oribile. Dincolo de masca lui de gheaţă, sufletul lui probabil se zbătea îndurerat.

Ajunseră în cele din urmă la intrare, care nu mai era la fel de aglomerată ca mai devreme. Raphael îi aruncă o poruncă tăioasă unuia dintre lacheii care aşteptau lângă uşă, apoi o ajută pe Iris să îşi ia şalul în timp ce aşteptară să le fie adusă trăsura la scară.

Mâna lui era încleştată ca o menghină pe braţul ei, iar Iris ştiu că aveau să-i apară vânătăi mai târziu, dar nu voia să spună nimic.

Aşteptară în tăcere, Iris sprijinindu-se de el şi găsind alinare în forţa lui.

Când apăru într-un sfârşit trăsura, după o aşteptare care păruse să dureze ore întregi, Raphael pomi cu pas hotărât spre vehicul, târând-o cu el.

Iris de-abia apucă să îl vadă pe Ubertino pe capră înainte ca Raphael să o urce înăuntru ca pe un colet.

Se aşeză şi îşi privi soţul în timp ce trăsura se puse în mişcare cu o hurducătură greoaie. Stătea atât de ţeapăn şi refuza să îi întâlnească privirea. Se retrăgea în el însuşi, se îmbrăca în platoşa lui de gheaţă, aproape ca şi cum ar fi crezut că Iris avea să plece urechea la…

Simţi ceva împungând-o în şold.

Se foi distrată şi simţi o înţepătură dureroasă.

Ce…?

Coborî mâna pentru a-şi pipăi fustele. Poate i se rupsese o sârmă din crinolină. Mâna ei atinse ceva de metal şi o durere usturătoare îi spintecă ultimele două degete.

— Oh!

Raphael ridică privirea, îngustându-şi ochii cenuşii.

— Ce e?

— M-am tăiat în ceva din fusta mea, răspunse ea.

Raphael se mută rapid în celălalt capăt al trăsurii.

— Să văd.

Ea ridică mâinile.

El căută cu atenţie printre faldurile fustei voluminoase, apoi se opri. Iris îl simţi smucind de ceva, apoi îl văzu ţinând în mână un cuţit lung şi subţire. Lumina din trăsură scânteie pe lama acestuia.

Iris încercă să priceapă ceea ce avea în faţa ochilor.

— Ce…?

Raphael se întoarse spre ea, iar lumina îi sclipi în ochi la fel de tăios cum scânteiase de pe lamă.

— Cineva a încercat să te ucidă la bal. Când a fost cât pe ce să cazi pe scări, ăla a fost un atac. Cumva, persoana respectivă a ratat, iar cuţitul ţi-a rămas înfipt în crinolină. Clătină din cap. Dar căderea pe scări probabil te-ar fi ucis oricum.

— Doar că ai fost tu acolo. Se simţea mai calmă acum, deşi era evident că brandul pe care îl încasase nu fusese accidental. M-ai salvat, Raphael.

— Nu am fost acolo când cineva a încercat să te înjunghie, oricine ar fi fost acela. Ochii îi erau îngheţaţi. Dacă lama cuţitului ar fi trecut prin fustă, ai fi moartă acum. Iar eu nu aş fi putut să mai fac nimic.

Iris îşi deschise mâna dreaptă. Ultimele două degete îi erau mânjite cu ceva ce aducea a lichid negru în lumina felinarului. Una era să ştii că aveai un inamic care voia să te ucidă şi cu totul altceva, ceva cu mult mai visceral – mult mai urgent – să vezi că moartea aproape îşi înfipsese ghearele în tine.

— Ce-i aia? mârâi Raphael.

Îi luă mâna şi i-o trase mai aproape de lumină.

Acum sângele era în mod limpede roşu.

Raphael se zgâi la sângele de pe degetele ei preţ de o clipă, apoi o luă pe sus cu totul şi o aşeză în poala lui, încolăcindu-şi braţele puternice în jurul ei. Îşi scoase lavaliera şi i-o legă în jurul mâinii.

Iris nici măcar nu se gândi să protesteze, mulţumindu-se să îşi sprijine capul pe pieptul lui.

— Nu am fost înjunghiată. Nu am căzut pe scări. Sunt în siguranţă. Îi auzea bătăile inimii, lente şi puternice, sub obrazul ei. Sunt în siguranţă cu tine.

Braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei, ca pentru a-i răspunde.

Şi astfel îşi petrecură restul drumului până la Chartres House.

Chiar şi după ce trăsura se opri, iar portiera se deschise dezvăluind chipul lui Ubertino, Raphael tot nu-i dădu drumul.

Îşi îndreptă privirea spre corsican.

— Au încercat să o ucidă pe soţia mea.

Zâmbetul de pe chipul lui Ubertino dispăru instant. Ochii i se îngustară, iar brusc Iris şi-l putu imagina ca pirat pe Coasta Berberă.

— Voi pune gărzi. Pe viaţa mea, aşa ceva nu o să se mai întâmple, Excelenţă.

Raphael dădu din cap.

Apoi o aşeză blând pe Iris pe bancheta trăsurii, coborî, aşteptă să se ridice în picioare, după care o luă din nou pe sus în braţele sale.

Lui Iris îi veni să scoată un sunet deloc demn de o lady.

Raphael urcă treptele de la intrare.

Iris îşi drese vocea.

— Pot să umblu.

Uşa le fu deschisă de Murdock, care făcu ochii mari.

Raphael îl ignoră pe majordom.

— Ba nu poţi.

Trecu rapid pe lângă doi lachei, traversă holul de la intrare şi urcă scara principală, totul fără a gâfâi măcar.

Iris se agăţă de vesta lui cu mâna nebandajată, simţind muşchii contractându-se şi relaxându-se sub degetele ei. Chipul îi era împietrit.

Ajunseră în cele din urmă la camera ducală, iar Raphael deschise uşa cu umărul. Traversă încăperea şi o puse pe Iris pe pat, apoi urcă lângă ea, aşa încălţat cum era, şi o trase la pieptul lui.

Încăperea nu era luminată decât de un foc care ardea mocnit.

În liniştea care plutea în jur, Iris îi auzi răsuflarea, uniformă şi calmă.

— Nu sunt, spuse el, atât de brusc încât ea tresări.

Iris se linse pe buze.

— Ce anume nu eşti?

— Nu sunt un monstru care abuzează de băietei. Nici de fetiţe. Îţi jur pe mormântul mamei mele, pe sufletul meu, pe tot ce mi-e sfânt în viaţa asta şi în cea de după că niciodată, *absolut* niciodată nu am atins vreun copil în felul acesta, nici nu l-am privit sau să nutresc astfel de gânduri. Am…

— Raphael. Se zbătu să se întoarcă spre el, căci el refuză să slăbească strânsoarea braţelor lui în jurul ei. *Raphael,* te rog ascultă-mă!

El se opri, răsuflarea devenindu-i neregulată acum.

Iris îi testă strânsoarea şi descoperi că putea să se ridice în capul oaselor şi să se întoarcă să îl privească.

Raphael era întins pe pat, cu privirea aţintită asupra baldachinului, cu ochii acoperiţi de o glazură de gheaţă şi complet goi.

Trebuia să îl smulgă din acea stare.

— *Ştiu,* îi spuse Iris, şi îi prinse faţa în palme. Ştiu că nu ai face niciodată lucrurile pe care le şopteau ei. Ştiu că sunt toate minciuni. Te cred, scumpul meu. Cred *în* tine.

Raphael închise ochii.

Iar când îi deschise din nou, gheaţa se topise. O privea acum cu lacrimi în ochii de cristal.

— Iris, Iris a mea, şopti el, şi îi trase buzele spre ale lui.

O sărută ca un bărbat pe moarte. Ca un bărbat care îşi dădea ultima suflare.

Ca şi cum ar fi îndrăgit-o.

Iar ceva din Iris se deschise ca o floare şi îi crescu. În piept şi păru să o inunde cu atâta violenţă încât avea să explodeze. Nu era sigură dacă putea ţine în frâu acest sentiment, această emoţie pe care i-o stârnea el.

Soţul ei.

Ţinea la omul acesta – ţinea chiar mult. Poate chiar făcea *mai mult* decât doar să ţină la el.

Gândul ar fi trebuit să o înspăimânte, însă tot ce simţea era fericire.

Fericire.

— *Iris.*

Avea un ton disperat. Sfâşiat. Iar ea îşi dădu seama că mâinile care o ţineau tremurau.

Raphael se ridică brusc şi o întoarse, întinzând-o pe pat. Îi împinse în sus fustele, găsi panglicile care îi ţineau legată crinolina şi, smulgându-i-o, o aruncă pe podea.

Apoi se urcă din nou peste ea, coborând cu gura pe gâtul ei, muşcând-o de claviculă.

Ea îşi petrecu degetele prin părul lui, coborându-le pe ceafă, prinzându-l, încercând să se ţină de el, în timp ce el continuă să se mişte peste ea atât de concentrat.

Îşi păstrase întotdeauna controlul când făcuse dragoste cu ea. Acum părea mânat de un fel de impuls nestăpânit.

O dorinţă animalică.

Gândul o făcu să se cutremure de excitare. O făcu să îşi încleşteze mâinile pe umerii lui.

Îi simţi mâna pe picior deasupra jartierei, pe pielea dezgolită, nerăbdătoare şi fierbinte. Era complet îmbrăcată încă, şi el la fel, dar nu părea dispus să îşi lase răgaz pentru dezbrăcat. Degetele lui acoperiră posesiv cârlionţii din locul unde se întâlneau coapsele ei şi înălţă capul.

— Desfă-ţi picioarele pentru mine, spuse el cu o privire implacabilă.

Iris trase adânc aer în piept şi simţi o fierbinţeală lichidă strângându-se undeva la baza abdomenului ei, chiar în timp ce făcu ceea ce-i ceruse.

Se simţea vrăjită de el, vrăjită de propria ei sexualitate. Raphael scotea la iveală ceva din ea despre a cărui existenţă nici măcar nu ştiuse înainte de a se căsători cu el.

Ceva instinctiv, primitiv. Existase dintotdeauna în ea

această nevoie aprigă de *a simţi?* Sau era ceva ce se născuse din atingerile lui?

Sau din atingerile ei pe trupul lui?

Ştia că ar fi trebuit să privească cu prudenţă această parte din ea. Tinerele nobile erau adesea învăţate să ignore orice impulsuri animalice. Să fie politicoase. Formale. Reci.

Însă flăcările dorinţei ei, întâlnindu-se şi arzând cu atât mai intens în contact cu nevoia lui, erau îmbătătoare.

Senzaţia era *minunată.*

Mult prea plăcută pentru a o ignora. Mult prea plăcută pentru a renunţa la ea.

Iar când degetele lui începură să deseneze în carnea umedă a vulvei ei, în profunzimile plăcerii ei, ţipă, cu privirea încă înlănţuită cu a lui.

El zâmbi, strâmb şi sinistru din cauza cicatricii, dar totuşi un zâmbet. Unul care nu era tocmai amabil sau demn de un gentleman.

Dar un zâmbet care îi era rezervat în întregime ei.

Doar ei.

Niciun bărbat – *nimeni* – nu o mai privise astfel până atunci.

Se arcui sub el, ridicându-şi şoldurile spre el, încercând să simtă mai mult din acea mână, mai mult din acea privire. El coborî capul şi îi acoperi gura, împingându-şi limba între buzele ei în timp ce îşi strecură un deget în moliciunea ei.

Ea tremură sub el, gemând când el o sărută atât de adânc, încât avu impresia că era gata să îşi piardă minţile.

Iar el începu acum să îi frece clitorisul cu degetul mare, rapid şi apăsat, şi se smulse din sărut pentru a-i murmura cu o voce sumbră ca focul iadului.

— Umezeşte-mi mâna! Arată-mi dorinţa ta! Arată-mi tot ce eşti! Lasă-mă să-ţi privesc scoica dulce, umflată şi trandafirie pentru mine. Vreau să te fac să plângi. Vreau toată plăcerea ta, Iris, toată durerea ta, tot ceea ce eşti. Tu eşti lumina în bezna nopţii mele. Dă-ţi drumul pentru mine!

Iar ea îşi simţi trupul arcuindu-se sub forţa fericirii pure şi desăvârşite a revelaţiei ei, a înţelegerii zdrobitoare

a ceea ce îi spuneau cuvintele lui şi mâinile lui, şi gura lui. Gâfâia, tremura, desprinsă din realitate şi nevăzând nimic din ea. Centrul fiinţei îi pulsa de plăcere.

Zăcând moale pe spate, îl auzi blestemând ca un om disperat, apoi îi simţi greutatea peste ea.

Deschise ochii şi văzu că faţa îi era împietrită, iar privirea aţintită asupra ei.

— Raphael, gemu ea, implorând. Dorind. *Te rog!*

— Nu pot, spuse el. Dumnezeule, *nu pot.*

Iris îi simţi şoldurile lipindu-se de ale ei şi îşi dădu seama că şliţul pantalonilor îi era deschis. Îi simţi mădularul, tare şi fierbinte, apăsându-se pe interiorul coapsei ei, iar inima îi tresări sălbatic.

Oricât ar fi negat-o, era atât de aproape, iar Iris ştia că o dorea. O văzu în expresia înnebunită a ochilor lui din care dispăruse orice urmă de răceală. În zvâcnirea necontrolată a şoldurilor lui.

O *dorea.*

— Te rog, şopti ea, ridicându-şi şoldurile spre el în semn de invitaţie. Atât de aproape. Era atât de aproape. *Te rog,* iubirea mea!

El închise ochii ca sfâşiat de durere. Ca şi cum o sabie uriaşă i-ar fi fost înfiptă în piept, străpungându-i inima, plămânii şi ficatul. Şoldurile lui se aşezară mai ferm peste ale ei şi îl simţi apăsându-se între pliurile ei de carne.

O, Doamne, cât îşi dorea să îl primească în ea.

Îşi apăsă palma pe o parte a feţei lui.

Raphael întoarse capul şi o sărută în palmă… şi în aceeaşi clipă se împinse în ea.

Iris icni, simţindu-i carnea invadând-o atât de brusc pe a ei. Simţindu-i mădularul îngropat în sfârşit în ea. Savurând senzaţia de plin, de soliditate şi de extaz.

El se împinse din nou în ea şi se implântă pe deplin în teaca de carne, pătrunzând în ea cât de departe era posibil. Picioarele ei erau larg desfăcute pentru a face loc şoldurilor lui, iar el se apăsa profund şi intim în ea.

Raphael se sprijini pe braţe şi, rămânând astfel ridicat, îşi retrase mădularul aproape în întregime din ea,

apoi şi-l înfipse din nou înăuntru.

Iris deschise gura, gâfâind, susţinând privirea ochilor lui cenuşii precum cristalul. Şoldurile lui se mişcau ritmic acum, înfigându-se în ea într-un ritm brutal, umplând-o din nou şi din nou.

În viaţa ei nu mai…

Nu mai fusese aşa niciodată.

Atât de intens. Atât de intim. Atât de devastator.

Nările lui se dilatară, iar cutele formate de o parte şi de cealaltă a gurii lui se adânciră. Îşi răsfrânse într-un mârâit buzele frumoase, schimonosite, iar Iris îşi spuse, pe jumătate gata să alunece din nou peste buza prăpastiei, că arăta ca un demon făcând dragoste cu ea. Un demon luptându-se pentru viaţă sau lumină, sau poate mântuire.

Dar acum şoldurile lui se izbeau de ea într-un ritm aproape scăpat de sub control, împingându-l şi pe el, şi pe ea pe culmi tot mai înalte. Îşi plecă fruntea şi o privi încruntat pe sub sprâncene, dezgolindu-şi dinţii.

Şi brusc Iris înţelese ce avea de făcut.

— Dă-ţi drumul pentru mine, soţul meu iubit, spuse ea. Dă-mi tot ceea ce eşti. Dă-mi întunericul şi lumina. Le accept pe amândouă. Vreau să-ţi simt mădularul în mine. Te vreau *pe tine.*

Raphael scoase un strigăt, dându-şi capul pe spate, iar Iris îi văzu tendoanele gâtului încordându-se în timp ce continuă să îşi împingă spasmodic şoldurile în ea. Priveliştea îi provocă un val cald şi delicios de plăcere. Îşi încleştă mâinile pe fesele lui – încă acoperite de pantaloni – şi se frecă de el, mintea ei explodând de plăcere.

El trase lacom aer în piept, răsuflând gâfâit, şi îşi lăsă capul să cadă pe umărul ei, părul lui ca pana corbului ascunzându-i faţa când deschise gura să o sărute pe gât. Ea încă tremura, străbătută din cap până în picioare de mici valuri de plăcere de după orgasm.

Se simţea minunat.

Raphael răsufla peste ea, zăcând pe jumătate peste trupul ei şi pe jumătate lângă, iar ea îşi spuse că în scurt timp avea să-i devină prea greu, dar nu încă. Nu chiar

acum. Voia să mai rămână astfel o vreme, învăluită în fierbinţeala trupului lui.

Învăluită în afecţiunea lui.

Simţi lacrimi izvorându-i din ochi. Făcuse dragoste cu ea – *în sfârşit.* Acum erau cu adevărat căsătoriţi.

Acum deveniseră cu adevărat unul.

Bucuria îi inundă întreaga fiinţă. Era atât de fericită cu bărbatul acesta. Acesta era lucrul care lipsise din prima ei căsnicie – de fapt, din întreaga ei viaţă.

Sentimentul că era a cuiva.

Sentimentul de pace.

Îl iubea. Revelaţia se revărsă ca o lumină superbă în ea.

Îl iubea pe Raphael.

Mai repede decât şi-ar fi dorit, îl simţi foindu-se. Simţi acel moment sublim de trist în care carnea lui se retrase dintr-a ei. Raphael se ridică din pat.

Iris se întoarse pe o parte să îl privească.

Stătea nemişcat, cu spatele spre ea.

Iris îşi împreună sprâncenele într-o expresie încruntată.

— Raphael, îl strigă încet şi se simţi roşind când auzi cât de senzuală îi era vocea. Vino înapoi în pat!

El se întoarse.

Chipul îi era alb ca varul, iar cicatricea se întindea ca un şarpe stacojiu pe pielea lui.

— Nu. Nu, am…

Se zgâi la ea ca şi cum ar fi fost o catastrofă.

Ca şi cum ar fi fost dezgustătoare.

Iris îşi simţi sufletul ofilindu-se. *Murind.*

— Raphael?

El ieşi cu paşi mari din încăpere.

Capitolul 15

Acum El îşi recăpătă rapid forţele, obrajii îi deveniră

trandafirii, ochii, scânteietori, iar râsul ei făcu să răsune micuţa colibă. Se ridică din pat şi putu să facă toate muncile pe care putuse să le facă înainte, ba chiar şi altele în plus.

Iar atunci Ann le spuse tatălui ei şi lui El că trebuia să se întoarcă la Regele de Piatră şi să îi fie soţie timp de un an şi o zi…

din *Regele de Piatră*

Raphael se opri în camera vecină cu dormitorul ducal – o cameră de toaletă – şi încercă să îşi încheie nasturii de la şliţ.

O…

Dumnezeule bun!

O penetrase pe Iris. *Se golise* în Iris.

Mâinile îi tremurau şi răsufla chinuit. O voce distrată, de undeva din fundul minţii, îi spuse că era asemenea unui urs pregătindu-se să atace.

Ce dracu' făcuse?

Îi simţea *mirosul* pe el – un parfum floral şi aroma scoicii ei cărnoase, excitantă şi îndrăgită acum.

Icni ca şi cum ar fi fost izbit în stomac.

După ce se întâmplase *acel lucru.* După ce tatăl lui îl distrusese, separându-l pentru totdeauna de orice altă fiinţă vie şi aruncându-l în bezna singurătăţii, fusese o creatură fără sex vreme foarte îndelungată.

Nu se atinsese singur decât atât cât fusese absolut necesar pentru a-şi menţine igiena.

Nu râvnise alte trupuri.

Nu se gândise deloc la niciun trup uman altfel decât cu cea mai deplină repulsie.

La drept vorbind, dacă ar fi fost şi însufleţit de credinţa potrivită, ar fi fost o alegere perfectă pentru el să devină preot.

Dar apoi, în cel de-al şaisprezecelea an de viaţă, lucrurile începuseră să se schimbe treptat. Văzuse o fată, iar privirea îi zăbovise asupra sânilor ei. Începuse să nu mai

ignore erecţiile care apăreau noaptea – şi, din ce în ce mai frecvent, şi ziua.

În următorii câţiva ani se dezvoltase fizic până ajunsese la constituţia de adult.

Devenise un călăreţ desăvârşit, încât nu mai avea nevoie nici de şa, nici de scări, fiind capabil să controleze animalul folosindu-se doar de coapse şi călcâie.

Învăţase să lupte şi, o dată, când hoinărea singur printr-o parte pustie a insulei, pusese la pământ un bărbat care încercase să îl jefuiască.

Învăţase italiană, corsicană, latină, greacă şi franceză.

Devenise bărbat.

Iar la vârsta de douăzeci şi unu de ani se culcase cu văduva care spăla rufele în casa lui. Mâinile ei erau aspre, dar era un suflet blând, cu zece ani mai mare decât el, şi nicidecum o femeie de o moralitate îndoielnică. Se întâlnise cu ea de alte trei ori, apoi îi oferise în dar o căsuţă şi suficienţi bani cât să-şi cumpere un cuptor şi să înceapă să vândă pâine.

De atunci avusese alte două femei.

Niciuna nu îi fusese amantă.

Şi nu o penetrase pe niciuna din ele. Nu penetrase *nicio femeie.*

Până la Iris.

Dumnezeule! Ce făcuse? Îşi jurase că nu avea să aibă niciodată copii. Că nu avea să ducă mai departe seminţia blestemată a tatălui său.

Îşi încălcase jurământul din cauza ei.

Ea îi distrusese toate scuturile de apărare.

— Raphael?

Înlemni când îi auzi vocea, apoi se întoarse.

Iris şovăia în prag. Se dezbrăcase şi purta doar o cămaşă de corp şi un halat, iar părul îi cădea liber în jurul umerilor.

Radia.

Lumina ei îi izbea dureros ochii şi îi închise pentru a nu-i mai vedea strălucirea.

— *Pleacă!*

— Nu.

Răspunsul ei simplu îl făcu să ridice privirea.

Buzele îi tremurau, dar stătea curajoasă şi semeaţă în prag, refuzând să plece. Refuzând să îl abandoneze, aşa distrus şi frânt cum era.

— Raphael, spuse ea, ce e?

El o fixă cu privirea. Era cu adevărat posibil să nu înţeleagă?

— Am… am făcut o greşeală, spuse el, încercând să păstreze un ton calm.

Încercând să se stăpânească să nu strige. Nu era vina ei.

Vina – *slăbiciunea* – îi aparţinea lui.

— Ce… Se linse pe buze. Ce vrei să spui?

Raphael clătină din cap.

— *Ştii* ce vreau să-ţi spun. Ţi-am zis de nenumărate ori.

O auzi trăgând încet aer în piept.

— Nu îţi doreai un copil. Da, mi-ai spus asta, dar ar fi chiar aşa îngrozitor dacă…

— Da! Eforturile de a nu striga se dovediseră în zadar. Dumnezeule bun, *da.* Tatăl meu a fost *un monstru.* Nu pot risca să aduc pe lume un copil ca el. Nu înţelegi…

— Înţeleg că tu nu eşti tatăl tău. Făcu un pas spre el. Dacă…

— De unde ştii? Îşi înfipse mâinile în propriul păr. Avea impresia că ultimele rămăşiţe de raţiune i se scurgeau prin pori. Cum dracu’ ai putea să ştii? În venele mele curge sângele lui. În mintea mea sălăşluiesc cuvintele şi faptele lui. M-a crescut să fiu *al lui.* Nu vezi – nu pricepi în ruptul capului – că sunt un monstru la fel de hidos ca el?

— Nu!

Se năpusti spre el şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, ţinându-l când el încercă să se smulgă din strânsoare.

Nu o putea răni. Nici măcar acum.

— Nu, spuse ea din nou, cu faţa la doar câţiva centimetri de a lui. Raphael văzu furtuna din ochii ei, disperarea de pe chipul ei. Tu nu eşti ca el, Raphael. Nu vei

fi *niciodată* ca el.

— Nu-mi pot asuma riscul, spuse el, coborând vocea. E prea mult. Nu pot.

Braţele ei se desprinseră de pe el şi făcu un pas în spate, înghiţind un nod.

— Şi dacă e prea târziu?

El clătină din cap, răsucindu-se pe călcâie.

— Nu ştiu.

O privi, atât de frumoasă cu părul ei auriu revărsându-se în jurul ei. Cu lumina care îi radia intens din suflet.

Nu o meritase niciodată. Fusese o nebunie din partea lui să îşi spună că da.

Trase adânc aer în piept şi rosti cuvintele care retezară orice s-ar fi putut naşte între ei.

— Ştiu doar că asta nu are voie să se mai întâmple vreodată.

Buzele ei se întredeschiseră şi nu făcu decât să se zgâiască la el preţ de o clipă. Raphael nutri pentru scurtă vreme speranţa bizară că Iris avea să insiste. Că avea să-l convingă cumva că nu avea dreptate.

Dar, în cele din urmă, ea îl abandonă pur şi simplu acolo.

Singur, înfrigurat şi învăluit într-o beznă deplină.

Pe care nu o mai putea suporta. Trăise prea mult în lumina ei.

Raphael ieşi furtunos din camera de toaletă şi ajunse în hol. Trecu pe lângă Ubertino, care stătea de pază în faţa dormitorului ducal, făcându-l să tresară, şi merse mai departe.

— Excelenţă! strigă corsicanul din urma lui.

Raphael ignoră strigătul şi coborî scările în fugă.

Valente şi Ivo păzeau uşa de la intrare. Raphael ridică o mână, impunând tăcere, când Valente se ridică de pe scaun şi deschise gura să spună ceva.

Ambii servitori se dădură la o parte când ieşi pe uşă.

Raphael păşi în întunericul nopţii.

Lăsând în urma lui tot ceea ce era lumină.

*

În aceeaşi seară Dionysus stătea aşezat în faţa unui foc vesel, savurând un brandy deosebit de bun. Ridică paharul şi privi scânteierea ca de chihlimbar a focului din spatele acestuia.

— Dyemore începe să se apropie, spuse cârtiţa de pe un scaun din apropiere. Iar tentativa de a o ucide pe ducesa lui nu va face decât să îl atâtea şi mai tare.

Dionysus îl ignoră. În afară de faptul că îi furniza un brandy deosebit de fin, cârtiţa nu îi servea la mare lucru.

Un detaliu pe care, aparent, cârtiţa îl uitase.

— Vei trimite un alt asasin? întrebă cârtiţa. Era limpede că se temea să nu fie el următorul asasin ales. Adică, fireşte că Dyemore trebuie ucis, dar nu ştiu dacă nu ar fi mai bine să îl forţăm pur şi simplu să se întoarcă în Corsica.

Dionysus ridică din sprâncene şi se întoarse lent spre cârtiţă.

— Ai discutat cu fratele meu.

— *Nu.* Ochii cârtiţei se căscară într-o expresie ce aducea a teamă. Nu, n-aş face aşa ceva, stăpâne. Îţi sunt loial. *Doar* ţie.

— Aşa să fie, oare? întrebă Dionysus sincer interesat.

— Da! Cârtiţa începuse să asude. Poate din cauză că se afla aproape de foc, dar mai probabil din cauză că se afla aproape de Dionysus. Doar… doar că sunt de părere că, acum, că ai răspândit zvonurile astea despre Dyemore, e mai puţin probabil să rămână în Anglia. În fond, cine şi-ar mai asocia numele cu al lui acum? Ai reuşit admirabil să îl izolezi de toată lumea.

Dionysus dădu din cap. Era adevărat. Îşi îngustă ochii şi îi îndreptă spre cârtiţă, având chef de joacă.

— Da, Dyemore şi-a pierdut orice eventuali aliaţi, dar asta nu-i de-ajuns. Trebuie să fie distrus. Sorbi din brandy, studiindu-l pe celălalt bărbat peste buza paharului. Arăta aproape bolnav de spaimă. Doar unuia dintre cei mai loiali

supuşi ai mei îi pot încredinţa o astfel de misiune. Ai sugestii?

— Păi… Adică… Cârtiţa scoase o batistă din buzunarul jachetei şi îşi tamponă fruntea. Eventual ursul?

Dionysus ridică din sprâncene.

— Sau poate chiar… bursucul?

— Doar nu te referi la fratele meu? întrebă Dionysus, curios doar să vadă ce avea să-i răspundă cârtiţa.

— Ai încredere în fratele tău? întrebă cârtiţa, ceea ce fu un gest de mare curaj din partea lui.

Dionysus zâmbi.

— Nu.

Cârtiţa se schimonosi, iar Dionysus găsi plăcere în a-l privi ajungând încetul cu încetul la concluzia inevitabilă.

— Pot s-o fac eu, spuse cârtiţa, ca şi cum alegerea i-ar fi aparţinut. Am să-l ucid pe Dyemore.

— Minunat.

Dionysus îi zâmbi şi îl ascultă ticluind un plan.

Cârtiţa era un nemernic trădător, decise el. Sau poate pur şi simplu laş. Sau chipul cârtiţei căpătase o expresie de om năpăstuit de soartă.

Oricum ar fi stat lucrurile, Dionysus nu îl mai avea la suflet. Cârtiţa nu îi era nici prieten, nici frate, nici favorit.

Avea să fie nevoit să se descotorosească de el.

Şi de Dyemore avea să fie nevoit să se descotorosească. Să-l izgonească în cele mai adânci prăpăstii ale iadului. Să-l spulbere de pe pământ. Dar, mai întâi, trebuia să i-o răpească pe cea care era viaţa şi izbăvirea lui.

Căci dacă lui Dionysus nu i se oferise şansa la izbăvire, atunci nici lui Dyemore nu ar fi trebuit să i se ofere.

Aşa era corect.

*

Soarele răsărise de mult pe când făcu Raphael ochi în dimineaţa următoare. Se schimonosi în faţa soarelui ce se

revărsa în încăpere – se culcase într-una dintre camerele de oaspeţi ale casei, evitând atât dormitorul ducelui cât şi pe cel al ducesei.

Nu era sigur că avea să-i mai poată rezista vreodată lui Iris.

Se ridică încet, menajându-şi capul care îl durea. Luase la rând mai multe taverne noaptea trecută şi, chiar dacă nu fusese pe deplin beat când se întorsese acasă, spre dimineaţă, nu fusese nici pe deplin treaz.

Timp de o clipă Raphael rămase aşezat pe marginea patului, sprijinindu-şi capul în mâini. Iris avusese o expresie atât de profund rănită. Ca şi cum ar fi înjunghiat-o în inimă, iar sângele abia atunci începuse să curgă din rană.

Dacă acea expresie i-ar fi fost provocată de oricine altcineva, Raphael l-ar fi ucis. Însă el fusese cel care o rănise pe Iris aşa oribil.

În mâna lui se aflase pumnalul.

Simplul gând îi făcu stomacul să se zbată îngreţoşat.

Dumnezeule, ce avea să facă? Nu puteau să mai trăiască împreună, nu acum când se dovedise atât de limpede că nu era capabil să-i reziste. Dar dacă rămăsese grea?

Oftă, ridicându-se ca un moşneag, şi coborî privirea spre hainele de la picioarele lui. Aplecându-se, îşi luă de jos jacheta, iar din buzunar îi căzu o bucăţică de hârtie.

Înlemni.

Nu ţinea minte să-şi fi băgat nimic în buzunar cu o zi înainte.

Raphael luă hârtia şi o despătură. Conţinea câteva cuvinte mâzgălite în grabă.

Nu e ceea ce pare.

Raphael îşi îngustă ochii. *Cine* anume nu era ceea ce părea a fi? Dionysus? Când îi fusese băgat bileţelul în buzunar şi de către cine?

Începu să se spele şi să se îmbrace, reflectând la aceste întrebări.

Taverna în care se dusese să bea noaptea trecută fusese aproape pustie. Servitoarea care îi adusese băuturile

la masă ar fi putut să îi strecoare hârtiuţa în buzunar dacă ar fi fost deosebit de îndemânatică, dar era prea puţin probabil. Şi nu se întâlnise cu nimeni nici pe drum spre tavernă, nici înapoi.

Aşa că rămânea doar balul.

Problema era că la balul din seara precedentă ar fi putut aproape oricine să îi strecoare bileţelul în buzunar. Fusese o asemenea îmbulzeală de trupuri, iar el traversase mulţimea în repetate rânduri, întâlnind nenumăraţi oameni.

Printre care şi Andrew, Royce şi Leland.

Se întâlnise atât cu Andrew, cât şi cu Royce în mulţime, dar amândoi se aflaseră în faţa lui la momentul respectiv. Fireşte, mai exista vaga posibilitate şi să fi trecut pe lângă ei, sau pe lângă Leland, undeva în marea de invitaţi, fără să-şi fi dat seama. Dacă o făcuse, oricare dintre acei bărbaţi ar fi putut să îi bage biletul în buzunar cu ocazia respectivă.

Pe de altă parte, când Raphael intrase în micuţa cameră de lucru pentru a discuta cu ei, atât Andrew, cât şi Royce rămăseseră în spatele lui. Nu credea că cineva ar fi putut să îi strecoare o hârtie în buzunar fără ca el să-l observe, dar era limpede că cineva o făcuse, *totuşi,* la un moment dat…

Şi, în sfârşit, Leland se ciocnise de el când ieşise din încăpere pentru a-i cere în şoaptă să îi facă o vizită la reşedinţa lui, în acea zi. Ar fi putut să îi strecoare biletul la momentul respectiv.

Presupunând, fireşte, că biletul nu îi fusese băgat în buzunar de către o cu totul altă persoană dintre cei aflaţi la bal.

Raphael răsuflă zgomotos, exprimându-şi frustrarea.

În orice caz, biletul nu îl ajuta câtuşi de puţin. Nu pomenea niciun nume. Şi oricine ar fi fost cel care îl mâzgălise, o făcuse în grabă şi cu teamă – iar E-urile erau secţionate de o linie piezişă.

Raphael cântări acest detaliu cât timp se încălţă.

Dacă biletul fusese scris în camera de lucru, poate că era un avertisment în privinţa unuia dintre ceilalţi doi

bărbaţi. Nu era atât de inocent pe cât părea.

Sau biletul ar fi putut fi scris chiar de către Dionysus, sau de cineva acţionând la porunca lui, pur şi simplu pentru a-l băga în ceaţă.

Gura lui Raphael se schimonosi într-o expresie acră la acest gând. Dacă aceasta fusese intenţia, bileţelul îşi făcuse treaba admirabil de bine.

Chiar lăsând biletul deoparte, era hotărât să accepte invitaţia lui Hector Leland de a discuta. Leland era mereu prezent peste tot, mereu pândea din umbră, dar nu vorbea niciodată fără a-i avea pe Andrew şi Royce prin preajmă. De capul lui, poate că Leland avea să se arate mai deschis – în privinţa lui Dockery şi a lui Dionysus.

Avea să meargă la reşedinţa lui Leland… dar nu fără corsicanii lui.

Odată luată această decizie, Raphael îşi termină toaleta şi coborî scările. Nu se întâlni nici cu Iris, nici cu Zia Lina, însă nu fu surprins. Probabil luau micul dejun împreună.

Dacă ar fi fost un bărbat mai curajos, ar fi trecut pe la ele să le ureze bună dimineaţa.

Însă îşi dovedise deja incapacitatea de a-i rezista lui Iris.

Era mai bine să păstreze distanţa.

Aşa că Raphael porunci să i se pregătească trei cai şi să îi fie aduşi în faţa casei, apoi îşi chemă doi dintre oamenii de încredere.

Cincisprezece minute mai târziu era în şa şi se îndrepta spre reşedinţa din oraş a lui Leland.

Vremea din Londra era umedă şi mohorâtă, potrivindu-se cu starea lui sufletească în timp ce o străbătu călare, urmat îndeaproape de Valente şi Bardo, şi ei tot în şa. Străzile erau aglomerate şi înaintau încet.

Pe când ajunseră la reşedinţa lui Leland – înfiptă într-un colţ înghesuit al unei străzi mai vechi –, Raphael avu brusc impresia că îşi ratase şansa de a-l mai lua la întrebări pe individ.

Pe treapta de la intrare se afla o femeie în vârstă,

discutând cu un bărbat care, judecând după peruca rotunjită şi servieta neagră din mâinile lui, era probabil doctor. Lângă ei stătea o servitoare care plângea în hohote şi care părea să nu aibă nici douăzeci de ani, şi un majordom în vârstă, alb la faţă şi tremurând.

Raphael descălecă.

— Aşteptaţi aici, le murmură servitorilor săi şi îi dădu lui Valente hăţurile calului său.

Se apropie de grupul strâns pe trepte.

— Şi tu cine mai eşti? întrebă doctorul, studiindu-l peste ochelarii minusculi cocoţaţi în vârful unui nas ascuţit.

— Sunt ducele de Dyemore, răspunse Raphael cu răceală, şi prieten cu Hector Leland.

— Atunci mă tem că trebuie să vă dau o veste foarte proastă, spuse doctorul. Domnul Leland a suferit un accident în timp ce îşi curăţa pistolul de duel, azi-dimineaţă.

— Nenorocitul, spuse doamna în vârstă. Purta o uriaşă bonetă de dantelă legată sub bărbie. Gura îi era o dungă dezagreabilă, fără buze, iar ochii i se îngustaseră în două despicături neplăcute. Şi biata mea nepoată, Sylvia, cu doi copilaşi şi un al treilea pe drum. Ce faptă haină! Eu i-am spus să nu se căsătorească cu Hector Leland. „E un ticălos cum scrie la carte”, i-am spus eu, iar acum uite cu ce s-a ales. E o ruşine, pe cuvânt dacă nu.

Două case mai jos se deschise o uşă, iar o servitoare ieşi în prag şi se holbă făţiş la întreaga scenă.

— Aş dori să îl văd, spuse Raphael.

— E mort, spuse doctorul sec.

— Chiar şi aşa, insist.

— N-o să vă pară bine că mi-aţi cerut asta. Rănile provocate de gloanţe sunt teribil de dezgustătoare.

Lângă ei servitoarea scoase un ţipăt, iar femeia mai în vârstă plescăi dezaprobator şi, cu un gest destul de brutal, o conduse înăuntru, urmată de majordom.

Doctorul îi privi, apoi se întoarse să îl studieze pe Raphael cu o expresie bănuitoare.

Indiferent ce văzu pe chipul lui Raphael păru să aibă

darul de a-l convinge. Doctorul ridică din umeri.

— Prea bine. Răspunderea vă aparţine. Îl conduse înăuntru. Veţi vedea cât de curând de ce nu am îndoieli în privinţa cauzei morţii.

Camera de lucru a lui Leland se afla la etajul întâi, chiar în spatele casei, cu fereastra spre o grădină modestă.

— Fata în casă l-a găsit acolo – doctorul arătă spre o masă de scris pe care se aflau hârtii stropite cu sânge – iar eu am mutat cadavrul aici după ce am fost chemat.

„Aici” însemna o masă, probabil adusă dintr-o altă cameră. Leland era întins pe aceasta, îmbrăcat în cămaşă de noapte şi ciorapi, cu jumătate din capul ras spulberat de glonţ.

— E mort, repetă doctorul. V-am spus.

— Hm. Dyemore studie cadavrul. Eşti sigur că şi-a făcut-o cu mâna lui?

Sprâncenele cenuşii şi stufoase ale doctorului se ridicară până în mijlocul frunţii.

— Era prăbuşit pe masa de scris, cu pistolul în mână, împuşcat într-o parte a capului. Toate uşile casei erau încuiate şi nu s-a auzit niciun ţipăt în noapte. La drept vorbind nu a ştiut nimeni absolut nimic până la primele ore ale dimineţii, când servitoarea a venit să cureţe şemineul.

O scrisoare aflată pe masa de scris îi atrase atenţia lui Raphael. Conţinutul nu era interesant – părea a-i fi adresată socrului lui Leland, implorând un nou ajutor financiar – însă scrisul de mână, da.

Toate E-urile din scrisoare erau secţionate de o linie piezişă.

Lângă el doctorul îşi continua monologul.

— Doar nu vă închipuiţi că nobila lui *soţie* ar fi putut să facă aşa ceva, nu? Ar fi de necrezut. Singurul motiv pentru care am ales să spunem că a fost un „accident” a fost pentru a cruţa sensibilităţile ei. Ar trebui să ştiţi asta, domnule.

Raphael aruncă o privire spre fereastră şi se duse să se uite afară.

Zidăria casei era decorată cu scobituri ornamentale

regulate, începând de la circa doi metri deasupra solului. Un bărbat agil ar fi putut să se caţăre cu uşurinţă pe zid dacă ar fi avut o scară care să-l ajute la început.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra încăperii şi se duse lângă cadavru.

— Urâtă treabă, spuse doctorul, pe un ton aproape vesel. Va fi straşnic de greu de curăţat mizeria de pe perete.

Arătă spre o pată lăţită pe peretele aflat imediat în spatele mesei de scris.

— Hm, murmură Raphael, şi se aplecă peste ceea ce mai rămăsese din Leland.

Observând că din mâneca dreaptă i se ivea o bucăţică de hârtie.

O scoase.

— Ce-i aia?

Doctorul apăru lângă el, mijind ochii la hârtie.

Pe ea era desenat un delfin, schiţat cu stângăcie, dar oricum uşor de recunoscut.

Doctorul pufni dispreţuitor.

— Un peşte. Ce i-o fi venit să deseneze aşa ceva?

Raphael îl ignoră şi întoarse hârtia pe cealaltă parte.

Iar inima i se opri în piept.

Pe cealaltă parte era desenat un iris. Raphael îl auzi pe doctor bombănind despre flori şi peşti şi alte absurdităţi, însă nu ascultă nimic din vorbele lui. Peste floarea de iris era trasat un X întunecat, desenat cu atâta venin încât creionul zgâriase hârtia. Lângă irisul tăiat astfel se afla un ciorchine de struguri.

Dionysus era zeul vinului, al strugurilor şi al desfrâului.

Nu Leland făcuse acel desen. Dionysus fusese autorul – iar mesajul era clar. Iris era în primejdie. Dionysus îi ameninţase *soţia.*

Se simţi ca şi cum ar fi fost izbit în cap. Urechile începură să îi ţiuie şi văzu roşu în faţa ochilor. Cum – *cum* – îşi permisese să se lase atât de vrăjit de Iris încât să-şi neglijeze misiunea de a-i vâna şi nimici pe Lorzii Haosului şi

pe Dionysus? Nu lipsise mult ca Iris să fie ucisă, cu o seară în urmă, de unul dintre ei, iar el ce făcuse?

O dusese acasă şi uitase de sine, îngropându-se în trupul ei.

Iris îi distrăgea atenţia. Era ca o sirenă, cântând doar pentru el. Era lipsit de apărare în faţa ei şi, atât timp cât o lăsa să-şi cânte ispita atât de aproape de el, atenţia avea să îi fie în permanenţă distrasă. Data viitoare când cădea din nou sub vraja ei, data viitoare când întorcea spatele misiunii sale, poate că asasinul trimis de Dionysus nu avea să se dovedească la fel de incompetent.

Iris ar fi putut să moară.

Trebuia să se întoarcă la ea.

Raphael îşi îndreptă atenţia asupra doctorului.

— Mulţumesc.

Doctorul încă mai comenta în urma lui despre aristocraţi ţicniţi când Raphael se întoarse să plece, însă nu îşi irosi timpul răspunzându-i.

Dionysus îl omorâse deja pe Leland.

Următoarea lui ţintă avea să fie Iris.

Raphael trebuia s-o trimită pe Iris din Londra – ca să o ţină la adăpost şi ca să nu-şi piardă el minţile.

Capitolul 16

— Nu pleca, îi spuse pietrarul lui Ann. Regele de Piatră e un spirit malefic. Odată ce vei ajunge în mâinile lui, n-o să-ţi mai dea drumul niciodată.

— Mie mi-a părut un simplu om, răspunse Ann.

— O, rămâi! strigă El. Cum poate fi corect să mă salvezi pe mine, ca apoi să trebuiască să-ţi jertfeşti propria viaţă?

— E doar un an şi o zi, răspunse Ann. În plus, i-am făgăduit.

Şi porni la drum prin pustiu, purtând în spinare un sac mic cu haine şi strângând în pumn pietricica roz a mamei

sale...

din *Regele de Piatră*

Chartres House avea o grădină minunată chiar şi atunci când nu era înflorită încă.

Iris stătea pe aleea pietruită, însoţită de Donna Pieri. Dimineaţa se apropia de sfârşit, iar pe Raphael nu îl mai văzuse de când se certaseră, cu o seară în urmă. Nu îi pomenise lui Donna Pieri despre ceartă, însă avea impresia, judecând după expresia plină de compătimire cu care o studia femeia mai în vârstă, că Donna Pieri bănuia că se întâmplase ceva rău între ei.

Iris oftă şi coborî privirea spre Tansy. Căţeluşul era aşezat în mijlocul aleii şi plângea amarnic, refuzând să mai facă un singur pas.

Donna Pieri îşi înclină capul într-o parte ca şi cum ar fi examinat o insectă pe care nu o mai văzuse niciodată.

— Şi zici că Raphael personal ţi-a dăruit acest câine?

Femeia mai în vârstă fu nevoită să vorbească destul de tare, deoarece scâncetele lui Tansy crescuseră în volum.

Iris clătină din cap şi cedă insistenţelor câinelui, aplecându-se şi luându-l în braţe.

Tansy începu să se foiască frenetic, lingând-o pe Iris pe faţă în semn de recunoştinţă, ca şi cum tocmai ar fi salvat-o din mijlocul unor valuri ce îi ameninţau viaţa.

— Da, aşa cred, răspunse Iris, şi îşi reluară plimbarea. Coborî o privire încruntată spre Tansy, care se liniştise, cuibărită în braţele mele, iar acum savura priveliştea. Nu mi-a spus-o concret, dar mi-a oferit-o pe Tansy într-un coşuleţ.

— Uluitor, murmură Donna Pieri.

Tansy căscă, scuturându-şi capul mic de efort.

Donna Pieri zâmbi, ochii încreţindu-i-se în spatele ochelarilor de aur.

— E un căţeluş foarte drăgălaş.

— Da, chiar e, spuse Iris şi mângâie capul mătăsos al animalului.

Tansy o linse pe mână. Dintr-un motiv de neînţeles, afecţiunea căţeluşului îi făcu buzele să tremure a plâns. Nu era sigură dacă, după ceea ce se întâmplase noaptea trecută, avea să poată repara ceea ce exista între ea şi Raphael. Dacă el avea să o accepte vreodată – să accepte *căsnicia* lor – şi să le permită să trăiască împreună aşa cum ar fi trebuit.

Ca soţ şi soţie.

Chipul lui, noaptea trecută, fusese atât de îngrozit. Atât de furios şi rece. Şi fusese o lovitură crudă pentru ea, exact când crezuse că trecuseră peste probleme, exact când crezuse că, în sfârşit, deveniseră *unul,* să vadă totul zdrobit din cauza temerilor lui.

Dacă Raphael rămânea pururi neînduplecat, avea să poată trăi astfel?

Nu era sigură. Clipi, privindu-şi inelul cu rubin în timp ce o ţinea pe Tansy. Cumva vederea acelui inel făcu ochii să i se înceţoşeze de lacrimi.

Auzi uşa casei trântindu-se.

Ambele femei se răsuciră pe călcâie.

Şi îl văzură pe Raphael înaintând cu paşi mari pe aleea pietruită.

— Veniţi înăuntru!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Iris prudentă.

— *Înăuntru!*

Tresări auzindu-i tonul şi nu mai zăbovi, pornind în grabă pe aleea pietruită, alături de Donna Pieri. Raphael era încordat, cu faţa împietrită, iar Iris nu reuşi să îi susţină privirea.

Nu găsea nimic în comun între bărbatul acesta şi cel care, noaptea trecută, făcuse dragoste cu ea cu atâta duioşie.

Raphael le conduse înăuntru, iar de acolo într-un mic salon din partea din spate a casei, făcându-le semn şi lui Iris şi mătuşii să ia loc într-un colţ îndepărtat – la mare distanţă de ferestre.

Raphael aşteptă până se aşezară, apoi spuse:

— Vă trimit pe amândouă de aici.

— Poftim? Iris se ridică şi făcu un pas spre el. *Nu poate să facă asta.* Ce vrei să spui?

El o fixă cu o privire rece, fără urmă de emoţie pe chip. Cumva încerca să o pedepsească?

— Hector Leland e mort. A fost împuşcat azi-dimineaţă, se presupune că a fost o sinucidere, dar eu cred că a fost mâna lui Dionysus.

— O, Dumnezeule bun, şopti Iris îngrozită.

Tansy era în continuare în braţele ei, dormind acum, şi dezmierdă urechile moi ale căţeluşului. Pe domnul Leland îl *întâlnise* personal. Fusese membru al Lorzilor Haosului, ce-i drept, dar fusese totuşi un om.

— Şi cum ne afectează asta pe noi? întrebă Donna Pieri.

Raphael o privi.

— Am primit ameninţări vizându-te pe tine şi pe soţia mea, atât aseară, cât şi azi-dimineaţă. Ar fi trebuit să vă trimit de aici de la bun început, dar m-am lăsat… distras. Nu mai putem amâna nicio clipă.

Iris inspiră şuierat când îl auzi acuzând-o că îi distrăsese atenţia. Aşa o vedea el cu adevărat – pe ea, *pe ei?* Ca un obstacol care stătea în calea altor lucruri mai importante din viaţa lui?

Donna Pieri dădu din cap.

— Atunci mă duc să-mi fac bagajele.

Iris o privi plecând, apoi se întoarse spre Raphael.

— Nu plec de lângă tine.

Ochii lui erau atât de reci, încât Iris îşi spuse că, dacă îi văzuse vreodată dezgheţându-se, probabil fusese doar în imaginaţia ei.

— Ba vei pleca. Şi tu, şi Zia Lina. Încerc să vă pun la adăpost.

— E chiar atât de mare primejdia? întrebă ea.

— Capul lui Leland a fost spulberat de glonţ, spuse Raphael fără cea mai mică tresărire de emoţie. Da, primejdia e mare.

Iris inspiră zgomotos la auzul acelor cuvinte fără perdea şi brusc mintea o duse înapoi la acea orgie sumbră,

printre torţele care pâlpâiau în jurul ei în timp ce aştepta să moară.

Chiar nu voia să moară.

Iris clătină din cap şi îşi privi soţul.

Ochii i se îngustaseră, iar din cauza cicatricii arăta ca întruchiparea diavolului. Cum ar fi putut să-şi dorească să fie cu acel diavol?

Doar că nu era aşa ceva. Nu era câtuşi de puţin aşa ceva.

— Nimic nu mă va împiedica să am grijă să fii la adăpost, spuse el. Nici măcar tu.

— Dar cum poţi să mă pui la adăpost dacă sunt departe de tine? întrebă ea şi se enervă când simţi lacrimile înţepându-i ochii. Nu se putea pierde cu firea acum. Trebuia să rămână la fel de rece ca el pentru a putea să *se lupte* cu el.

Raphael închise ochii ca şi cum vederea lui Iris i-ar fi provocat durere.

— Dionysus mă vrea *pe mine.* Va rămâne la Londra câtă vreme sunt aici. Prin urmare tu şi Zia Lina trebuie să plecaţi.

Iris îşi simţi buzele tremurând.

— Dacă Dionysus a fost în stare să trimită un asasin care să te ucidă pe drum, ce l-ar împiedica să o facă din nou? Lasă-mă să rămân!

— Nu. Clătină din cap. Iris ascultase măcar ce îi spusese? Am să-mi trimit corsicanii să vă însoţească pe tine şi pe Zia Lina. Veţi fi păzite cu străşnicie.

Iris era disperată. Noaptea trecută simţise o schimbare în căsnicia lor. Se crease o apropiere *reală* între ei înainte ca Raphael să se ridice din pat. Nu fusese doar în imaginaţia ei.

Tot ce-i trebuia era timp pentru a-l face şi pe el să vadă fericirea pe care ea o vedea posibilă în căsnicia lor.

Dar dacă el o alunga acum, îi era teamă că toate progresele pe care le făcuseră până în momentul acela aveau să fie spulberate.

— Raphael, spuse ea încet, pornind spre el. Te rog! Te

rog nu mă alunga!

Însă el îi întoarse spatele ca şi cum nu ar fi putut suporta să-l atingă. Ca şi cum nu ar fi putut nici măcar să o *privească.*

— Nu mă implora. Nu pot să îndur să te-aud. Nu pot să te îndur *pe tine.* Îmi dărâmi toate zidurile, îmi răpeşti motivele şi ţelul. Iris, trebuie să pleci. Nu pot să fac ceea ce trebuie să fac cât timp eşti tu aici. Întinse mâna într-o parte, cu degetele răsfirate ca pentru a o împinge de lângă el. Sunt hotărât. Nu ne permitem să pierdem timpul astfel.

Iris îl ocoli – ocoli nenorocita de mână întinsă – şi îl forţă să o privească în faţă.

Avea lacrimi pe obraji acum, era adevărat. Se simţea umilită. Devastată. Dar trebuia cel puţin *să încerce.*

Şi ce mai conta orgoliul ei acum?

Îl privi pe Raphael, soţul ei. Îi studie ochii bizari, ca de cristal, părul negru ca pana corbului şi cicatricea pe care el singur şi-o crestase pe chip. Mânat de teamă, dar într-un gest de curaj. Îl privi pe de-a întregul şi ştiu.

— Te iubesc.

El închise ochii, ţinând-o la distanţă.

— Am făcut o greşeală noaptea trecută.

— Nu spune asta. Se simţea ca şi cum ar fi fost izbită în piept. Nu reuşea să inspire. *Te rog* nu spune asta.

El deschise ochii, de un cenuşiu limpede şi complet lipsiţi de emoţie. Privirea lui era cea a unui mort.

— Dar a fost o greşeală. Greşeala *mea.* Ce-i făcut e bun făcut. Cu puţin noroc, nu vor exista consecinţe, dar aş fi un mare neghiob dacă aş continua să cochetez cu dezastrul.

Iris întinse mâna, *implorând.*

— Raphael…

— Nu.

Izbucni în lacrimi mânioase, fără a-i mai păsa că îşi uda toată faţa.

— Eu nu sunt un dezastru. *Copilul nostru* nu ar fi un dezastru. Dimpotrivă, dacă voi fi atât de norocoasă încât să descopăr că am rămas grea, mă voi bucura. Va fi o

binecuvântare. Mă auzi, Raphael? O *binecuvântare.*

El tresări la aceste cuvinte.

— Nu şi pentru mine. Niciodată pentru mine.

Era ca şi cum ar fi lovit-o. Se simţea ca rănită. Ca şi cum şi-ar fi văzut sângele picurând pe podea.

Ridică bărbia.

— Dacă mă alungi de lângă tine acum, nu te voi ierta niciodată.

El îşi înclină capul.

— Aşa să fie.

Iris se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere fără a mai rosti un singur cuvânt, lipindu-şi-o pe Tansy de faţă.

O jumătate de oră mai târziu coborî scările de la intrare, îndreptându-se spre o trăsură condusă de Ubertino. Alţi cinci corsicani erau instalaţi pe trăsură, fie în spate, fie lângă Ubertino, pe capră. Toţi erau înarmaţi.

Raphael nu se vedea pe nicăieri.

Bardo o ajută să urce, apoi trânti portiera, dându-se în spate pentru a-i face semn vizitiului să pornească.

Donna Pieri era aşezată în faţa ei.

Femeia mai în vârstă o studie în timp ce trăsura se puse smucit în mişcare.

— E îngrijorat.

Iris clătină din cap. Nu putea vorbi. Dacă ar fi încercat, risca să izbucnească în plâns.

Tansy se afla în coşul ei, instalată pe banchetă lângă ea, dormind sub o pătură.

Iris se uită pe fereastră cu ochii îndureraţi şi se întrebă dacă aveau să reuşească vreodată să repare acea despărţire. Sau dacă ea marca sfârşitul a tot ceea ce existase între ei.

Avea să îl audă vreodată râzând cu bucurie sinceră?

*

Trecuseră două ore de când porniseră la drum şi deja ieşiseră din Londra când Iris auzi bubuitura.

Trăsura se zgâlţâi şi se clătină, apoi se opri cu o

smucitură. Donna Pieri căzu pe podea şi la fel şi coşul lui Tansy.

De afară explodară focuri de armă, ca nişte artificii pe cer, doar că aceasta nu era nicidecum o ocazie fericită. Focurile se succedau rapid şi la mică distanţă între ele. Nu putea nici măcar să le ţină şirul.

Un bărbat strigă ceva în corsicană, apoi se întrerupse în mijlocul cuvântului.

Iris se aruncă la podea şi deschise cutia de sub banchetă, căutând pistolul. Cu siguranţă fusese pus la loc? Degetele ei stângace se loviră de ceva de metal şi scoase pistolul.

Verifică dacă era încărcat.

Nu era.

Un glonţ explodă lângă fereastra din partea ei de trăsură, lăsând o gaură mică în urmă.

— Rămâneţi jos, îi spuse Iris lui Donna Pieri.

Cealaltă femeie dădu calm din cap.

Iris scotoci din nou prin compartimentul de sub banchetă şi găsi un sac în care se aflau gloanţele şi praful de puşcă. Ştia în teorie cum să încarce un pistol, dar trecuse ceva vreme de la ultima oară când văzuse pe cineva făcând-o.

Focurile de armă încetară.

Iris turnă praful de puşcă în pistol, cu mâinile tremurându-i, şi vărsă praful pe podeaua trăsurii.

Cineva trase cu forţă de portieră.

Glonţul era deja îmbrăcat în câlţi. Iris îl îndesă pe ţeavă.

Un bărbat purtând o mască – o mască oribilă, reprezentând un tânăr cu struguri în păr – urcă în trăsură.

Iris îndreptă pistolul spre el, cu braţele drepte, rămânând îngenuncheată pe podea.

El râse şi continuă să înainteze spre ea.

Ea apăsă trăgaciul, dar fireşte că nu se întâmplă nimic. Nu apucase să toarne praful de puşcă în camera pistolului.

Dionysus râse şi o trase cu brutalitate în picioare. O

târî, împleticindu-se, afară din trăsură. Iris de-abia apucă să zărească pentru o clipă chipul livid al mătuşii, apoi portiera se trânti în urma lor.

Afară aşteptau cel puţin o duzină de bărbaţi, înconjurând trăsura. Iris văzu că mai erau câţiva corsicani rămaşi în picioare, dar mulţi zăceau pe pământ, nemişcaţi. Nu reuşi să-şi dea seama cine căzuse în luptă – cine era încă în viaţă şi cine murise –, căci Dionysus o îmbrânci imediat într-o altă trăsură.

Iris căzu, zgâriindu-şi palmele pe scândurile de pe podeaua vehiculului.

— Ştiţi ce aveţi de făcut, îl auzi pe Dionysus spunând în spatele ei, iar sângele îi îngheţă în vene.

Nu cumva tocmai îi condamnase la moarte pe Zia Lina şi pe restul corsicanilor?

Înainte ca Iris să apuce să facă orice altceva în afară de a cădea în genunchi, Dionysus urcă în trăsură şi se aşeză.

— În regulă, Excelenţă, spuse el încet. Hai să purtăm o conversaţie agreabilă!

*

Spre sfârşitul acelei după-amiezi Raphael se opri la fereastra camerei sale de lucru, aruncându-şi privirea peste partea din spate a grădinii. De-a lungul aleilor pietruite începuseră să se deschidă nişte floricele albastre, însă în ruptul capului nu reuşea să îşi amintească numele acestora.

Ceva îi spunea că Iris ar fi ştiut să îi spună cum se numeau minusculele flori albastre.

Împinse acel gând deoparte. Trăise mai bine de treizeci de ani fără ca Iris să existe în viaţa lui şi nu îi simţise deloc lipsa. Şi totuşi acum era plecată doar de câteva ore, iar el deja stătea cu privirea pierdută pe fereastră, tânjind după ea.

Era capabil să şi-o scoată din minte.

Trebuia să şi-o scoată din minte.

Dar continua să îi vadă în faţa ochilor chipul mânjit de

lacrimi. Continua să o audă implorându-l. Continua să şi-o amintească spunând „Te iubesc”.

Închise ochii.

Iris îl bântuia.

Era ca şi cum i-ar fi ajuns în sânge acum, devenind o parte din el la fel de categoric ca venele ce i se întindeau sub piele, ca plămânii care îi permiteau să respire. O absorbise în el în asemenea măsură încât nu mai putea să o separe de el, tot aşa cum nu ar fi putut să-şi smulgă inima din piept.

Iris era esenţială pentru viaţa lui.

Deschise ochii şi se întoarse din nou spre camera lui de lucru, încercând să îşi distragă atenţia de la durerea pe care o simţea.

Era o încăpere neobişnuită. Bunicul lui găsise de cuviinţă să o decoreze cu fresce ilustrând împărţirea morţilor pe tărâmul lui Hades. Unul dintre pereţi era zugrăvit cu demoni dansând, mânând suflete chircite de teamă, în timp ce pe un altul sufletele erau goale şi biciuite de monştri cu copite. Nimeni nu părea să-şi fi găsit pacea în moarte.

Poate că lecţia era cu atât mai grăitoare pentru el în acea zi deoarece ajunsese într-un impas în misiunea lui.

Făcuse o vizită la reşedinţa din oraş a lordului Royce doar pentru a afla că atât acesta, cât şi fratele lui ieşiseră şi nu erau aşteptaţi să se întoarcă prea curând.

Majordomul lor îl informase că cei doi nu îi comunicaseră unde plecau.

Şi-atunci ce îi mai rămânea lui Raphael de făcut? Să se întoarcă la Leland? Îşi spuse că ar fi putut să mai facă o vizită la reşedinţa bărbatului ucis şi să ceară permisiunea de a-i cerceta hârtiile. Poate că Leland fusese suficient de prost cât să lase în urma lui dovezi legate de Dionysus.

Sau poate că era timpul să caute o altă cale de a descoperi cine era Dionysus. Dacă…

— Excelenţă.

Raphael se întoarse când auzi vocea lui Murdock.

Majordomul era alb la faţă.

— Trebuie să veniţi de îndată, Excelenţă.

Raphael porni cu paşi mari înspre uşă, cu un sentiment tot mai apăsător că se întâmplase ceva grav crescându-i în piept. Majordomul îl conduse la scările de la intrare. Unde dădu cu ochii de trăsura lui. Trăsura în care le îmbarcase pe Iris şi pe Zia Lina în dimineaţa aceea.

Pe capră se afla un singur bărbat. Valente, care stătea înclinat într-o parte, cu braţul vizibil rănit. Lângă el stătea Zia Lina, încremenită în poziţie de drepţi.

Aceasta întoarse lent capul pentru a-l privi, în ochi scânteindu-i o expresie tragică stăpânită.

— Raphael.

Portiera trăsurii fusese străpunsă de gloanţe.

Raphael auzi un strigăt, apoi se trezi smucind de portiera trăsurii.

Înăuntru…

Dumnezeule bun!

Corsicanii pe care îi trimisese cu familia lui drept pază zăceau pe podeaua trăsurii. Mătăhălosul Ivo, cu picioarele lui lungi răsfirate. Luigi, cu ochii deschişi şi o expresie surprinsă. Andrea, al cărui cap fusese în cea mai mare parte spulberat de gloanţe. Alţii ale căror chipuri nu le putea vedea.

Erau morţi. Toţi erau morţi.

Năucit, observă că oamenii lui luptaseră vitejeşte. Trupurile lor erau marcate de răni teribile. Muriseră eroic.

Iar în vârful acelei grămezi…

În vârful acelei grămezi zăcea Ubertino. Un ochi îi fusese zburat din orbită de un glonţ, dar celălalt era aţintit, albastru şi gol, pe plafonul trăsurii. Raphael nu mai putu să respire – plămânii refuzau să îi mai funcţioneze.

Urcă încet în trăsură şi se aplecă după trupul celui care îi fusese cel mai vechi prieten.

Închise ochiul lui Ubertino şi îşi puse mâna pe obrazul deja rece al corsicanului.

Apoi se ridică şi coborî din mijlocul acelui măcel.

Se duse în faţa trăsurii şi îşi deschise braţele spre Zia Lina.

O luă pe sus – era uşoară ca un copil – şi o duse în casă.

— Unde e Iris? o întrebă, urcând scările de la intrare.

Vocea îi era fermă, iar purtarea calmă, însă în piept avea un sloi de gheaţă.

— E în mâinile lui, răspunse Zia Lina cu o voce răguşită. Pe mine m-a trimis înapoi cu un mesaj, să te întâlneşti cu el în amurg, la ruinele bisericii Saint Stephen de la periferia Londrei. Acolo va discuta situaţia cu tine.

Raphael dădu din cap şi intră cu ea în casă.

— E o cursă, spuse mătuşa lui cu tristeţe, cu vocea aproape frântă. Ţipase când o răpiseră pe Iris? O răniseră cu ceva pe micuţa şi curajoasa lui mătuşă? Nu cumva să te duci, fiule! Diavolul ştie ce simţi pentru soţia ta. Încearcă să îţi folosească sentimentele împotriva ta. Dar ea e deja moartă.

Raphael se opri pentru a coborî privirea spre Zia Lina, simţind primele tresăriri ale unei furii teribile.

— Ai văzut-o tu pe soţia mea murind? Ai văzut-o cu ochii tăi?

— Nu, răspunse ea.

— Atunci mai există o speranţă. Îşi continuă drumul. Cât mai există o speranţă, am să lupt.

— Omul acela e nebun, spuse ea, părând disperată. O va ucide întâi pe ea, apoi pe tine. Avea foarte mulţi oameni. Mai mulţi decât corsicanii tăi. Tu eşti un singur om, Raphael. Nu îl poţi învinge.

Raphael deschise cu umărul uşa camerei ei. Dacă Iris murea, avea să moară şi el.

Îi intrase în sânge. I se strecurase în oase.

Dar se mulţumi să spună:

— Ai dreptate.

*

Iris stătea încremenită în trăsura bizară şi îl privea pe nebunul din faţa ei ţinând-o pe Tansy. Oamenii lui găsiseră căţeluşul în trăsura ei, iar Dionysus râsese şi le poruncise

să i-l aducă.

Acum Tansy se zvârcolea şi îl lingea pe mână, iar el *se hârjonea* cu ea ca şi cum ar fi fost un om normal.

Însă Iris îl văzuse pe bărbatul acesta, oricine ar fi fost el, trimiţând-o pe Dona Pieri înapoi acasă într-o trăsură ticsită cu trupurile corsicanilor lui Raphael.

Tansy muşcă uşor degetele lui Dionysus, iar Iris se crispă.

Însă nebunul nu făcu decât să râdă blând.

Ubertino se numărase printre morţi.

Iris coborî privirea, nevoind ca Dionysus să îi vadă lacrimile care îi inundaseră brusc ochii. Nu avea de gând să trădeze vreo slăbiciune în faţa acestei creaturi.

— E o scumpă şi o drăgălaşă, nu-i aşa? spuse Dionysus.

Iris ridică privirea spre el.

Bărbatul o ţinea pe Tansy în faţa măştii care îi acoperea chipul, iar căţeluşul încerca să pună laba pe suprafaţa pictată.

— O, nu face asta, scumpo, altfel tati va fi nevoit să te bată. Cel puţin aşa a procedat al meu cu mine. Deşi nu am aflat niciodată de ce.

Iris îşi drese vocea.

— Îmi pare rău. Trebuie… trebuie să fi fost oribil.

Dionysus îşi puse căţeluşul în poală şi continuă ca şi cum nu ar fi auzit-o.

— Taţii sunt atât de capricioşi, nu crezi? Tocmai de asta ar trebui să stai mereu cât mai departe de ei.

Degetele care ţineau gâtul lui Tansy se strânseră mai tare.

Iris icni, înăbuşindu-şi impulsul de a-i smulge căţeluşul din mâini.

— Te deranjează. Ce-ar fi să mi-o dai mie?

Căţeluşul scânci şi se zbătu, încercând să scape din strânsoare. Dionysus nu păru să observe.

— Eu *chiar* am încercat să-i spun lui Dyemore asta – şi, la drept vorbind, el ar fi trebuit să ştie cel mai bine dintre toţi, căci tatăl lui era Dionysus – dar el nu a vrut să mă

asculte. Îşi aplecă fruntea spre Tansy şi îi şopti: Nimeni nu a vrut să mă asculte.

Iris se zgâi la Dionysus. *El ar fi trebuit să ştie cel mai bine dintre toţi... Era* aproape ca şi cum Dionysus *ar fi ştiut* ce i *s*e întâmplase lui Raphael. Dar cum ar fi putut să ştie dacă nu cumva...

— Eu te ascult, spuse ea, alegându-şi atent cuvintele. Despre ce anume voiai să îl avertizezi pe Raphael?

Dionysus clătină din cap.

— *El* a fost răzgâiat şi i s-a permis să trăiască în ignoranţă. *Mie*, nu. Cum ar fi putut? Eu am fost dus la prima mea orgie când aveam opt ani.

— Asta... asta e îngrozitor, spuse Iris, deşi nici măcar nu era sigură că bărbatul i se adresase ei. Un copil nu ar trebui să fie niciodată nevoit să îndure aşa ceva, nu crezi?

— Am să-l *fac* pe Dyemore să asculte când va veni după tine.

Tansy scoase un schelălăit ascuţit.

Iris văzu că Dionysus îi apăsase gâtul pe piciorul lui, astfel că nu-şi putea mişca deloc capul. Căţeluşul se zbătea frenetic, împingându-i mâna cu labele, încercând să se elibereze, dar fireşte că nu avea suficientă forţă.

Dintr-o simplă răsucire a mâinii ar fi putut să-i frângă gâtul.

Iris ştiu că nu ar fi trebuit să o facă, dar nu se putu abţine.

— Te rog nu o răni!

Capitolul 17

Când Ann ajunse la turnul de piatră, clădirea părea pustie, aşa că bătu din nou la uşă.

Regele de Piatră îi deschise, iar când o văzu, clipi uluit.

Ann ridică din sprâncene.

— Pari surprins să mă vezi.

— Sunt, replică acesta. În şapte sute de ani, şaptezeci

de fecioare mi-au făgăduit să îmi fie soţii timp de un an şi o zi. Niciuna în afară de tine nu s-a întors să-şi ţină cuvântul...
din *Regele de Piatră*

Reşedinţa londoneză era magnifică. Suficient de grandioasă chiar şi pentru fiul unui rege.

Raphael urcă în fugă scările de la intrare, urmat îndeaproape de toţi corsicanii care îi mai rămăseseră, în afară de doi – mai bine de o duzină în total – şi bătu furtunos la uşă.

Îi deschise un majordom cu aer regal, cu perucă albă şi nas roşu.

— Unde e stăpânul tău? întrebă Raphael înainte ca bărbatul să apuce să spună ceva.

Majordomul căscă larg gura.

— Condu-mă la el de îndată, se răsti Raphael înainte ca idiotul să încerce să protesteze.

Majordomul se întoarse şi îi conduse pe Raphael şi pe oamenii lui prin reşedinţa londoneză.

Urcară scări, traversară coridoare, până ajunseră la o bibliotecă.

Kyle se afla înăuntru cu trei dintre oamenii lui.

Se ridică, afişând o expresie circumspectă când îl văzu pe Raphael şi corsicanii acestuia pe domeniul lui. Oamenii lui se răsfirară în jurul lui.

— Ce-i asta?

— Am nevoie de tine, spuse Raphael. De tine şi de oamenii tăi. Ia-ţi armele şi urmează-mă!

Kyle nu se clinti.

— Nu primesc ordine de la tine.

Raphael îşi aminti de ce îi displăcea atât de mult ducele de Kyle.

— Fir-ai tu să fii! Raphael scrâşni din dinţi. *Te rog!* A răpit-o pe Iris. Am nevoie de ajutorul tău ca s-o recuperez în viaţă.

*

După-amiaza se apropia de sfârşit, iar în trăsură începuse să se întunece. Iris era ghemuită într-un colţ, cu Tansy, teafără în braţele ei. Nebunul se plictisise de căţeluş după o vreme şi îi dăduse pur şi simplu drumul.

Acum trăsura stătea în loc, iar Dionysus era aşezat pe bancheta din fata ei şi nu făcea nimic.

Afară Iris desluşi vag un pâlc de copaci şi arcada unei biserici. Restul construcţiei fie se dărâmase, fie fusese distrusă pentru a i se fura piatra.

Nu călătoriseră foarte mult, deci nu aveau cum să se afle prea departe de Londra.

Iris se întrebă dacă Donna Pieri ajunsese cu bine acasă. Îl văzuse pe Valente trecând cu trăsura pe lângă ei, cu Donna Pieri aşezată pe capră lângă el. Valente părea să fi fost grav rănit la umăr. Avea să îşi păstreze forţele suficient cât să poată controla caii până primeau ajutor de undeva?

Dar dacă îşi pierdea cunoştinţa, iar caii se speriau şi o luau la goană?

Oftă şi examină din nou trăsura. Nu văzu nici urmă de arme. Dacă ar fi fost singură, ar fi putut căuta sub banchete, să vadă dacă nu era vreun pistol ascuns acolo, ca în trăsura lui Raphael.

Însă părea puţin probabil.

— Ai reflectat vreodată la natura sorţii? răsună vocea lui Dionysus din întuneric.

Acum avea în poală un pistol pe care i-l dăduse mai devreme unul dintre oamenii lui, dar îl ţinea relaxat.

Iris îl studie, întrebându-se dacă ar fi apucat să înşface arma înainte să o împuşte el.

— Nu, n-am reflectat, răspunse ea ţâfnoasă, deşi pricepuse deja că individul nu avea nevoie de partener pentru reflecţiile sale.

— Spre exemplu, continuă el, dovedindu-i că avusese dreptate, dacă nu te-aş fi răpit *eu* ca să te duc la orgia mea, *tu* nu ai fi acum ducesă de Dyemore. Ar trebui să-mi mulţumeşti.

— Ai să mă ierţi dacă n-am s-o fac, murmură Iris.

Dumnezeule bun, individul era cu totul ţicnit.

— Fireşte, tot eu voi fi cel de mâna căruia vei muri, adăugă el, dar asta e o cu totul altă treabă, fără legătură.

Dionysus închise ochii şi nu spuse nimic preţ de câteva minute, iar lui Iris îi trecu prin minte că poate adormise. Dacă îşi slăbea strânsoarea pe pistol…

Apoi Dionysus vorbi din nou, zdrobindu-i speranţele.

— Dar în soartă există şi lucruri mai profunde decât tine. Mă gândesc uneori la ceea ce aş fi ajuns dacă nu aş fi avut un tată precum cel pe care l-am avut. *Poate că* aş fi fost un om pe deplin normal. Poate chiar m-ai fi plăcut, Excelenţă. Închipuie-ţi!

Iris se cutremură.

— Mă îndoiesc sincer.

Nu şi-ar fi putut imagina nicio lume în care să îl placă pe individul acesta.

— Ei, haide, Excelenţă, spuse el. În fond, nu sunt chiar atât de diferit de soţul tău. Atât tatăl meu, cât şi al lui adorau orgiile. Atât tatăl lui, cât şi al meu ne *iubeau.* Singura diferenţă e că el a scăpat, iar eu, nu. E oare vina mea că s-a ajuns aici? Eram doar un băieţel. Dacă un câine care a mâncat bătaie în fiecare zi a vieţii lui ar ajunge într-un final să îşi atace cu sălbăticie stăpânul, sfâşiindu-i beregata, bându-i însetat sângele şi devorându-i măruntaiele, ar fi câinele acela vinovat pentru nebunia care l-a cuprins? Câinele a fost, la început, o creatură inocentă.

Iris înghiţi un nod, simţindu-se îngreţoşată de cuvintele lui. Dacă ceea ce spunea era adevărat şi dacă îl înţelegea corect, Dionysus suferise aceleaşi abuzuri ca Raphael, doar că el nu fusese salvat niciodată de o mătuşă iubitoare. Fusese lăsat să sufere – iar acesta era rezultatul.

— Deci înţelegi de unde interesul meu faţă de soartă. Vocea lui Dionysus îi întrerupse gândurile. Dacă aş fi crescut ca un copil normal, sau chiar înconjurat de nepăsare, poate că această plimbare cu trăsura ar fi fost de o cu totul altă natură. Poate că ai fi soţia *mea* iubitoare, nu a lui Dyemore. Nu ar fi ciudat?

Iris îşi simţi răsuflarea încetinind, asemenea unui animal în prezenţa unui prădător. Nu îi plăcea ce direcţie luau gândurile lui.

— Dar eu sunt deja căsătorită, spuse ea ferm. Şi chiar mă întrebam în privinţa ta. Ai soţie? Logodnică? O persoană iubită?

— Crezi că soţul tău s-ar supăra teribil de tare dacă ne-am preface tu şi cu mine că suntem căsătoriţi? întrebă Dionysus pe un ton batjocoritor, ignorându-i cu desăvârşire întrebările.

Era ca şi cum Iris ar fi fost mută.

Îşi aminti conversaţia pe care o avusese cu Raphael – acum părea să fi trecut atât de mult timp de la ea – despre viol şi despre decizia de a trăi sau nu. Insistase cu inima atât de uşoară că a rămâne în viaţă era întotdeauna cea mai bună alegere. Că nu exista niciodată motiv pentru a renunţa complet la speranţă.

Pentru a te da bătut şi a-ţi curma singur viaţa.

Acum, însă, aflată în faţa unui bărbat nebun, fără a şti măcar dacă Raphael avea habar de faptul că era în primejdie, fără a şti dacă avea să ajungă la ea înainte să fie violată şi ucisă…

Ei bine.

Situaţia părea cam sumbră.

Dar ridică bărbia sfidătoare. În continuare credea că, atât timp cât rămâneai în viaţă, mai exista speranţă. Indiferent ce s-ar fi putut întâmpla.

Indiferent ce ar fi putut să-i facă nebunul.

Îl privi pe Dionysus cu răceală şi spuse:

— Nu îi ajungi lui Raphael nici la degetul cel mic. Nu ai putea *niciodată* să-i iei locul.

*

Raphael strânse între coapse spinarea iepei care galopa, cu gâtul lungit înainte şi împestriţat de spumă. Era nechibzuit din partea lor să galopeze pe drumul pentru trăsuri. Ar fi putut în orice clipă să dea peste cineva

mergând pe jos sau peste o turmă de oi. Însă îşi pierduseră răbdarea cât traversaseră Londra. În oraş fuseseră nevoiţi să se mulţumească să meargă la trap, sau uneori la galop mărunt, în tot acest timp întrebându-se dacă aveau să ajungă la timp.

Dacă *el* avea să ajungă la timp.

Din clipa în care ieşiseră la drumul de ţară, Raphael îşi înfipsese genunchii în calul său, pornind la galop.

Lângă el venea Kyle, stând în şaua unui murg masiv, iar în urma lor călăreau oamenii lor – corsicanii lui Raphael, trioul de foşti soldaţi ai lui Kyle şi mai bine de o duzină de soldaţi – oamenii regelui – convocaţi în grabă de Kyle. Cum fusese în stare să îi strângă pe oamenii regelui în atât de scurt timp nu îi era pe deplin limpede lui Raphael. Dar această abilitate fusese, desigur, principalul motiv pentru care apelase la ajutorul lui Kyle.

Soarele începea să apună, iar cerul se colorase într-un portocaliu de foc, şi se lăsa noaptea.

Raphael nu vedea înaintea ochilor decât chipul lui Iris. Ochii ei albaştri-cenuşii şi furtunoşi. Răniţi. Pentru că o alungase de lângă el. Nici măcar nu-şi luase rămas-bun.

Dacă avea să moară…

Refuza să se gândească la acest lucru.

Înşfăcă hăţurile atât de strâns, încât îi făcură tăieturi în palmă, trecând chiar şi prin mănuşile de piele pe care le purta.

Era în viaţă. Atâta vreme cât era încă în viaţă, *indiferent ce s-ar fi întâmplat,* nu era totul pierdut.

Avea să o găsească şi să o salveze. Avea să-şi ceară iertare. Avea să îngenuncheze în faţa ei dacă astfel avea să îndrepte lucrurile între ei. Avea să îşi petreacă tot restul vieţii făcând *orice* ar fi fost nevoie pentru a o face fericită.

Chiar dacă acest lucru avea să însemne să renunţe la ea, dacă ea ar fi ales astfel.

Iris trebuia doar să rămână în viaţă.

Pentru că o lume fără Iris era o lume fără lumină.

Capitolul 18

Aşa că Ann deveni soţia Regelui de Piatră, chiar dacă acest lucru nu presupunea mare scofală. Ceaunul era în permanenţă plin cu tocană, aşa că nu avea nevoie să gătească. Nu aveau nici găini de hrănit, nici vaci de muls, nici lână de tors. Când venea noaptea, Regele de Piatră îşi desfăcea din perete patul aspru şi o lăsa pe Ann să urce prima. Apoi stingea lumânarea, iar ea îl asculta dezbrăcându-se şi urcând în pat lângă ea.

Braţele lui erau puternice şi calde...

din *Regele de Piatră*

Iris se poticni, încercând să ţină pasul cu Dionysus, care mergea înaintea ei printre ruinele bisericii, şi ţinând-o în braţe pe Tansy, care dormea. Soarele apusese cu doar câteva minute în urmă şi se lăsase întunericul, grăbit şi sumbru.

Erau înconjuraţi de mai bine de două duzini de bărbaţi cu chipuri aspre, brutele aflate în slujba lui Dionysus. Doi dintre bărbaţi cărau împreună un cufăr imens.

Iris avea mâinile legate la încheieturi în faţa ei şi se temea că avea să fie ucisă. Nu reuşi să-şi împiedice mintea să se întoarcă la coşmarul cu care începuseră toate acestea, orgia Lorzilor Haosului, cu Dionysus conducând întreaga ceremonie.

Doar că ceea ce se întâmpla atunci nu făcea parte dintr-o orgie. Dionysus intenţiona să îl ucidă întâi pe soţul ei, apoi pe ea.

Ştia acest lucru pentru că Dionysus îi explicase cu mare plăcere întregul său plan înainte de a coborî din trăsură. Dacă Dionysus fusese vreodată întreg la minte, pierduse de mult bătălia de a-şi păstra integritatea mintală.

— Acum aici ne vom întâlni cu soţul tău şi aici îi vor zăcea oasele, spuse Dionysus, oprindu-se lângă arcada bisericii în ruine. Cei doi bărbaţi care cărau cufărul îl lăsară

jos cu o bufnitură. E un loc potrivit pentru ultimul vlăstar al familiei Dyemore, după părerea mea, aici, între ruinele acestei biserici uitate. Se întoarse spre ea şi îşi înclină capul într-o parte. Ţi-ar plăcea să fii îngropată lângă soţul tău?

Degetele ei tremurau în blana lui Tansy, dar îşi aminti cum, cu atâtea zile în urmă, îşi jurase să nu-i permită bărbatului acesta să îi răpească demnitatea.

Nu vedea niciun motiv pentru care ar fi renunţat la acel jurământ acum.

Iris ridică bărbia. Era o doamnă nobilă, dintr-o familie care îşi avea originile aproape în epoca lui William Cuceritorul. Iar acum era şi soţia lui Raphael. Era *ducesă.*

— La un moment dat, da, dar nu în noaptea asta.

Dionysus clătină din cap.

— Mă tem că totuşi se va întâmpla în noaptea asta, Excelenţă. Se întoarse şi arătă spre locul unde drumul şerpuia pe lângă ruinele bisericii, dispărând după o cotitură. Acela e drumul dinspre Londra. Firesc ar fi să ne aşteptăm ca de acolo să apară Dyemore. Însă soţul tău, fiind viclean din fire, va încerca fără îndoială o altă cale de acces. Cred că… Da, chiar cred că va încerca să vină *pe acolo.* Dionysus arătă spre pădurea cufundată în beznă din apropierea ruinelor. Ce bine, deci, că am instalat trăgători de elită în copaci.

Iris se linse pe buze.

— Parcă spuneai că vrei să vorbeşti cu Raphael? Nu voiai să îi povesteşti despre toate suferinţele pe care le-ai îndurat cât a fost plecat?

Tansy se trezi, iar Iris o puse jos pe iarbă.

— Nu mai simt nevoia, replică Dionysus nepăsător. Vei fi o minunată mieluşică servindu-mi drept momeală pentru a înhăţa lupul.

Dionysus îşi scoase pistolul din buzunar şi examină arma, ţinti de-a lungul ţevii scurte, apoi ridică cocoşul.

Se întoarse spre Iris.

— Nu ar trebui să mai dureze mult. Vom termina până să dispară cu totul soarele şi vom ajunge înapoi la timp pentru a lua cina – sau cel puţin *eu* voi ajunge.

— Unde anume înapoi? întrebă ea.

— O, ştii prea bine, răspunse el, izbind cu piciorul în cufăr. Ceva aflat înăuntru păru să geamă. Înapoi la Grant House.

Tansy îşi făcu treburile, apoi veni vioaie să investigheze cufărul, adulmecându-l interesată din toate părţile.

Iris se zgâi la cufăr, îngrozită acum că înţelegea.

Şi ridică din nou privirea spre Dionysus.

Era cu faţa întoarsă spre ea şi aproape că îi văzu ochii aţintindu-se într-ai ei din spatele acelei măşti hidoase.

— Câinii au într-adevăr un miros de-a dreptul excelent.

Unul dintre oamenii lui Dionysus se apropie în fugă de el.

— Vine cineva printre copaci.

Dionysus dădu din cap.

— Foarte bine.

Omul lui îi întoarse spatele.

Iar Iris ştiu că nu îl putea lăsa pe Raphael să cadă direct în cursă.

Se năpusti spre Dionysus şi înşfăcă braţul în care ţinea pistolul, încercând să i-l sucească într-o parte. Dar el era mai puternic, desigur.

Pistolul explodă între ei.

*

Veniseră pregătiţi cu un plan, şi încă unul bun, dar când auzi focul de armă, Raphael o luă la fugă spre ruinele bătrânei biserici.

Pământul zbura în jurul lui în toate părţile, spulberat de gloanţele trase spre el din copaci, dar era aproape imposibil să nimereşti un om care alerga.

În spatele lui, Kyle blestemă.

Raphael auzi schimburi de focuri şi strigăte din pădure. Kyle şi soldaţii lui se ocupau de trăgătorii ascunşi.

Corsicanii lui aveau un singur ordin, să o salveze pe

ducesa lor. Raphael le spusese clar că nimic nu era mai important de atât.

Ţâşni de la adăpostul copacilor şi îi văzu pe Valente şi pe Bardo prinşi într-o luptă aprigă cu patru bărbaţi. Ceva mai departe Iris era în braţele lui Dionysus şi…

Avea sânge pe faţă. Aproape se poticni când văzu.

Un bărbat mătăhălos se năpusti spre el din lateral.

Raphael mugi şi îi înfipse un cot în faţă.

Iris se clătină şi căzu.

Dionysus se întoarse să îl întâmpine. Deschise gura să spună ceva.

Raphael îl izbi, punându-l la pământ.

Peste tot în jurul lor şiroia sânge, răsunau focuri de armă şi strigăte. Era un război în miniatură.

Raphael păşi peste Dionysus şi îşi înşfăcă soţia.

— *Iris!* Unde eşti rănită?

Îşi trecu frenetic mâinile peste capul ei, încercând să găsească rana.

— Raphael! Îi prinse mâinile. Glonţul i-a zburat o parte din ureche. Nu e sângele meu.

— *Slavă Domnului!* O ţinu în braţe pentru o clipă, studiindu-i chipul iubit. Apoi o aruncă la pământ. Rămâi *jos!*

Dionysus încercă să se târască neobservat.

Raphael se aşeză călare pe monstru – pe *creatura* care îndrăznise să i-o răpească pe Iris. Îşi trase braţul în spate şi îi administră bărbatului de sub el un pumn în gât.

Dionysus scoase un sunet gâtuit şi încercă să îl răstoarne pe Raphael de pe el.

Raphael îl lovi din nou. Şi din nou.

Un cuţit minuscul scânteie pentru o clipă în mâna lui Dionysus.

Raphael i-l zbură cât colo.

Şi continuă să îl lovească.

Până nu îşi mai simţi încheieturile degetelor.

Până când creatura aflată sub el nu se mai clinti.

Până simţi două palme mici apăsându-i-se pe faţă şi auzi o voce şoptindu-i la ureche:

— Iubitul meu. Raphael. *Încetează!*

Iar el se supuse.

Ridică privirea şi o văzu pe Iris îngenuncheată lângă el, cu sângele mânjindu-i faţa frumoasă, cu ochii înecaţi de lacrimi.

Îi veni să îşi înfigă din nou pumnii în creatura de sub el doar pentru că îi stârnise acele lacrimi.

Se mulţumi însă să întindă propria lui mână însângerată şi să o atingă pe obraz.

— Ţi-am spus să rămâi jos.

Ea îi zâmbi.

— Nu prea tolerez să primesc ordine... nici măcar de la tine.

El o prinse în braţe şi o ţinu strâns, dulcea lui soţie, plimbându-şi privirea peste ruinele abaţiei. Bardo izbea cu piciorul un bărbat căzut la pământ şi care nu se mai clintea, în timp ce Valente tocmai bătea pe spate un alt corsican, râzând împreună. Bătălia se încheiase. Oamenii lui păreau a fi scăpat teferi.

Kyle stătea şi îşi supraveghea soldaţii, ocupaţi să lege prizonierii.

Simţind privirea lui Raphael, îşi îndreptă ochii spre el şi dădu din cap.

Raphael îşi înclină capul. Îi era dator. Îi era dator cu mai mult decât avea să-i poată plăti vreodată.

Gândul îl făcu să îşi încleşteze şi mai strâns braţele în jurul lui Iris.

— L-a omorât pe Ubertino, spuse ea, şi izbucni în hohote de plâns. O, săracul, bietul Ubertino!

Raphael o dezmierdă pe păr. Nu ştia ce să-i spună, aşa că nu spuse nimic.

Pe neaşteptate apăru Valente. Avea o tăietură urâtă pe obraz şi încă îşi menaja braţul rănit, dar jacheta îi stătea umflată ca şi cum ar fi ascuns ceva înăuntru.

Tânărul corsican îngenunche în faţa lui Iris şi zâmbi sfios.

— Excelenţă.

Îşi deschise partea de sus a jachetei, dând la iveală capul căţeluşului.

— Oh! spuse Iris. Oh, Tansy. Mulţumesc, Valente. Iris încercă să îşi şteargă obrajii. Nu reuşi decât să întindă sângele uscat şi propriile ei lacrimi, adăugându-le şi puţin noroi, însă Raphael decise să nu-i spună. Se întinse să ia căţeluşul. A fugit când a auzit focul de armă. Mulţumesc că ai găsit-o. S-ar fi pierdut dacă nu o făceai. Tansy ar fi putut să moară.

Strânse căţeluşul la piept şi izbucni din nou în hohote de plâns când micuţul animal o linse pe faţă.

Valente se uită la Raphael, cu ochii căscaţi de spaimă.

Raphael clătină din cap pentru a-l linişti.

— Ducesa e bine. Ai făcut o treabă grozavă găsindu-i căţeluşul. E foarte recunoscătoare, dar e şi obosită, şi înspăimântată de iadul prin care a trecut. Strânge oamenii şi ne vom întoarce la Londra şi la Chartres House.

— Da, Excelenţă, replică Valente, şi pentru o clipă Raphael simţi o strânsoare în piept.

Era obişnuit ca astfel de ordine să i le dea lui Ubertino. În scurt timp avea să fie nevoit să aleagă dintre oamenii lui pe cineva care să-i ia locul lui Ubertino.

Raphael se ridică şi o ajută şi pe Iris să se pună pe picioare.

Kyle îl văzu ridicându-se şi porni în grabă spre ei.

— Eşti bine, Iris?

Ea dădu din cap, tremurând.

— Voi fi bine, cred. Mulţumesc, Hugh.

El îi zâmbi, apoi îşi îndreptă atenţia spre Raphael.

— I-am strâns pe toţi, cred. Aruncă o privire spre silueta care zăcea pe pământ. Dionysus?

— Da.

Raphael nu se obosi să se uite.

Kyle se lăsă pe vine pentru a-i smulge masca.

Andrew Grant zăcea cu urechea dreaptă spulberată de glonţ şi pleoapele pe jumătate coborâte peste ochi. Era cât se poate de limpede că era mort.

Kyle ridică ochii spre Raphael.

— Cum rămâne cu fratele lui?

Înainte ca Raphael să apuce să răspundă, interveni

Iris:

— Cred că ar trebui să te uiţi în cufăr, Hugh.

Kyle îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi se duse la cufăr şi îl deschise.

— Fir-aş al naibii!

Îngenunche şi băgă mâna înăuntru.

Raphael se apropie să arunce o privire, împiedicând-o pe Iris să vadă ceea ce se afla înăuntru.

Vicontele Royce zăcea în cufăr gol puşcă. Judecând după halul în care era, stătuse acolo câteva ore bune. Părul îi era năclăit de sânge închegat, iar trupul acoperit de vânătăi.

— E viu?

— Mai mult mort. Kyle se ridică şi îi făcu semn unuia dintre soldaţi să se apropie. Să vină servitorul meu – cel cu părul cărunt.

Soldatul dădu din cap şi se îndepărtă în pas alergător. Kyle se întoarse din nou spre cufăr.

— Ăsta e fratele?

— Da, răspunse Raphael sumbru.

— Se aflau amândoi în fruntea Lorzilor Haosului?

— Nu, doar Andrew era în fruntea Lorzilor, spuse Iris. Îşi ţinea faţa îngropată în blana lui Tansy. Şi... şi lordul Royce îl abuzase pe Andrew când erau mai mici, împreună cu tatăl său. Cred că Andrew îl ura. Lordul Royce probabil că nici măcar nu ştia ce se petrecea.

— De unde ştii toate astea? întrebă Raphael încet.

— A vorbit mult, răspunse Iris. Pe drum încoace. Ridică brusc privirea. Donna Pieri! E teafără?

— Da, spuse Raphael. E bine, deşi teribil de furioasă.

O studie pe Iris. Era palidă şi se clătina în braţele lui. Trebuia să o ducă acasă.

Raphael îşi îndreptă privirea spre Kyle.

— Veţi putea tu şi oamenii tăi să vă ocupaţi de asta?

— Da. Kyle dădu din cap, apoi oftă. Acum că ştim cine le-a fost Dionysus, va trebui să îi percheziţionez casa şi să încep să-i vânez pe restul Lorzilor Haosului. Îi aruncă o privire prudentă lui Raphael. Bănuiesc că vei dori să-mi dai

o mână de ajutor la asta.

— Da. Raphael coborî privirea spre Andrew, dându-şi seama că sentimentul de urgenţă pălise acum că îl distrusese pe Dionysus. Chiar şi aşa, era important să îi elimine pe toţi Lorzii Haosului. Mulţumesc.

Ochii lui Kyle alunecară pentru o clipă spre Iris, care era pe jumătate adormită, sprijinindu-şi capul pe umărul lui Raphael.

— Nu e nevoie să îmi mulţumeşti.

Raphael deschise gura pentru a protesta… apoi se mulţumi să dea din cap.

Poate că totuşi Kyle nu îi displăcea *cu totul.*

Salutând scurt din cap, Raphael îşi prinse soţia în braţe, luând-o pe sus, şi porni cu ea spre trăsură.

Capitolul 19

Într-o zi, un bărbat bătu la uşa turnului. Le spuse o poveste disperată despre un suflet sfârtecat de către demoni de argilă. Jură să îi ofere Regelui de Piatră întreaga sa avuţie, dacă acesta avea să binevoiască să ucidă demonii şi să îi aducă înapoi sufletul smuls cu forţa.

Ann îşi privi soţul îmbrăcând armura de piatră şi pornind cu pas hotărât în pustiu. Regele de Piatră lipsi două săptămâni, iar când se întoarse, braţul îi atârna frânt şi însângerat…

din *Regele de Piatră*

Iris se trezi devreme în dimineaţa următoare, în dormitorul ducesei din Chartres House. Rămase complet nemişcată, încercând să-şi dea seama ce sunet o trezise. Picăturile de ploaie răpăiau pe ferestre, dar nu era un zgomot care să o fi putut speria.

Apoi auzi o nouă bufnitură asurzitoare.

Sări din pat în aceeaşi clipă în care Tansy scânci. Iris

ignoră căţeluşul pentru a fugi în camera de toaletă.

Uşa dormitorul ducal era întredeschisă.

Iris o deschise cu prudenţă şi aruncă o privire înăuntru.

Dormitorul fusese făcut ţăndări. Patul era sfâşiat, vitrinele sparte pe covor, iar sertarele smulse dintr-o comodă. Raphael stătea în picioare lângă foc, îmbrăcat în cămaşă, pantaloni şi jachetă, şi îl privea arzând vesel. Era desculţ. Părul negru i se revărsa bogat şi mătăsos în jurul feţei, şi era întors spre ea cu jumătatea de faţă neatinsă de cicatrice. Din acel unghi arăta ca un poet cufundat în gânduri eterice.

Dar apoi se întoarse cu totul spre ea, iar iluzia se spulberă.

Iris se duse lângă el şi văzu că flăcările mistuiau un carneţel de schiţe.

— A fost un monstru, murmură Raphael, vocea lui întunecată ca fumul răsunând răguşită de somn sau de altceva. Un monstru chiar mai mare decât Andrew Grant. Tatăl meu nu doar că nenorocea victime inocente, ci le şi transforma la rândul lor în monştri.

Se duse la masa de lângă pat şi scoase afară un sertar. Înăuntru se afla un cuţit, iar inima lui Iris tresări de spaimă.

Raphael ridică lama mult deasupra capului şi o înfipse în chipul pictat, spintecând portretul. Tăie fără milă vopseaua şi pânza, făcând totul praf până jos, la ramă. Apoi începu să îl decupeze de pe margini, sfâşiind portretul în bucăţi. Pe care le aruncă în flăcări.

Focul începu să fumege.

Apoi încremeni.

— Raphael?

Se duse la el, punându-şi blând mâna pe braţul lui.

Raphael se zgâia la ramă. În interiorul ei, între locul unde se aflase pânza pictată şi capacul din spate al ramei, era o carte subţire, îndesată într-un colţ al ramei.

Raphael o luă şi o deschise.

Iris aruncă o privire asupra cărţii. Era pregătită pentru

ceva odios. Poate că o nouă serie de schiţe sau poate că ceva mai rău.

În schimb cartea conţinea şiruri ordonate de nume, cu date în dreptul lor şi scurte notiţe.

Se aplecă să privească peste umărul lui Raphael.

Pe primul rând scria:

Aaron Parr-Hackett Spring 1631 Bursuc d. 1650

Iris inspiră şuierat, studiind lista. Erau zeci de nume.

— E registrul cu numele Lorzilor Haosului, spuse Iris. Hugh crezuse că îl găsise deja, dar în mod evident lista lui de nume nu era completă.

Raphael răsfoi cartea. Conţinea sute de nume, unele dintre ele şocante. Datele avansau spre prezent, iar în cele din urmă ajunse la pagini pe care nu scria nimic.

Ultima menţiune era datată ca „Primăvara, 1741”.

— Mi-am spus în sinea mea că nu aveam de unde să ştiu că Lorzii Haosului încă mai existau, şopti Raphael, cu privirea aţintită în registru. Dar fireşte că mă minţeam singur. Cum ar fi putut să dispară? Atâta răutate nu are cum să se stingă pur şi simplu de capul ei. Ar fi trebuit să mă întorc mai devreme. Să le fi dat foc cât încă mai trăia tatăl meu. Să îl şi înfruntat. Dar am fost un laş. Închise registrul. *Sunt* un las.

— Ba nu, nu eşti, spuse Iris cu ardoare. M-ai salvat. L-ai distrus pe Dionysus. Ai…

Raphael o privi, colţul gurii lui – jumătatea care nu era schimonosită permanent de cicatrice – răsfrângându-se într-o expresie ce aducea a dezgust de sine.

— Dionysus a fost un singur om. Şi nici măcar unul foarte mare. A fost Andrew Grant, care a fost violat şi bătut de către tatăl lui şi de către fratele lui, în repetate rânduri, până a ajuns să-şi piardă minţile din cauza asta. A ucide un om atât de slab nu e o faptă eroică. E o faptă laşă.

Puse jos registrul şi ieşi din încăpere.

Iris rămase cu gura căscată timp de un minut, dar apoi se grăbi să-l urmeze, îmbrăcată doar în cămaşa de corp.

— Unde mergi?

— Mă întorc în Corsica, răspunse Raphael.

Ea se opri brusc, poticnindu-se.

— Chiar acum?

El nici măcar nu se întoarse, începând să coboare scările.

— Da.

— Dar nu am haine, spuse ea stupid.

El se opri, dar tot nu se întoarse spre ea.

— Tu n-ai să mă însoţeşti.

Continuă să coboare.

Iris se zgâi în urma lui, şocată. Dar ajunseseră atât de departe… Fusese răpită – din nou iar el o salvase şi omorâse doi bărbaţi.

Preţ de o clipă îi veni doar să stea jos şi să plângă. Nu era *corect.*

Nu ar fi trebuit să fie nevoită să ducă această bătălie din nou.

Iubirea nu ar fi trebuit să fie atât de grea.

Însă Raphael era deja aproape la baza scărilor, iar dacă nu se clintea, avea să-l scape din priviri.

Şi avea, poate, să-l piardă.

Nu putea permite să se întâmple aşa ceva, indiferent cât de dur sau de încăpăţânat s-ar fi putut dovedi acesta.

Aşa că o luă la fugă în jos pe scări, urmându-şi soţul. Iar când văzu că deschisese uşa din spate – uşa care dădea spre grădină – şi ieşise în ploaie, îi trecu şi ea pragul, păşind în mijlocul potopului.

— Stai, îi strigă ea. Stai!

El se întoarse. Ploaia îi şiroia pe faţă.

— Întoarce-te!

Ea clătină din cap, proiectând picuri de ploaie de pe nas şi bărbie.

— Nu. Unde mergi tu, merg şi eu.

El închise ochii şi ridică faţa spre cer, ca şi cum ar fi fost un chin în plus pe care trebuia să îl îndure. Ca şi cum umerii lui ar fi fost gata să se îndoaie sub presiunea teribilă.

— Iris, spuse el. Sunt pângărit. Şi-a satisfăcut poftele bolnave cu mine, Iris. Tatăl meu şi-a satisfăcut poftele

bolnave cu mine. Uite ce efect a avut asta asupra lui Andrew Grant. Vrei să aştepţi până în ziua când am să-mi pierd şi eu minţile?

— Dar tu n-ai s-o faci, spuse ea năucită.

Raphael clătină din cap.

— Nu mai pot să respir când simt miros de lemn de cedru. Asta e purtare de om întreg la cap? Deschise ochii şi o privi. Te-am forţat să te căsătoreşti cu mine. Am fost egoist. Acum lasă-mă pur şi simplu să plec. Pot să-ţi rămână ţie casele mele, moşiile mele, toată averea mea din Anglia. Nu am să te mai deranjez niciodată. Doar lasă-mă să plec în Corsica.

— Nu pot să te las să faci asta, spuse ea exasperată. Eşti soţul meu. Sunt soţia ta. M-am *căsătorit* cu tine. Nu încerca să te descotoroseşti acum de mine.

— Nu pot să rămân aici cu tine, spuse el cu severitate. Eşti o ispită prea puternică. Ai dovedit-o deja.

Ea întinse mâna, lăsând ploaia să îi umple palma.

— Atunci cedează ispitei.

Raphael îşi abătu privirea.

— De pe buzele tale pare atât de uşor. Dar nu e. Tu nu înţelegi.

— Atunci *fă-mă* să înţeleg, strigă ea disperată. De ce? De ce nu poţi să fii cu mine?

— Pentru *că eu* sunt întruchiparea acelui rău, strigă Raphael. Se transmite din tată în fiu şi aşa mai departe, la infinit. Ai vrea să stai şi să aştepţi, neştiind niciodată dacă mă voi năpusti asupra vreunuia dintre copiii noştri? *Când* s-ar putea să mă năpustesc asupra copilului nostru?

— Tu nu te-ai năpusti asupra unui copil, spuse Iris şocată. Raphael, ştiu *sigur* că nu ai face aşa ceva.

— De ce nu? Ridică mâinile spre cerul zgâlţâit de trăsnete. De ce nu? În venele mele curge sângele unor monştri. Mă iubea. Îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp. Mă *iubea.*

Inspiră chinuit.

— Şi eu… şi eu îl iubeam.

Iris îşi simţi inima frângându-i-se. Ochii îi fură inundaţi

de lacrimi fierbinţi, care se amestecară cu ploaia rece pe obrajii ei.

Îl privi pe Raphael căzând în genunchi pe solul noroios, cu umerii plecaţi, cu mâinile larg deschise în noroi.

— Era tatăl meu. Nu am fost în stare să-l ucid. Nici măcar după ce mi-a făcut asta. Nu am fost în stare să-l ucid. Ridică privirea spre ea printre şuviţele de păr ud leoarcă. Nu poţi avea încredere în mine, Iris. Sunt o bestie. Un demon. Trimite-mă înapoi unde mi-e locul! Trimite-mă în iad!

Ea izbucni în hohote şi se aruncă în genunchi în faţa lui, strângându-l în braţe şi sprijinindu-şi fruntea de a lui.

— Nu eşti nici demon, nici bestie. Eşti soţul meu iubit. Te *cunosc* şi nu eşti ca tatăl tău. Eşti bun şi generos, şi viteaz. Eşti încăpăţânat şi inteligent, şi uneori foarte spiritual. Nu îi vei face rău niciodată unui copil de-al nostru, îţi promit.

*

Capul îi era plecat peste al ei şi simţea ploaia şiroind de pe fruntea lui pe obrajii ei şi picurând de pe bărbiile amândurora.

O iubea, ştia acum acest lucru. *Iubire,* acesta era numele acelei nevoi nesfârşite, arzătoare, de a fi cu ea.

Cum *era* capabilă să creadă în el – în ciuda a toate câte se întâmplaseră, în ciuda a tot ceea ce era – nu ştia, dar se simţea recunoscător.

Îşi înclină capul într-o parte, prinzându-i buzele dulci sub ale lui, sorbind licoarea întăritoare a credinţei ei în el. Ea era lumina lui, speranţa lui, călăuzindu-l pentru a-l salva din adâncurile disperării sale infernale.

— Iris, murmură el pe buzele ei ude, scânteietoarea mea soţie, iubirea mea, viaţa mea. Îţi promit că mă voi strădui să mă ridic la înălţimea încrederii pe care mi-o arăţi. Nu cred că aş putea să fac altceva, căci m-aş veşteji de dorul tău şi aş muri dacă te-aş părăsi. Aş rămâne orb şi singur, urlând în întuneric. Mi-aş pierde minţile fără tine.

Îi prinse din nou gura cu a sa, forţând-o să întredeschidă buzele, strecurându-şi limba în ea, revendicând-o pentru sine.

De la întuneric la lumină.

Iris se smulse din îmbrăţişarea lui, gâfâind, degetele ei reci şi ude oprindu-se pe obrajii lui, cu picuri de ploaie înrourându-i genele.

— Vrei, te rog, să mă crezi, Raphael? Poţi să accepţi căsnicia noastră şi să ne întemeiem o familie? Îl fixă cu privirea ochilor ei de un albastru de furtună, în care scânteia teribil credinţa ei în el. Vrei, te rog, să fii cu adevărat soţul meu?

— Da, îi jură el şi o prinse în braţe, luând-o pe sus.

Capitolul 20

Regele de Piatră îi dădu înapoi bărbatului sufletul care îi fusese smuls cu forţa, scânteind alb într-o colivie de piatră, iar bărbatul se arătă peste măsură de recunoscător.

Ann îl privi pe bărbat plecând, apoi îl întrebă pe soţul ei:

— Când se va întoarce cu bogăţiile pe care ţi le-a făgăduit?

Regele de Piatră oftă.

— N-o va face. Nu se întoarce nimeni, niciodată.

Ann îl studie aşa cum stătea acolo, cenuşiu şi sever, singura pată de culoare fiind roşul sângelui de pe braţul lui.

— Atunci de ce îi ajuţi?

Din ochii lui negri păru să se risipească o parte din răceală.

— Pentru că cineva trebuie să o facă...

din *Regele de Piatră*

Raphael o purtă pe Iris în braţe, trecând pragul uşii ce dădea spre grădină şi urcând scara străjuită de feţele

posomorâte ale strămoşilor lui.

Ea nu se sinchisi de ei.

Se agăţă de gâtul lui, studiindu-i chipul în timp ce urca, simţind că aceasta era cu adevărat noaptea nunţii lor. Raphael traversă cu ea coridorul şi o duse în dormitorul lor, închizând ferm uşa în urma lui.

Apoi o puse în picioare în faţa lui şi o dezbrăcă de hainele ude leoarcă, până rămase goală şi tremurândă.

Găsi prosoape în camera de toaletă şi o uscă atent, apoi insistă să urce în pat sub plapumă.

Iris îl privi dezbrăcându-se la rândul lui. Se frecţionă energic cu prosopul, apoi îl aruncă deoparte. Gol puşcă, porni apăsat spre pat, cu mădularul atârnându-i greu între coapse.

Ea se ridică în capul oaselor, privind acea parte a anatomiei lui atât de perfect masculină, apoi îşi aţinti ochii într-ai lui.

— Dă-mi voie!

Raphael se opri la marginea patului.

Ea întinse mâna şi îl prinse în palmă, simţind pielea catifelată. Căldura. Sub privirea ei, începu să se îngroaşe şi să crească în lungime între mâinile ei, pulsând sub buricele degetelor ei. Iris îi văzu prepuţul întinzându-se şi capul mădularului, roşu şi umed, începând să iasă la iveală.

— Iris, mârâi el deasupra ei.

Dar ea se trase într-o parte, studiindu-l mai îndeaproape, închizându-şi degetele în jurul mădularului gros şi începând să-şi plimbe lent mâna în sus şi în jos pe toată lungimea acestuia. Pe sub piele carnea era tare, foarte tare, iar venele şerpuiau de-a lungul coloanei, îşi trecu degetul mare peste capul umflat, înmuindu-l în umezeala care se formase acolo şi, dintr-un impuls, îşi duse degetul la gură şi şi-l linse.

În clipa următoare se trezi pe spate, cu Raphael deasupra ei şi ochii lui de cristal pironindu-i pe ai ei.

— Ce îmi *faci,* gâfâi el, şi îşi deschise gura peste a ei.

Iris se arcui în sus, savurând atingerea pielii lui goale, calde şi vii. Firele de păr de pe pieptul lui o gâdilară pe

sfârcuri, făcându-le să se întărească în două vârfuri ascuţite în timp ce o sărută. Coapsa lui era înfiptă între picioarele ei, apăsându-se insistent în ea. Forţând-o să-şi desfacă larg picioarele şi să icnească.

Iris se agăţă de umerii lui, simţindu-i muşchii alunecându-i sub piele. Descoperind un sentiment de libertate încântătoare.

Asta fără îndoială însemna să fii cu adevărat fericit.

Să fii fericit în iubire.

Deschise ochii.

Raphael îşi schimbă poziţia, ridicând capul. Presărând săruturi pe jumătatea de jos a obrazului ei.

— Eşti pregătită acum?

Ea îşi dădu capul pe spate.

— Da.

— Atunci ia-mi mădularul şi bagă-l în tine.

Ea îşi căscă şi mai larg picioarele şi coborî mâna, închizând-o peste coloana de came fierbinte. Aşezând-o la intrarea în scoica ei umedă.

Ridică privirea spre el.

— Te iubesc, Raphael.

El îşi aţinti ochii într-ai ei şi se împinse în ea, îngropându-se până în plăsele dintr-o singură mişcare. Odată cufundat pe deplin în ea, carnea lui penetrând-o pe a ei, legat de ea atât de intim cât era posibil între un bărbat şi o femeie, se opri şi spuse:

— Eşti soţia mea şi iubirea mea, Iris. Fără tine aş muri.

Se lăsă peste ea până ajunse complet întins, cu trupul acoperindu-l pe al ei, şi începu să se mişte. Legănându-şi blând şoldurile. Aproape fără a se împinge deloc în ea.

Mişcări atât de subtile şi totuşi atât de perfecte, încât aproape o făcură să-şi iasă din minţi.

Iris icni şi îşi împleti picioarele peste ale lui, înlănţuindu-i trupul de al ei ca să se poată mişca împreună.

Frecându-se unul de celălalt.

Umerii lui Raphael luceau de sudoare. În ochi îi apăru o expresie sălbatică şi scrâşni din dinţi, continuând să îşi

mişte bărbăţia în ea. Căutând şi plăcerea ei şi pe-a lui.

Iris gemu, un sunet prelung şi grav, simţind nevoia să se arcuiască, să se zbată, să ţipe. În schimb deschise gura şi îl muşcă de umăr, descoperind un gust sărat.

Descoperind gustul dorinţei.

Apoi spuse gâfâit:

— Te rog!

— Ce îţi doreşti? îi şopti el la ureche, ca un diavol, întunecat şi viu, şi înfipt în ea. Spune-mi! De ce ai nevoie?

— Am…

Gura i se deschise, mută.

— Spune-mi!

Vocea lui întunecată ca fumul se încolăci în jurul ei.

— Pe tine.

El chicoti, sumbru şi grav.

— Asta? Se împinse în ea cu mişcări scurte şi brutale, impactul stârnindu-i fiori electrici de plăcere prin tot corpul. Da, asta, murmură el pentru sine, părând încântat, şi o făcu din nou.

Şi din nou.

Până când fierbinţeala dintre ei explodă. Până când Iris simţi un lichid fierbinte inundându-i braţele şi picioarele. Până când ridică privirea şi se întrebă cum de crezuse vreodată că ochii lui cenuşii erau lipsiţi de emoţie.

Raphael o privea cu pasiune. Cu dorinţă.

Cu atât de multă iubire.

Simţi lacrimi în ochi.

El gemu peste ea, cu şoldurile cuprinse de o zvâcnire fără ritm, însă în tot acest timp rămase cu acei ochi aţintiţi asupra ei.

Iar când încremeni în cele din urmă şi îşi sprijini fruntea asudată de a ei, îi şopti:

— Te iubesc.

Epilog

Acum zilele se scurseră una după alta, iar timpul trecu încetul cu încetul, până când, în cele din urmă, se împlini sorocul de un an şi-o zi.

Ann îşi strânse cele câteva lucruşoare pe care şi le adusese cu ea în pustiul sterp. Totul îi încăpu într-un sac mic. Totul în afară de pietricica roz a mamei sale. Pe aceasta o ţinu în mână.

Se întoarse spre Regele de Piatră.

— Eu plec, atunci.

Acesta era aşezat lângă uşa turnului sumbru în care locuia şi nu ridică privirea.

— Da.

Ann şovăi. Regele nu îi arătase niciodată afecţiune, însă braţele lui fuseseră calde în noapte.

— Nu vrei să-ţi iei rămas-bun de la mine?

— Rămas-bun, soţia mea.

Ea făcu un pas, dar apoi se răsuci pe călcâie pentru a sta din nou faţă în faţă cu el.

— Ai putea veni cu mine!

În cele din urmă el o privi, cu o expresie gravă în ochii lui negri.

— Nu, nu pot.

Ann se încruntă.

— De ce nu?

— Pentru că sunt blestemat să rămân aici, răspunse el simplu.

Ann îl privi pe bărbatul sever şi posomorât. Studie tumul negru şi hidos, şi pustiul din jurul lor.

Apoi îşi îndreptă privirea în direcţia în care ştia că se afla coliba tatălui ei.

— Am să mă-ntorc.

— Nu, spuse el blând, n-ai s-o faci.

Ann ar fi vrut să-l contrazică, dar ştia că avea dreptate. Nimeni nu se întorcea la el.

În clipa aceea numai se frânse pentru el.

Ann îşi aruncă deoparte sacul cu lucruşoare.

— Atunci am să rămân cu tine.

Doar pentru a doua oară de când îl întâlnise, văzu

surprindere în ochii lui.

— Poftim?

Ea dădu din cap.

— Rămân aici cu tine să îţi fiu soţie.

El se ridică, încleştându-şi pumnii.

— Pentru cât timp?

— Pentru totdeauna.

Şi îi oferi pietricica roz a mamei sale.

Când rosti acele cuvinte, pământul se cutremură sub picioarele lor. Turnul tremură şi se prăbuşi, pietrele căzând din el doar pentru a fi înghiţite de pământ. În jurul lor se iviră din pământ întinderi de iarbă verde, copaci înfrunziţi şi pâraie de-un albastru cristalin, acoperind stânca stearpă. Acolo unde cândva stătuse pipernicit un turn negru, acum se înălţa falnic un castel scânteietor, auriu cu alb. Uşile se deschiseră şi o mulţime de oameni năvăliră afară, soldaţi şi domniţe în rochii elegante, agricultori şi orăşeni, copii şi baborniţe.

Ann se întoarse şi îl privi uluită pe Regele de Piatră, care se transformase şi el. Dacă înainte fusese un moşneag cenuşiu şi negricios, acum avea părul de un castaniu lucios, iar ochii îi scânteiau în ape de un albastru limpede. Purta haine fine din catifea în nuanţe de roşu, verde şi violet, iar Ann căzu în genunchi în faţa lui, dându-şi seama că era rege.

Însă Regele de Piatră îi zâmbi şi o ridică în picioare înaintea lui.

— Dulcea mea Ann, soţia mea, regina mea. Ai spulberat un blestem de şapte sute de ani care se abătuse peste mine, peste poporul meu şi peste pământurile mele. În atâtea veacuri de singurătate blestemată, nu am mai cunoscut pe nimeni atât de bun şi iubitor ca tine. Vrei să îmi rămâi alături şi să fii stăpână peste regatul meu, devenind mireasa mea iubită?

— O, da, spuse Ann. Şi cred, dacă vei fi de-acord, că ar trebui să avem cel puţin o duzină de copii şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Înţeleaptă femeie, spuse Regele de Piatră şi îşi

sărută regina.

din *Regele de Piatră*

Cinci ani mai târziu...

— Ştiai că înfloresc aici? îl întrebă Iris pe soţul ei.

Era primăvară şi se aflau pe malul micuţului râu care curgea pe lângă ruinele vechii catedrale a abaţiei Dyemore. Arcadele de piatră se înălţau în văzduhul senin şi albastru, iar dedesubtul lor pietrele răzleţe din care fusese cândva construită catedrala erau acum acoperite cu un covor de galben. Sute de mii de narcise, sălbatice în acest colţ al Angliei, se făcuseră stăpâne peste vechile ruine şi se simţeau aici ca acasă. Priveliştea era superbă. Narcisele se unduiau într-un val punctat cu galben care ajungea până la apele pârâului şi se revărsa şi pe celălalt mal, dispărând în pădurice aflată acolo.

— Nu, răspunse Raphael. Sau, dacă am ştiut cândva, nu mai ţineam minte.

Îşi ridică faţa spre cer, cu buzele curbate într-un zâmbet.

Zâmbea mai mult acum – nu prea des, firește, dar suficient ca Iris să ştie că era fericit şi se bucura de căsnicia lor şi de ceea ce le oferise.

Un lătrat pătrunzător o făcu să întoarcă brusc capul. Tansy apăru în fugă printre flori, aproape mai înaltă decât ea, cu fălcile căscate larg într-o expresie de bucurie canină. În spatele ei, şi mişcându-se mult mai încet pe picioruşele dolofane, se afla contele de Cyril, cunoscut mai degrabă ca Johnny, băieţelul lor de aproape trei ani şi lumina ochilor tatălui său.

— Mama, spuse Johnny când ajunse într-un sfârşit lângă ea. Floli.

Îi întinse două narcise care suferiseră crunt în mâinile lui.

— Ce drăguţ, scumpule, replică Iris, acceptând darul. Oare unde le-ai găsit?

Johnny, care era un copil teribil de serios, se întoarse şi arătă spre oceanul nesfârşit de narcise.

— Acolo.

Iar Iris auzi cel mai frumos sunet din lume, un hohot de râs grav şi vesel, răsunând de lângă ea. Se întoarse şi îi zâmbi soţului ei.

Încă mai avea momente când se arăta capricios şi din când în când părea să se cufunde în gânduri negre, dar, în special după venirea pe lume a lui Johnny, acele momente deveniseră tot mai rare. Iar când începuse să râdă – cu puţin înainte ca Johnny să împlinească un an – Iris descoperise ce însemna bucuria adevărată.

Erau încă destul de rare ocaziile în care Raphael râdea, însă Iris le preţuia pe fiecare în parte. Era recunoscătoare pentru fiecare în parte. Pentru că ştia ce călătorie dificilă fusese nevoit soţul ei să facă pentru a ajunge de la deznădejde la fericire.

— Tata, foame, anunţă Johnny, şi ridică poruncitor braţele spre tatăl lui.

Iris îşi arcui sprâncenele, Johnny moştenise constituţia tatălui său şi era un băieţel destul de solid. Ea nu mai putea să îl poarte în braţe – nu în starea ei de acum – şi o amuza în secret faptul că Raphael îi făcea toate mofturile şi era dispus să îl care în braţe tot drumul până înapoi la abaţia Dyemore.

Însă el se aplecă şi îl ridică de la pământ pe fiul lor, cocoţându-l pe umerii săi, unde asemănarea dintre cârlionţii negri de pe capul băieţelului şi buclele ca de abanos ale bărbatului devenea izbitoare.

Johnny se instală cu satisfacţia arogantă a unui copil care ştia că se afla pe mâini bune.

Raphael se întoarse spre Iris şi coborî privirea spre abdomenul ei rotunjit, sprâncenele strângându-i-se într-o expresie de îngrijorare.

— Eşti sigură că poţi să vii pe jos până la abaţie? Nu ar fi trebuit să venim atât de departe azi.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt bine. Mai sunt vreo două luni pe puţin până să vină copilaşul pe lume.

— Prea bine, decise soţul ei, dar vom merge încet şi vreau să mă iei de braţ când păşim peste pietre.

— Fireşte.

Iris se ridică pe vârfuri şi îl sărută, sub ochii albaştri şi curioşi ai fiului lor.

După care, cu Tansy zburdând pe lângă ei, se întoarseră acasă să ia ceaiul.

Sfârşit